

YENİ KADER

Harry اساسız bir şekilde Snape'in karşısında duruyordu. Savaşın bitmiş olması gerekiyordu. Voldemort ölmüştü. Snape soğukkanlı bir şekilde اساسını Harry'ye doğrulttu ve kapkara gözleriyle ona bakarak "Avada Kedavra!" diye bağırdı. Asasının ucundan çıkan yeşil ışık huzmesi Harry'ye çarpmadan önce araya giren Hermione'yi göğsünden vurdu.

Hermione'nin cansız bedeni bir anda yere, Harry'nin ayağının ucuna, Voldemort'un ölüsünün yanına düşüverdi. Harry acı çığlıklar atarken Snape dudağını bükerek güldü.

Ölüm Yiyen'ler diğerleriyle savaşırken, Harry'nin önünden geçen başka bir yeşil ışık huzmesi Minerva McGonagall'a isabet etti. Savaş bir anda tersine dönmüştü. Voldemort ölmüştü ama savaş devam ediyordu.

Snape, yerde arkadaşına sarılmış ve boş gözlerle etrafında sevdiklerinin birer birer ölüşünü izleyen çocuğa, kalbi gibi soğuk sesiyle seslendi: "Potter!"

Harry adını söyleyen sesin geldiği yöne doğru yavaşça başını kaldırdı. İçindeki öfke onu kamçılıyordu fakat şimdi zamanı değildi. Beklemek zorundaydı.

Snape hiç değişmeyen o soğuk, alaycı ve nefret dolu ses tonuyla konuşmaya başladı: "Ne kadar da aptalsın Potter! Tıpkı baban ve Dumbledore gibi. Şaşırmışa benziyorsun Potter? Neden? Yıllarca benim kötü olduğumu düşünmedin mi? Bir anı fikrini mi değiştirdi? Ah eminim merak ediyorsundur nasıl olduğunu, değil mi? Voldemort'tan daha güçlü olduğumu biliyordum. Ne de olsa onu yıllarca kandırabildim değil mi? Benim onun yanında olduğumu sanmasını sağladım... Böyle bir gücüm varken, kullanmamak aptallık olurdu!" Snape her zamanki alaycı tavrıyla Harry'le konuşurken yavaşça onun etrafında da dönüyordu. Harry ise karşısındaki duvara bakarak sadece onu dinliyordu.

"Aptal adam beni öldürttüğünü sandı! Sen de geldiğinde karşında ölmek üzere olanın ben olduğumu sandın değil mi Potter? İkiniz de ne kadar eziksiniz!" Snape birkaç saniye duraksadı. Yağlı siyah saçları yüzüne yapışmıştı. Ardından kahkaha attı. "Yine zihnini kapatamıyorsun Potter! Evet o düşünseli gerçektir. Onları Draco'nun zihnine ben yerleştirdim. Ah evet, güvende olduğunu sandığın Draco, şu anda Bağırın Baraka'da cansız bir şekilde ebediyen uyuyor, Potter!"

Arkadan bir yerden gelen Ron'un haykırış sesi, Ginny'nin Snape'e Crucio yaparken ki sesini bastırmıştı. Snape, Crucio'nun acısıyla birkaç saniye kendinden geçmişken Harry, yerde cansız bir şekilde yatan Hermione'nin اساسını aldı ve "Ben sandığın kadar ezik değilim Snape! Senin kadar değilim!" dedi ve ardından asayı Snape'e doğrultarak "Avada Kedavra!" diye bağırdı.

Harry gözlerini açtığında geniş yatağında yatıyordu. Yastığı ve çarşafı terden sınıslıklam olmuştu. Bu kabuslar gün geçtikçe artmaya başlamıştı. Bir bardak su almak için yatağından kalktı ve odadan çıktı. Merdivenlerden aşağı, mutfığa inerken "Dostlarım..." dedi sessizce.

Buzdolabından çıkardığı sürahidin bardağa suyu doldururken Ron'un haykırışları bir anda kulağında çınladı "Harry! Yardım et!" Harry elindeki sürahiyi yere düşürdü. İstemeyerek de olsa اساسını eline aldı ve yerdeki cam parçalarına doğrultarak "Reparo!" dedi.

Parçalar hızla birbiriyle buluştu ve yeniden bir araya gelmiş sürahi, yerde öylece duruyordu. Harry birkaç saniye boyunca onu almakla almamak arasında gidip geldi. Fakat hala kabusun etkisinden kurtulamadığını düşündü. Zaten o sesin gerçek olduğu gibi bir yanılgıya düşmesinin anlamı da yoktu.

Suyunu içtikten sonra mutfaktan çıktı ve merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Yukarı çıkarken sağında asılı olan resimlere bakıyordu. Sirius, Ron, Hermione, Dumbledore ve diğerleri... Son basamağın yanındaki resmi gördüğünde tekrar gözleri dolarak geçmiş hatırladı. Tekrar arkadaşlarını hatırladı. Odasına gitti ve yatağına girerek gözlerini geceye kapattı.

Sabah kalktığında yıllar öncesinden üyeliğini iptal ettirmiş olmasına rağmen, hala inat ve ısrarla gelen Gelecek Postası'nı kapının önünde buldu. Bu durum ona her seferinde Büyük Salon'da baykuşların getirdiği postaları hatırlatıyordu. "Hedwig..." diye iç geçirdi. Onu kardeşi gibi seviyordu ama o da diğerleri gibi yoktu. Hermione gibi, Ron gibi... Bir anda Hogwarts'daki ikinci seneleri aklına geldi. Molly Weasley'nin, Ron'a yolladığı Çığırkan'ı hatırlayarak acıyla gülümsedi. Şimdi hiçbir yoktu ve bunu kaldıramıyordu. Gelecek Postasını hızla eline aldı ama artık manşetlere bile bakmıyordu. Komşular görmesin diye derhal içeriye alıyor ve çöpe atıyordu. Çöp kutusunun yanına gitti ve gelişigüzel bir şekilde Gelecek Postası'nı attı. Kutunun kapağını tam kapayacakken sayfadaki yazı dikkatini çekti "Hogwarts'ın kapanmasının beşinci yılı"

Harry, Gelecek Postası'nı çöp kutusuna attığı hızla geri aldı ve sayfayı tamamen açarak yazıyı okumaya başladı.

Hogwarts'ın Kapanmasının Beşinci Yılı

Tam beş yıl önce bu gün kapatılması kararı alınan Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu, bugün tamamen bir yıkıntı halinde. İçinde binlerce öğrenci yetiştirmiş olan bu kalenin bu gün bu durumda olması çok üzücü. Ve yine beş yıl önce Harry Potter'ın, Karanlık Lord ile yapılan savaştan sonra büyücü dünyasından ayrılması da ayrı bir üzüntü kaynağı.

Yazı kısaydı ama ardından gelen fotoğraflar bu kısalığı gideriyordu. Hogwarts'ın yıllar önceki hali ve şimdiki hali. Fotoğrafların altında Colin Creevey yazıyordu. En alttaki fotoğrafta Harry, Hermione ve Ron, Hogwarts'ın önünde kol kolalardı ve gülümsüyorlardı. Harry acıyla gülümsedi ve "Beş yıl..." diye düşündü "Koskoca beş yıl ve sonu, bir hiç!" Yazının sonuna baktığında Cho Chang'ın imzasını gördü. Harry son resme tekrar bakmaya başladı. Bir anda gözleri bulanıklaştı ve oda dönmeye başladı. Harry ne olduğunu anlayamadan burnundan kan geldi ve bir anda oda karardı.

Harry gözlerini tekrar açtı ve bir flaş patlamasıyla kamaşan gözlerini yeniden yumdu. Karşıdan gelen çocuk sesini tanıyordu ama çıkaramıyordu. "Harry müthiş çıktınız!"

Harry gözlerini açmıştı ama daha hiçbir şeyi tam olarak göremiyordu. Yanındaki genç erkeğin böbürlenmiş sesinin dışında başka bir ses "Ron böbürlenmeyi kes! Sen de abartma Colin, alt tarafı bir resim işte..." dedi.

Harry kulaklarına inanamıyordu. Doğru mu duymuştu? Birisi Ron mu demişti? Ellerini yumruk yaparak gözlerine götürdü ve ovuşturdu. Soluna doğru dönüp baktığında sevinçten ölmek üzere olduğunu hissetti. "Ron!" diyerek arkadaşının boynuna atıldı. Ona delicesine sarılmıştı. Sağından gelen kız sesi "Harry neyin var senin? Ron'u boğacaksın!" dedi.

Harry, Ron'a uzun uzun sarıldıktan sonra ondan ayrıldı ve dağınık saçlı kıza dönerek "Herm!" dedi ve ona da sıkıca sarıldı.

Hermione zar zor konuşabiliyordu "Onu boğmaktan vazgeçtin, şimdi beni mi boğacaksın Harry?" diye sordu.

Ron, Harry'nin omzunu tutarak "İyi olduğundan eminsin, değil mi?" diye sordu.

Harry, Hermione'ye de sarılmayı bıraktıktan sonra onlara doyasıya baktı. "Gördüğüm rüyaların en güzeli..." dedi. Hatta bunun bir rüyadan bile daha güzel olduğunu düşünüyordu.

Beş yıl geçmişti. Onları bu kadar canlı görmeksizin, beş yıl. Ve şimdi, onlara dokunduğunu bile hissedebiliyordu.

Ron suratını buruşturarak Harry'ye baktı "Ne rüyası? Harry beni korkutmaya başladı!" dedi. Şaşırmıştı ve biraz da endişeliydi. Arkadaşına ne olduğunu merak ediyordu, hem de fazlasıyla.

Hermione, Ron'u destekleyerek "Evet Harry, herhalde Snape'le fazla konuşmak sana yaramıyor." dedi ve Colin'e dönerek "Colin, bizi birazcık yalnız bırakabilir misin?" diye sordu.

Colin boş boş Harry'ye baktı "Pekala, görüşürüz!" dedi ve yanlarından ayrıldı.

Hermione, Harry'nin koluna girerek sessizce "Dumbledore'la dersler kötü mü gidiyor Harry?" diye sordu.

Harry gözlerini kapattı ve "Bunlar gerçek olabilir mi? Bu yaşadıklarım? Ron, Herm, burası? Nasıl? Ah tabi ki de bir rüya... Her geceki gibi." diye düşündü ama yine de bundan emin olmak istiyordu. Bir anda Hermione'nin kolundan çıktı ve asasını ona doğru çekerek "Expelliarmus!" diye bağırdı. Hermione asasıyla kendini korurken Ron, Harry'ye yumruk attı. Ve Harry, elbette ki bu yumruğu hak etmişti.

Ron asasını doğrultmuş ona bakıyordu ve gözlerine sonsuz bir öfke vardı ve sinirden elleri titriyordu. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu ağzından tükürükler saçarak.

Hermione ikisinin düello etmesini engellemek için aralarına atladı "Harry iyi misin?" Şu anda kendinden çok, Harry ve Ron'un arasının bozulmamasını düşünüyordu.

Harry birkaç saniye ayrılmayı bekledi ama olmuyordu. Yaşadıklarının birer rüya olduğuna o kadar çok inanmıştı ki. Bir anda her şey yerle bir olmuştu ve kendinden utanıyordu "Bunlar gerçek!" dedi ve Hermione'ye dönerek "Üzgünüm..." dedi. "Bunların bir rüya olup olmadıklarını anlamak zorundaydım."

Ama bunu hala anlayamıyordu. Kabus dolu beş yıl geçirmişti onlarsız. Snape'in ihanet, ve herkesin ölüşü. Her birinin cansız bedenlerini taşımıştı mezarlara. Dostlarını gömmüştü birer birer. Ve şimdi, neyin gerçek, neyin rüya olduğunu gerçekten de bilmiyordu.

Ron'un asası hala Harry'ye dönüktü ve gözlerindeki öfke sönmemişti. Sesi olabildiğince soğuktı ve bakışlarının Snape'den farkı yoktu "Ya olanları anlat ya da bir süre bizden uzak dur! Mesela ömür boyu!" dedi.

Harry suratını buruşturdu. Bunun onlara saçma geleceğini biliyordu. "Öncelikle asanı indir Ron. O şey bana bakarken hiçte rahat sayılmam" dedi. Aslında bu bir yalandı. Ron çok becerikli bir büyücü değildi ve Harry onun büyüsünü çok rahat savuşturabilirdi. Ama bu olacak şey, onların arkadaşlarını bitirebilirdi ve Harry, beş yıl sonra buna katlanamazdı.

Ron isteksizce Hermione'ye baktı ve Hermione ona indirmesini işaret edince yavaşça asasını indirdi. Harry ortamın havasını değiştirmek için gülümsedi "Bunlar bana saçma gelirken bakalım onlara nasıl gelecek?" diye düşündü ve söze girdi "Şimdi duyduklarınıza inanamayacaksınız ama evimde oturuyordum ve-"

"Sen nerede dedin? Evim mi?" Ron bir anda boğulurcasına öksürmeye başladı. Harry'nin saçmaladığını daha önce de görmüştü ama bu sefer çok ileri gitmişti.

Hermione onun sırtına vururken "Harry ne evinden bahsediyorsun? Biz buradaydık ve Colin yine her zamanki gibi senin fotoğrafını çekmek istedi." dedi.

Harry bıkkınlığını ifade eden bir ses çıkarttıktan sonra "Beni dinleyip yorum yapmayı keserseniz sevinirim!" dedi. Ron öksürmeyi bıraktı ve ikisi Harry'ye döndüler. Harry ikisine de birkaç saniye boş boş baktıktan sonra "Dediğim gibi evimde oturuyordum ve önümde Gelecek Postası vardı. Orada bir haberde uçümüzün resmini gördüm ve ardından tekrar gözlerimi açtığımda o resmin çekiliş anına yani şimdiye döndüm." dedi.

Ron birkaç adım geri atarken Hermione'nin kolundan tutarak onu da kendine doğru çekmeye başladı. "Sen ne saçmalyorsun? Yani sen kendi evinde oturmuş Gelecek mi okuyordun? Yani savaş bitmişti öyle mi?"

Harry ikisine bakarken onların savaşta öldüklerini hatırladı. Yüreğinde tekrar o sızıyı hissetti. Yıllarca yüreğinin sızlaması yerine yara izinin sızlamasını yeğlemişti ve şimdi bunda ne kadar haklı olduğunu görüyordu. Onlara o kadar çok değer veriyordu ki. "Aynen öyle Ron, savaş bitmişti ve biz kazanmıştık." dedi.

Hermione gülümseyerek "Ben nasıl olmuştum Harry? Büyüyünce yani?" diye sordu. Heyecanlı olduğu her halinden anlaşıyordu.

Ron onu itekleyerek Harry'nin tam yanına geldi. Yalvarırcasına bakarak "Onu boş ver Harry, ben nasıldım?" diye sordu.

"Yavaş gelin," dedi Harry, şaşkınlıkla. "Bu anlattıklarına benim bile inanmam o kadar zor ki-"

"Harry, anlamıyor musun, bu, bir şekilde geleceği görmüş olmalısın." dedi Ron, heyecanlı bir şekilde. "Yani o anda, Colin bizim resmimizi çekecekken, flaş patladığında- anlıyor musun?"

Hermione tam ağzını açmıştı ki Harry sağ taraflarından sinsice ilerleyip Hogwarts'a doğru giden sarışın çocuğa bir anda dikkat kesildi. O anda içinde kabaran öfkeyi engelleyemedi ve ona doğru koşarak yakasına yapıştı "Malfoy!"

Draco Malfoy, Harry'nin yüzüne tiksindircesine bakarken "Nereden çıktın Potter? Yakamı tutmayı hemen bırak!" dedi.

Hermione ve Ron bir anda Harry'nin yanına geldiler. Harry, Draco'nun yakasını bırakmak yerine onları daha da sıkı kavradı ve onu sarsarak "Seni pis ucube! O dolabı niye tamir ettin he? Neden yaptın bunu? Neden Ölüm Yiyen'leri Hogwarts'a soktun?"

Hiç kimse Harry'nin neden bahsettiğini anlamamıştı. Draco bile afallamıştı. Sinirle parıltıyan gözleri şimdi şaşkınlıkla dolmuştu. Yüzündeki ifade bir anda değişmiş, o gururlu ifadenin yerini korkak bir köpeğin korku dolu ifadesi almıştı. Ama Draco'nun yine de ödün vermeye niyeti yoktu. Karşısındaki kişi Potter'ken hele, asla. "Ben daha sokmadım ki onları!" diye düşündü. "Bunları nereden çıkardın Potter? Bulanık arkadaşın mı söyledi yoksa bunları sana?" diye sorarken bir yandan da Harry'nin elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Harry daha çok sinirlendi ve Draco'yu yere fırlattı. Hermione'nin onu durdurmaya çalışmasına aldırmaksızın asasını çekti ve Draco'ya doğrulttu. İçinde ona karşı duyduğu öfkenin haddi hesabı yoktu. Acıyan gözlerle Draco'ya baktı "Senin gibiler için değmez!" dedi ve Hermione'yle Ron'a dönerek "Draco, ihtiyaç Odasında dolabı tamir ediyor. Ve planı da Ölüm Yiyen'leri okula sokmak!" dedi.

Hermione ve Ron, Draco'ya asalarını doğrulturken Harry'nin başı tekrar dönmeye başladı ve ellerini başında birleştirdi. Etraftaki her şey dönüyordu. Hermione'nin belli belirsiz sesi "Harry iyi misin?" diye soruyordu. Harry'nin burnu yine kanamaya başladı ve etraf tekrar karardı.

Harry kendini zorlayarak gözlerini açtı. Burnundan gelen kan sancı veriyordu. Alnındaki yara izi ise yıllar sonra ilk defa yanıyordu. Elini yara izinin üzerine kapadı ve yattığı yatakta doğruldu. Yara izinin acısı geçince yataktan kalktı ve nerede olduğunu çözmek için odayı dolaştı. Pencerenin kenarından dışarıya baktı. Aşağıda kısl saçlı bir adam, bir kadını belinden sarmış dudağından öpüyordu. Harry'nin gözü birkaç saniye onlara takıldı ardından cama arkasını dönüp odadan çıktı.

Eski evine hiç benzemiyordu. Evdeki duvarlarda birçok resim vardı. Dikkatini çeken şey ise genelinde kendisinin ve Hermione'nin olmasıydı. Yavaşça merdivenlerden aşağı inerken evin kapısı açıldı. Gelen kadın, biraz önce camdan baktığında gördüğü kişiyle aynı kişiydi. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra Harry'ye doğru döndü ve gülümsedi. "Aşkım, nasılsın?"

Harry'nin midesi bir anda altüst olmuştu "Nasıl? Ben ve Herm... Bu nasıl bir şey böyle?" Hermione ona yaklaşıırken Harry'nin ağzını bıçak açmadı. Olduğu yerde donakalmıştı.

"Neyin var Harry?" diye sordu Hermione, tedirgince. Yüzünün ifadesi değişmemişti ama içinde bir yerlerde bir şüphe hissi onu yeyip bitiriyordu. Ardından geçen onca yılın azaltamadığı tam aksine arttırdığı çaresizlikle "Öğrendi mi?" diye düşündü.

Harry nasıl rol yapacağını bilmiyordu. İçinde bir şeyler ters dönerken "Hiç bir şeyim yok aşkım." dedi. "Senin gecen nasıl geçti?"

Hermione yıllardır yaptığı gibi rahattı. Artık rol yapmaya alışmıştı. Ron'la dışarıda buluşup, evde başka bir şeyler söylemekte artık ustalaşmıştı. "Çok güzeldi." dedi ve geçiştirdi.

Harry neden Hermione'yle evlendiğini bilmiyordu. Ne zaman evlendiğini bilmiyordu. Daha önemlisi ne kadar zamandır aldatıldığını da bilmiyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Hermione'ye yavaşça.

Hermione dudaklarını ısırdı. "Öğrendi... Kesin öğrendi..." diye düşündü. Ellerini birbirlerine sıkıca kenetledikten sonra "Tabi ki de aşkı, ne istersen sorabilirsin!" dedi.

Harry birkaç saniye, onun bu kadar iyi bir oyuncu olabildiğini bilmediğini düşündü. Düşündüğü gelecek bu değildi. Geçmiş değişirken hayatını da değiştirmişti. "Acaba Ron nerede?" diye düşündükten sonra hafifçe gülümseyerek "Biz seninle nasıl karar vermiştik evlenmeye?" diye sordu.

Hermione'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da nereden çıktı? Nasıl hatırlamaz?" diye düşündü. "Zaten birbirimize ilğimiz vardı... Sen de bizim gelecekte evli olduğumuzu söyleyince-"

Harry duyduklarına inanamıyordu "Ben mi? Sana öyle bir şey mi dedim?" dedi birden. "Nasıl yaptım bunu?" diye düşündü çaresizce.

"Yoksa hatırlamıyor musun?" dedi Hermione şaşkınlıkla. Harry'ye bir deliymiş gibi bakıyordu.

Harry çaresizce yataktan kalktığı anı düşündü. Pencereden bakmıştı. Aşağıda iki kişi vardı. "Ron!" diye düşündü. "Beni onunla aldatıyor... Çünkü birbirlerini seviyorlar ve ben buna engel olmuşum! Ama niye? Ben Hermione'ye aşık değilim ki!" Harry kendi kendini sorgularken Hermione onun elini tuttu ve kocasına doğru yaklaştı.

Hermione, Harry'yi öperken ihanet ettiğinin kim olduğunu düşündü. Harry, Hermione'nin onu öpmesine izin verirken bir an için kendinden geçerek elini onun beline doladı. Hızla onu kendine doğru çektiğinde artık karşısındakinin kim olduğunu umursamıyordu. Sol eliyle onun göğsünü sıkarken bir yandan da diğer elini yavaşça kalçalarına doğru indiriyordu. Hermione, Harry'nin dudaklarını ısıırıyordu. Harry elini Hermione'nin bluzunun içine soktuğunda zilin çalmasıyla bir anda aklı başına geldi. Hermione'den kendini ayırırken, kapiya doğru ilerledi.

Kapının ardından gelen ses tanıdıktı. "Harry, kapıyı açsanıza ben Ron!"

Harry hızla kapıyı açtı. Ron büyümüşü ama fazla bir değişiklik de yoktu. Sadece boyu uzamış ve yaşının gerektirdiği bir olgunluk bürünmüşü yüzünü. Harry'ye sıkıca sarıldığında Harry'nin içinde garip bir duygu oluşuverdi "Bu kadar sahte olabiliyor musunuz?" diye düşündü.

Ron, Harry'ye sarıldıktan sonra Hermione'nin yanına giderek "Hey Herm, kaç gündür görüşemiyoruz? Hiç evde oturmuyorsun galiba?" diye sordu gülümseyerek ve ona da sarıldı.

Hermione, Harry'ye bir saniyelik bir bakış attıktan sonra "Ah evet, bu aralar sürekli dolaşıyorum" dedi.

Harry buna daha fazla dayanamayacağını fark ettiğinde ikisini orada bırakıp yukarı çıkmaya karar verdi "Benim yukarıda biraz işim var..." dedi gülümseyerek "...aşkı bizim çocukluk fotoğraflarımızdan var mı hiç?" diye sordu Hermione'ye bakarak.

Hermione zar zor gülümseyerek "Evet hayatım... Birkaç resmimiz olacak. Yatak odasındaki gardıropta olması lazım." dedi.

Harry merdivenlerden yukarıya çıkarken "Tamam, bulurum herhalde!" diye seslendi.

Ron, Harry'nin yukarı çıkmasını fırsat bilip Hermione'ye yaklaştı. Hermione'nin uyarıcı bakışlarına rağmen beline kolunu dolayıp onu öpmeye başladı. Hermione ona cevap verirken duraksadı, Ron'u istemesine rağmen bunu yapamazdı. Burada değil. Zaten onu aldatarak ne kadar aşağı bir insan olduğunu kanıtlamıştı ama bunu aynı evde de yapamazdı.

Kendini Ron'un kollarından kurtardı "Dur! Harry görecek!"

Ron ihanet ettiği kişinin, kardeşi saydığı kişi olduğunu önemsemeksizin, aç bir kurt gibi gülümseyerek "Harry kimin umurunda? Hem, o mu görecek? Yıllardır gözünün önündeyiz ama bizi fark etmiyor bile!" dedi.

Hermione mutsuzca gülümsedi. Sonuçta ihanet ettiği kişi en yakın arkadaşı ve eşiydi. Ne kadar başkasını sevse bile.

Harry gardiropta resimleri ararken aşağıda olanlara kulak kesilmişti ama buradan aşağısı duyulmuyordu. Aslında duymak ta istemiyordu. Uğraşlarının sonunda bir resim bulmuştu. Derin bir nefes aldıktan sonra karşısındaki resme odaklanarak, geçmişe dönebilmeyi diledi.

Harry bunu geçen sefer nasıl başardığını hatırlamıyordu. Birdenbire olmuştu, aniden kendisini geçmişte buluvermişti ama şimdi hiçbir şey yoktu. Bu iğrençlikten acilen kurtulması gerekiyordu. Resme tekrar baktı. Biraz düşündü ama bu resmin ne zaman çekildiğini hatırlamadığını fark etti. Bu resmi kim çektiyse habersiz çekmişti. Düşünmesi gerekiyordu, hangi gün olduğunu bulması gerekiyordu. Diğer resimlerden birini de seçebilirdi ama bunun özel olduğunu biliyordu, içinde bir yerlerde bunu seçmesi gerektiğini biliyordu. Biraz düşündükten sonra acı bir gülümsemeyle ne zaman olduğunu hatırladı. Hogwarts'daki beşinci yılıydı. Resme bir daha baktı ve o güne geri dönmek için odaklandı. Odanın içi bulanıklaşırken içinde hem sevinç hem de korkuyu bir arada hissetti. Gözleri yerinden çıkacak gibi olmuştu ve burnundan tekrar kan gelmeye başladı. Şimdiki zamana gözlerini kaparken, Sirius'u tekrar göreceği için umutlandı ve oda bir anda karardı.

Tekrar bulanık gökyüzünde gözlerini açarken havanın karanlık olduğuna ve bu sefer flaş patlaması olmamasına sevindi ama şu anda biri gizlice onların resmini çekmiş olmalıydı bile.

"Nasıl bineceğiz?" dedi Ron cılız bir sesle. "Onları göremiyoruz bile."

"Aa, kolay," dedi Luna, nazik bir şekilde Testral'inden inip Ron, Hermione ve Ginny'nin yanına giderek. "Şöyle gelin..."

Onları ileride duran diğer Testral'lerin yanına götürdü ve hepsini bindirmeyi başardı. Her birinin ellerini atın yelesine dolarken, üçü de son derece ürkek görünüyordu. Harry gülümseyerek onları izlerken Luna, onlara sıkı sıkı tutunmalarını söyleyip kendi atına döndü.

"Delilik bu," diye mırıldandı Ron, serbest elini atın boynunda yukarı aşağı hareket ettirerek. "Delilik... görebilseydim keşke-"

"Görmene gerek yok, Ron." dedi Harry gülümseyerek. "Gitmiyoruz!"

Herkes şaşkınlıkla Harry'ye bakarken, Harry kendini onlara açıklama yapmak zorunda hissetti. Bunu yapmalıydı, onları buraya kadar sürüklemiş ve şimdi de gitmiyoruz demişti. Bu şey çocuk oyuncağı değildi. Her birine teker teker baktı. Ginny, Neville ve Luna'yı görmeyeli yıllar olmuştu. "Gördüklerim gerçek değillerdi. Bunu şimdi fark ettim." dedi sükunetle.

Ginny ona dik dik bakarak "Sadece bizim de gelmemizi istemediğinden öyle diyorsun değil mi? Ama geleceğiz! Bizi kandıramazsın Harry!" dedi. Onun bunu yapabildiğine inanamıyordu. Küçük değildi, onlar gibi savaşılabildi ama onlar buna inanmamakta ısrarcıydılar. Hatta herkes içeri girip dağıldıktan sonra muhteşem üçlü tekrar toplanıp birlikte gideceklerdi ama buna izin vermeyecekti. Bu sefer, böyle bir şey olmayacaktı.

Harry bunları demek istememişti. Söyledikleri çok açıktı. Ginny bunun neresini anlamıyordu ki? "Hayır, Ginny," dedi sükunetle. "ben öyle bir şeyi kast etmedim. Gitmiyoruz dedim sadece o kadar. Dumbledore'un yakında burada olacağına eminim ve o gelene kadar beladan uzak durmamızın iyi olacağı düşüncesindeyim... Şimdi geri dönelim artık."

Hermione zorla da olsa Testral'inden inerek Harry'nin yanına geldi. Arkadaşına şüpheyle bakarak "Harry, iyi olduğuna eminsen değil mi?" diye sordu.

Harry arkadaşına gülümseyerek "Hiç olmadığı kadar, Hermione," dedi. Ardından zaman kaybetmeden onun kulağın eğilerek "Unutturma, sana Ron hakkında bir şey söyleyeceğim!" dedi.

Hermione ne olduğunu öğrenmek istiyordu ama şimdi söylemeyeceğini de biliyordu. Diğerlerine dönerek "Evet arkadaşlar, Dumbledore gelene kadar şatoda kalmamız en iyisi." dedi. Ginny kendisinin güçsüz sanılmasına karşı duyduğu öfke dolu bakışlarla diğerlerine bakıyordu. Düşündüklerinin doğru çıkacağından adı gibi emindi. Harry, Hermione'nin kulağına bir şeyler söylemişti -muhtemelen gece buluşup gideceklerini- ve ardından Hermione de onunla aynı kararı savunmaya başlamıştı. Herkese teker teker acıyarak baktı. "Ne kadar da budalalar?" diye düşündü. Bir an sonra onların arkadaşları oldukları aklına geldi ama gerçek dostlar bunu yapmazdı.

Okulun bahçe kapısının oradan gelen ayak sesleri hepsinin yüreklerini ağızlarına getirmişti. Harry öne atılarak gelen kişiye doğru ilerlemeye başladı. Asasını karanlık silüete doğrultmuştu ama karşıdan gelen kişi olabildiğine rahat adımlar atıyordu. Sonunda, Harry karşıdan gelenin Dumbledore olduğunu gördüğünde rahat bir nefes alarak hızlı adımlarla onun yanına gitti. "Profesör, sizinle bir konu hakkında konuşmalıyım..."

Dumbledore yanına gelen Harry'ye kısa bir bakış attıktan sonra "Harry şu an acelem var, bunları daha sonra konuşsak olur mu?" diye erteledi.

Harry, Dumbledore'un dikkatini neyin çekeceğini biliyordu "Hortkuluklar hakkında Profesör!" dedi.

Dumbledore bir anda donakaldı. Harry, Hortkuluk mu demişti? "Harry, seni acilen odama bekliyorum." dedi ve koşar adımlarla şatoya doğru ilerledi.

Harry bu olanları onların öğrenmesi gerektiğini düşünerek Ron ve Hermione'yi yanına çağırdı. Bunu bilmeliydiler. Ne de olsa onlarca yıl her şeyi birlikte yapmışlardı. Harry, Hermione ve Ron'un arkalarından koşar adımlarla onlara yetişmeye çalışarak gelen Ginny'ye ters bir bakış atmıştı ama hiçbir şey söylememişti. Ron bir anda kız kardeşine dönerek "Ginny, bu özel bir konu! Eğer öyle olmasaydı Harry, emin ol ki seni çağırırdı!" dedi.

Ginny, Ron'a ters ters bakarak "Bu seni ilgilendirmez Ron!" diye çıkıştı.

Ron'un içindeki öfkeyle kız kardeşine olabildiğince bağırarak "Sen daha küçüksün! Bu olaylardan uzak durmalısın!"

Ginny abisine karşı asasını çekerken Hermione ve Harry bunu durdurmak için araya girdiler. Harry, Ron'u tutarken Ginny'ye bakarak konuştu "Evet, Ginny, bu olaylardan uzak durmalısın. Ne de olsa-"

Ginny, Harry'ye öfkeyle bakmaya başladı. Bunu nasıl yapabiliyordu? Onu seviyordu ama bu yaptığı- "Sakin bana küçük olduğumu söyleme Potter! Voldemort'la ilk karşılaştığınızda siz üçünüz, benden daha küçüktünüz, hatırlatırım!"

Hermione, Ginny'yi sakinleştirmek için yavaşça ona sokuldu yavaşça.. "Onlar böyle söylemek-"

Hermione sözünü daha tamamlayamadan Ginny, "Sen de onlar gibi düşünüyorsun Hermione! Hepiniz aynısınız!" diye bağırarak yanlarından koşarak ayrıldı. Hogwarts'a doğru koşarken, Harry'nin yaptıklarından ötürü ondan nefret etmeye başlamıştı. "Seviyordum..." diye düşündü. Hala sevdiğini kendisi de biliyordu ama o, onu küçük düşürmüştü. Hem de herkesin içinde. İçinde bir yerlerde Harry'yi sevdiğini biliyordu ama bu yaptığını ödeyecekti.

Hermione, Ron ve Harry'ye yaptıkları için hayıflanırken Harry onu hiç dinlemiyordu bile. Daha önemli işleri vardı şu anda ve bir çocuktan azar iltmek istemiyordu, şu an için kendi de onlara öyle görünse bile. Harry, Hermione, Ron ve diğerlerinin yanından koşar adımlarla uzaklaşarak Dumbledore'un yanına gitmek için Hogwarts'a doğru ilerledi. Onun ölmesini engellerse... Koridorlarda hızla ilerlerken Dumbledore'un ofisine

açılan taş heykeli görebiliyordu. "Sonunda, bu sefer başaracağım!" diye düşünürken bir anda önüne siyah saçlı, kanca burunlu, suratı her zamanki gibi asık Snape çıktı.

Harry asasını çıkararak Snape'e uzattı. Snape ilk başta hiçbir tepki vermedi ama ardından ağzını hafifçe yana bükerek "Gryffindor'dan elli puan!" dedi soğuk ses tonuyla. "Bu, gece gece dışarda dolaştığın içindi Potter! Ve yüz puan daha! Bu da profesörlerden birine asanı doğrulttuğun içindi! Şimdi açıkla, bu saatte burada ne işin var?"

Harry onu şuracıkta öldürebilirdi, fakat gelecekte Azkaban'da olmak istediğini sanmıyordu. Harry asasını Snape'in boğazına doğrulttu ve boştaki eliyle bir anda onun asasını da aldı. "Şimdi Snape, kulaklarını aç ve beni dinle!" dedi tıslarcasına. "Planlarını biliyorum! Voldemort'un yerine geçmek istiyorsun! Kaderin benim ellerimde! Bunu kimsenin duymasını istemiyorsan, savaşa benim tarafımda olursun! Anladın mı?"

Snape boğazına dayanmış olan iki asayı önemsemeksizin soğuk bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı "Sen ne saçmalıyorsun çocuk! Öyle bir amacım olsa şu anda burada olmam, değil mi? Potter, Gryffindor'dan daha fazla puan kırmadan şu asaları üzerimden çek!"

Harry sırttı. "Bu adam kendini ne sanıyor?" diye düşündükten sonra gözlerinin içine baktı. Siyah gözlerine dik dik bakarak "Puan mı kırsın, Snape? Peki bu zamana kadarki davranışların için ben Slytherin'den puan kırayım, ha? Herhalde on beş veya yirmi yıl kum saatinde sıfırı görürdünüz. O eksilerden kurtulamazdınız! En azından sen buradan defolana kadar. Şimdi şu saçmalığı kes! Eğer söylediklerimi dikkate almazsan Snape, sonuçlarına katlanırsın!" Harry sözünü bitirdikten sonra Snape'in asasını koridorun bir köşesine fırlattı. "Şimdi gidebilirsin, Snape!" dedi.

Severus Snape normalde böyle bir şey üzerine susmazdı ama bu sefer susmak zorundaydı. Şu anda böyle bir planı olmasa bile, Potter'ın bunu Dumbledore'a söylemesi her şeyi değiştirebilirdi. Harry'ye tiksiniresine bakarak asasının olduğu köşeye doğru ilerledi.

Harry biraz da olsun rahatlamıştı ama şu anda yapması gerekenler bitmemişti. Şimdi Dumbledore'a çıkması gerekliydi. Harry taş heykelin tam önüne geldiğinde yine acı dolu sancıların kucağında buldu kendini. Bu sefer vücudunu ayakta tutmakta zorlandı ve bir anda yere düştü. Snape'in koşarak onun yanına geldiğinden haberi bile yoktu. Yerde acı içinde kıvrılırken tek istediği bu sefer işe yaramış olmasıydı, çektiği acılara değmiş olmasıydı. Burnundan gelen kan beraberinde büyük bir sancı da getirmişti. Harry acıyla çığlık atarken birazdan biteceğini bilerek umutlandı. Snape acı çığlıklar atarken etrafta ona yardım edebilecek kimse yoktu. Harry etrafında olup bitenlerden habersiz gözlerini geçmişe bir kez daha kapattı.

Harry sancılı bir şekilde gözleri açmaya çalıştı ama yapamadı. Elini zar zor gözlerine doğru götürdü. Gözlüğü yoktu ve gözleri şişmişti. Suratında pek çok yara izi vardı. Nerede olduğunu ve neden bu halde olduğunu bilmiyordu. Alnındaki yara izinin bu kadar çok yandığını hiç hatırlamıyordu. Elini yavaşça yara izinin üzerine koydu ve durması için dua etti. Bir süre bekledikten sonra pes etti. Hiçbir değişiklik yoktu. En kötüsünü düşünmemek istiyordu ama bunu yapmadan da edemiyordu. Ayağa kalkmak için elini yere koyarak, yerden destek almaya çabaladı ama kalkamadı. Sırtındaki derin acı bunu engellemişti. Bu durumda olmasının tek nedeni olabiliirdi, içinden acıyla "Voldemort!" dedi. Yaşıyor olmalıydı. "Buraya bakın köpekler!" diye bağırdı.

Bulunduğu yer bir anda soğumaya başladı. Bir anda buradan kurtulamayacağını düşünmeye başladı. Burada ölecekti, hiçbir şansı yoktu. Arkadaşları da büyük ihtimalle ölmüşlerdi. Bu sefer her şey daha kötüye gidiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Ama bir anda hissettiği şey hakkında yanıldığını fark etti. Bulunduğu yerin demir kapısı açıldı ve içeriye süzülürcesine bir yaratık girerek Harry'nin dibine kadar girdi. Harry'nin içindeki tüm umudu almaya başladı. Harry bu yaratığın ne olduğunu biliyordu ama acıyla kıvrılırken şimdi bunun önemi yoktu. İçinde bir şeylerin gittiğini biliyordu ama zaten onlara ihtiyacı yoktu. Zaten yaptıklarından dolayı pişmandı. Yaratık işini bitirmiş olmalıydı, Harry'nin üzerindeki acı ve umutsuzluk hissi yavaşça kalkarken odanın demir kapısı büyük bir gürültüyle tekrar kapandı.

Harry gürültünün ardından başka cılız bir ses duydu. Yan taraftan gelen ses bitkindi. Onun da türlü işkencelerden geçtiği belli oluyordu. Çatallı ses zar zor duyuluyordu "Harry?"

Harry sesi hemen tanıdı. Yıllardır duymamıştı ama onu unutmaması zaten mümkün değildi. "Yaşıyor!" diye düşündü ama bir anda nerede olduğu aklına geldiğinde bütün sevinci sönüverdi. Bir şeyi değiştirmeyi başarmıştı ama değiştirmemiş olmayı tercih ederdi. Nasıl bir belaydı bu böyle? Her seferinde daha da beter oluyordu. Nasıl başladığını, neden başladığını bilmiyordu ama durdurması gerektiğine emindi. Yan taraftan gelen öksürük sesiyle tekrar hayata döndü. "Sirius, iyi misin?"

Yan taraftan gelen ses bu sefer daha belirgindi. Sirius, Harry'nin yaşadığını anlayınca sevinmişti ve bu sefer biraz daha normale yakın bir sesle konuşmayı başardı. "Evet Harry," dedi. Ona yalan söylemek zorundaydı çünkü Harry'nin de kendinden farklı bir durumda olmadığını biliyordu. "Sen nasılsın bu-"

Sirius daha sözünü tamamlayamadan demir bir kapı açıldı ve Harry tanıdık bir ses daha duydu. "Hadi ailemizin yüz karası! Lord seni yanına istiyor! Bu sefer çok sinirli! Umarım sonunda Black ailesinin kanını kirletenden kurtulacağız!" dedi.

Sirius sadece gülümsedi ve ardından "Bana yapacaklarınızdan korkmuyorum Bella!" dedi kuzeninin suratına tükürürcesine. Bellatrix'in onu sürüklediği duyulurken son kalan gücüyle "Harry, asla umudunu kaybetme!" diye bağırdı.

Sirius'un sürüklenme sesleri silinirken, Bellatrix'in o tiksindirici kahkaha sesleri de gittikçe azaldı. Harry içinde büyük bir boşluk hissi duyuyordu. Onu yıllar sonra tekrar bulmuştu ve şimdi yine ellerinden kayıp gitmesine neden olmuştu. Acı içinde "Sirius!" diye bağıırken, ağır adımlarla onun odasına doğru gelen bir Ölüm Yiyen olduğunu fark etmedi bile. Sirius'un kapısı büyük bir gümbürtüyle kapanırken, benzer bir gümbürtüyle kendi kapısı açıldı. Şişmiş gözlerinden yaşlar dökülemiyordu ve bu gözlerini yakıyordu.

İçeriye giren Ölüm Yiyen, Harry'yi bu halde görünce birkaç saniye içinde bir acıma hissi duydu. Bir an onu hala sevdiğini düşündü. Ne de olsa o Harry'di. Ona ve diğer herkese bunu nasıl yapabilişti ki? Daha sonra kendini sarstı ve "Bu eskidendi!" diye düşündü. "Vay vay vay, Harry Potter! Her geçen gün daha acınacak hale düşüyorsun!" dedi Ölüm Yiyen.

Harry'nin içinde bir yerlerde, bir şeyler takla atmıştı. Bu ses onun sesiydi. Ama nasıl? Neden buradaydı? Birkaç saniye gerçekleri reddetmek istedi ama bu imkansızdı. O da onlardan biri olmuştu. Sirius'un arkasından bağırdığı için sesi çatallıydı ve zar zor çıkan kısık sesiyle "Ginny?" diye seslendi.

"Ne var, Potter?" Ginny'nin sesi çatallı ama bir o kadar da soğuktu. Ginny, Harry'nin kendisini görmemesine seviniyordu. Şayet şu an onu görebiliyor olsaydı, gözünden akan yaşları da görebiliyor olacaktı.

Harry içindeki pişmanlığı ifade edemiyordu ama onun duygularını, neler hissettiğini buradan anlayabiliyordu. "Ağlıyor..." diye düşündü içinden. Onun ağladığını bilmek bile canını acıtmaya yetiyordu. "Neden?" dedi sesi hala çatallıydı.

Ginny derin bir nefes aldı. Yoksa Harry onun ağladığını fark edebilirdi "Neden mi Harry? Çünkü sen, sana yapılan iyiliklerin hiç birini hak etmiyorsun! Annemin ve abilerimin uğruna ölmelerini hak etmiyorsun!" diye çıkıştı.

Harry şok üstüne şok yaşıyordu. Yine yapamamıştı. Yine pek çok insanın ölümüne neden olmuştu. Yine dostlarını kaybetmişti. Bunu zaten bekliyordu... Azkaban'daydı ne de olsa. Savaş kaybedilmişti. Ama nasıl? Dumbledore'un yaşamasını sağlamıştı, Snape'in kendinden olmasını sağlamıştı. Neden böyle olmuştu? Gözyaşları hala gözlerini yakıyordu. Tınaklarıyla yerdeki taşı kazıdı hırsından. "Neden Ginny? Savaşı neden-"

"Senin yüzünden Potter! Sen hatırlamıyor olabilirsin, beşinci senenizde Sirius'u kurtarmak için Sihir Bakanlığı'na gidecektik... O gece beni aşağıladınız! Bana çocuk muamelesi yaptınız Potter! Ondan sonraki yıllarda seni severek bir hata ettiğimi anladım!" Harry'ye bunları söylerken içinden "Ne kadar da yalancısın

Ginny! Sen hala onu seviyorsun! Draco'yla sırf onu kıskandırmak için evlendin!" diye düşündü. "Ve Draco'yla iyi ki evlenmişim! Bana hak ettiğim gerçek değeri verdi o! Altıncı yılınızda sen hep Draco'nun peşinden koştu... Ama bizim planlarımız farklıydı. Her şeyi yapan bendim. Dolabı tamir eden de bendim ama bunu asla fark etmediniz! Yedinci yılda da sen ve Lord savaşıırken her şeyi değiştirecek hamleyi yine ben yaptım ve seni asası bırakım!"

Harry duyduklarına inanmak istemiyordu. Yine her şeyin suçlusuydu. Bu yaşadıklarının ve yaşattıklarının. Ginny'nin hala onu sevdiğini biliyordu ama Draco'yla evlenmişti. Sırf inat için onunla evlenmişti. "Peki ya diğerleri?" diye sordu alacağı cevaptan korkarak.

Ginny hala ağlıyordu ama Harry'ye bunu belli edemezdi. Yüksek sesle bir kahkaha koyverdi. "Karanlık Lord, ona sığınanların hepsini affetti tabi ki de. Bulanıkların dışında! Onların hepsinin sonu aynı oldu!" Bunları söylerken bir an duraksadı. Hermione'nin ölüşünü hala unutamamıştı. Voldemort asasını ona doğru uzattığında tek bir korku ifadesi göstermemişti. Acırcasına önce Voldemort'a ardından kendisine bakmıştı. Onun o bakışını hala unutamıyordu. Voldemort asasını havaya kaldırdığında Hermione son anda bağırarak "Umarım mutlu olursun Gin-" derken sözünü tamamlayamadan yere düşmüştü. Cansız bedeni yerde dururken açık kalan gözleri hala Ginny'nin üzerindeydi. Onu hala unutamıyordu. Yutkunduktan sonra "Ve diğer direnenler de Azkaban'da senin gibi cezalarını çekiyorlar!" dedi. Gözlerindeki yaşlar hala durmamış, aksine daha hızlı akarken Harry'ye arkasını dönerek odadan çıkmak için yürüdü.

Harry'nin gözleri daha fazla yanmaya başlamıştı. Alnındaki yara izinin yanmasını bile aratmıyordu. Bunu değiştirmek zorunda olduğunu biliyordu ama nasıl yapabiliirdi bunu? Ginny'nin gitmek üzere olduğunu anladığında "Ginny!" diye seslendi ardından.

Ginny bir an duraksadı. Onu ölesiye özlemişti ama bunu belli edemezdi. Arkasını dönmeden, sesini soğuk tutmaya çalışarak "Potter!" dedi. Ama bunu başaramamıştı. Bunu söylerken sesi gitmişti. Ağladığını anladığını tahmin etti. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Arkasını döndü ve koşar adımlarla onun yanına giderek sarıldı. "Üzgünüm... Her şey için..."

Harry, Ginny'ye sarılmak, onu teselli etmek istedi ama yapamadı. Sanki konuşmasını, hareket etmesini engelleyen bir şeyler vardı. Ginny onu dudağından öperken içinde bir yerlerde onun hala iyi olduğunu hissetti. Harry'nin tek yapabildiği Ginny'nin öpücüşüne karşılık vermektir.

Ginny bir süre sonra kendini Harry'den geri çekti. Onun dudaklarında bir an kaybolmuştu ama gerçek hayata dönmek zorundaydı. Bu kadar duygusallık üzerine, buraya her an bir Ruh Emici gelebilirdi. Harry'ye arkasını dönerek odadan çıkarken tekrar gözyaşlarına engel olamadı. Kapıyı yavaşça kaparken ona bir kez daha baktı ve kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

Harry tüm bu olanlar üzerine daha fazla suçluluk duymaya başladı. Bir an evvel buradan kurtulmak zorundaydı. Bunları düzeltmek zorundaydı. Şu anda hiçbir acısını umursayacak hali yoktu. Bir an evvel buradan kurtulmak zorundaydı. Hala umudu vardı. Bir anda her yer tekrar soğumaya başladı. Camların buz tutuş seslerini duyabiliyordu. Umudunu kaybetmeyecekti. Buradan kurtulabilirdi. İçerideki soğuk gittikçe artarken Harry'nin pes etmeye niyeti yoktu. Soğuk içine işlemeye başlamışken bir anda tekrar hava eski haline dönmeye başladı. Demir kapı açılırken Harry heyecanlandı. Bu sefer içeri girenin kim olduğunu merak ediyordu.

Kapının oradan gelen ses, bir anda Harry'nin kanını, Ruh Emicin gelişinden daha fazla dondurmıştı. Soğuk sesli adam "Potter!" diye seslendi.

Harry, gelen kişi Ruh Emici'lerin gelişini engellediği için mutlu olmuş olsa bile onun gelmesi yerine Ruh Emici'lerin gelmesini yeğlerdi. Karşıdan gelen kişi gibi soğuk bir ses tonuyla "Snape?" dedi.

Severus Snape, Harry'yi o halde görünce içinde tekrar bir acıma hissi duydu. Ona ihanet etmemişti. Bunun için içi rahattı ama ne için ihanet etmemişti? Kaçınılmaz sonundan korktuğu için mi? Yoksa Harry'nin yanında olmak istediği için mi? Şimdi bunların sırası değildi. İçeriye doğru birkaç adım daha attı ve arkasından kapıyı kapattı. Asasını Harry'ye doğrultarak birkaç büyü mırıldandı. Harry'nin gözlerindeki ışıltıklar

inerken, aynı anda kollarındaki yaralar da geçmeye başladı. Bunların hepsi olurken Snape esasını tekrar kıpırdattı ve kısık sesle bir büyü daha mırıldandığında yerde bir kase çorba ve bir parça ekmek oluştu. Voldemort bu yaptıklarını bir bilseydi, Snape'in yaşamasına bir saniye daha izin vermezdi.

Harry şişleri inmiş olan gözlerini yavaşça açarken karşısındaki adama baktı. Aradan geçen yıllar onun suratındaki çizgileri belirginleştirmişti ama hala o asık suratı sezilebiliyordu. Siyah saçları hala uzun ve eskisi gibi yağlıydı. Harry bir an için Snape'le göz göze geldi ve hemen ardından önündeki yemeğe eğildi.

Harry yemeğini yerken Snape sadece orada durmuş onu seyrediyordu. Harry'ye olan borcunu çoktan ödemişti ama yıllar beraberinde başka şeyler de getirmişti. Harry'den artık eskisi gibi bahsetmiyordu. Onun da diğer herkes gibi güzel günleri görmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Herkesten çok onun görmesi gerektiğine inanıyordu ama kahretsin ki oluyordu.

Harry ağzından birkaç damla çorba akarken Snape'e doğru baktı. "Sen bunca yıl-"

Gerisini getirmesine gerek yoktu. Snape ne demek istediğini anlamıştı. Çocuk aradan geçen yıllara rağmen akıllanmamıştı. Eğer bunca yıl ona sadık kalmamış olsaydı şu anda ona yemek veriyor olur muydu? Gülümseyerek "Elbette, Potter, bunca yıl." dedi.

Harry gözlerine inanamıyordu, Snape gülümsemiş miydi? Nasıl olmuştu bu? Onun güldüğünü görmek hem şaşırtıcı hem de güzeldi. Hiç değilse birileri gülümseyebiliyordu. Ölüm Yiyenler ve Voldemort dışında. Bir kaşık çorbayı daha ağzına götürüp yuttuktan sonra "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu.

Snape, Harry'ye birkaç saniye boş boş baktı. Bunu niye sorduğunu anlamıyordu. Bunca yıl hiç sormamış, direk emir vermişti. Normalde olsa Snape bunun altında kalmazdı ama bu durum pek de normal değildi. "Tabi ki de Harry, ama öncelikle şu yemeği yavaş ye! Boğulacaksın." dedi. Bu sefer, ona ismiyle hitap etmekten korkmamıştı. Hayır, onda bir değişiklik vardı ve Snape bunu buraya geldiği andan beri sezebiliyordu.

Harry bu sözler üzerine gerçekten boğuluyordu. Bir yandan öksürürken, diğer yandan da Snape'in dediklerini sindirmeye çalışıyordu. Bu ilgiye hala alışamamıştı. Zaten bir anda alışılacak bir şey de değildi. Öksürüğü durduktan sonra "Bana içinde benim bulunduğum, okul yıllarımdan bir resim bulabilir misin?"

Snape'in yıllardır duyduğu en saçma istek bu olmalıydı. Şimdi bunu ne yapacaktı ki? Tamam daha saçma istekleri de olmuştu ama her birinin mantıklı bir açıklaması vardı. Bunun nasıl bir açıklaması olabileceğini düşünmeyi reddederek Harry'nin solgun yeşil gözlerine baktı. "Tamam Harry, şimdi gidiyorum... Birazdan geleceğim tekrar, umarım bir resim bulabilirim..." Asasının bir hareketiyle Harry'nin yaraları tekrar eski haline gelirken önündeki yemek tabağı da aynı hızla yok oldu. Snape, Harry'ye bir kez daha bakıp içinde savaşın hala bitmediğine dair umuduyla demir kapıdan çıkıp arkasından kapattı.

Harry yine yalnız kalmıştı. Bu olayların başladığı gibi yapayalnız. Yanında kimsesi yoktu. Onu destekleyen herkes ölmüştü. Yine hata yapmıştı. Bunları düzeltmek zorundaydı. Bir şekilde doğru yolu bulmak zorundaydı. Bu acıların sonu olmalıydı. Her seferinde daha da dibe batıyordu. Bunu tersine döndürmek zorundaydı. Şimdi tek umudu, eski hain Snape'di. Ona ne kadar güvenebileceğini bilmiyordu. Ne kadar gerçeği söylediğini bilmiyordu. Ne olursa olsun ona güvenemezdi. Ama içinde bir yerlerde, çok küçük de olsa bir umut vardı. Snape'in ihanet etmeyeceğine dair bir umut vardı.

Snape koşar adımlarla koridorlarda ilerlerken, hiç kimseyle karşılaşmadan şu olayı atlatmak için dua ediyordu. O resmi acilen bulmalıydı. Belki de çocuğu kurtarabilirdi. Tamam artık bir çocuk değildi bunu biliyordu ama... Bir köşeyi daha dönerken arkalardan gelen seslerle bir anda iki kolunun arasına girerek gizlendi. Görünmemek zorundaydı. Şimdi olmazdı. Gelenlerin seslerini dikkatlice dinlemeye koyuldu. Sesler yaklaştıkça daha da belirginleşti. Draco, Ginny'le tartışa tartışa ilerliyordu.

"Sana söyledim Ginny, babamın ölümünden sonra onun yerini ben aldım! Sen de Bellatrix'in sağ kolusun! Daha ne istiyorsun? Yeterince ayrıcalıklısın zaten!" Draco'nun sesindeki öfke sezilebilir derecedeydi.

Ginny bir anda durdu ve Draco'nun gözlerine bakarak "Daha fazlasını istiyorum! Anlıyor musun beni? Senin, o budalanın yerine geçmeni istiyorum! Karanlık Lord'un ona güveni sonsuz. Sen onun yerini alabilirsin!" diye onu Snape'e karşı doldurmaya çalışıyordu.

Snape kolonların arasından konuşmaları dinlerken, Ginny'nin neden bunu bu denli istediğini merak etti. Draco'nun kendisini yenemeyeceğini Ginny de az çok biliyordu. Onu bile ölüme mi sürüklemek istiyordu? Öyleyse bile, bunun nedeni ne olabilirdi?

Draco, Ginny'ye sarılarak onu öptü. Ardından gözlerinin içine bakarak konuştu, "Merak etme hayatım... Çok yakında o pis böceğin canına okuyacağım... Okuldaki her şeyi Lord'a anlatmış olmama rağmen o bana inanmadı bile. 'Severus her şeyi bilir' dedi her seferinde. Ama artık yeter. Onun Potter'a yardım ettiğini biliyorum. Yakalamam an meselesi. Onu yakaladığım zaman..." Sözü bitirmesine gerek yoktu. Sonu apaçık ortadaydı.

Ginny sadece gülümsemekle yetindi. Draco'nun bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu. Hoş, yıllardır onu kandırabilmişti sonuçta. Kendini Snape'in önüne attığında, Snape kaçınılmaz olarak onu yenecekti. Ama, Draco o kadar kendini beğenmişti ki... Bunu fark edemezdi bile. Eğer şanslıysa aynı zamanda Draco da, Snape'i öldürmeyi başardı da bir taşa iki kuş vurmuş olurdu. Draco yüzünde elini gezdirirken, karşısındakinin Harry olmasını ne denli istediğini bir an fark etti ve kendini geri çekerek "Hadi, Bellatrix bizi bekliyor. Hızlı olmalıyız!" dedi ve koridorda hızla yürümeye devam ettiler.

Snape ikisinin de uzaklaştıklarını anladığında, saklandığı kolonların arasından çıkarak ilerlemeye koyuldu. Ginny'nin söyledikleri hala kafasını kurcalıyordu. Neden bunları düşünüyor olabilirdi? Hele ki Draco'nun söyledikleri... Harry'ye yardım ettiğinin farkına varmıştı. Ama bunu kanıtlamıyordu, en azından şimdilik yapamıyordu. En sonunda odasına vardığında, Hogwarts ve Harry'nin aynı karenin içinde bulunduğu bir resim aradı. Sonunda bir tane bulmuştu. Bunu neden sakladığını düşünmek istemiyordu. Bildiği şeyi reddetmek istiyordu. Zaten şu anda bunları düşünmesinin bir anlamı da yoktu. Resmi eline alıp hızla odanın kapısına doğru ilerledi. Bunu acilen yapıp bitirmeliydi. Bu gün çok dikkatli olmalıydı. Kapısını yavaşça kapatırken karşıda ona bakan sarışın Ölüm Yiyen'le göz göze geldi. Soğukkanlılığını koruyarak "Ne oldu, Draco?" diye sordu.

Draco önce hafif bir tebessümle birkaç saniye Snape'e boş boş baktı. Ardından bakışlarını biraz daha aşağıya kaydırıp ve gördüğü şeye hiç şaşımadığı fark etti. Snape, Draco'nun nereye baktığını anladığında artık çok geç kaldığını fark etti. Odadan çıkmadan önce resmi saklamamıştı. Apaçık elinde tutuyordu. Draco esasını Snape'in elindeki resme doğrulttu. "Senin bir hain olduğunu biliyordum Snape!"

Snape önce elindeki resme, ardından Draco'ya baktı. Onun bir şey yapamayacağını biliyordu ama yine de korkmuştu. Gelen ya Voldemort olsaydı? Draco'ya verebilecek bir cevap bulamazken aniden esasını eline aldı ve ona doğrulttu.

Draco, Snape'e sinsice gülümserken tiksindircesine bakıyordu, "Seni pis hain! Bunu biliyordum! Sonunda kanıtlayabileceğim de! Lord, seni öldürdüğüm için beni ödüllendirecektir Snape!"

Snape, Draco'nun gözlerine bakarak, "Yanıyorsun, Draco. Yıllardır benim bir hain olduğumu söyleyip duruyorsun ona. Şimdi beni burada öldürürsen hiçbir şey kanıtlayamazsın, hatta elimdeki resmi bile senin koyduğunu düşünecektir! Sırf yerime geçmek için bunları yaptığını düşünecektir ve o zaman başına gelebilecekleri düşünmeni istiyorum, Draco!" dedi. İçinde fırtınalar kopmasına rağmen sesi olabildiğince sakın ve her zamanki gibi soğuktu.

Draco birkaç saniye duraksadı. Lord gerçekten de bunu düşünebilirdi. Snape'e güveni sonsuzdu. Bu haine güveni sonsuzdu ama bunu denemeden de bilemezdi. Yıllardır, Snape'in gölgesinde yaşamıştı ve artık buna bir son vermesi gerekiyordu. Dediği gibi onu öldürmesi olmazdı ama yapacağı şeyi biliyordu, acıyan gözlerle Snape'e bakarken "Crucio!" diye bağırdı.

Draco'nun arasından çıkan büyü havayı yarararak ilerlerken Snape yerinden kimildamadı. Draco'nun yolladığı büyü vücuduna çarptığında hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Onun kafasını karıştırmayı başarabilmişti ve

o da büyüyü yapamamıştı, gerçekten bunu yapmak istememişti. Şimdi hamle sırası ondaydı, Draco'nun şaşkın bakışlarının kazandırdığı zamanı kullanarak "Stupefy!" dedi. Onun acı çekmesini sağlayabilirdi, hatta onu öldürebilirdi de ama eğer Harry bu sefer de bir şey başaramazsa bu başını derde sokabilirdi. Büyü koridorda hızla ilerleyerek Draco'yu göğsünden vurdu. Draco geriye doğru uçup bayılırken Snape hemen onun yanına koştu. Bu yaşananları hafızasından silmek zorundaydı, yoksa uyandığında işler daha da zorlaşacaktı. Asasını tekrar Draco'ya doğrulttu, "Obliviate!" dedi. Snape, Draco'nun bu son yarım saati unutulmasını sağladıktan sonra Draco'yu geride bırakarak Harry'nin yanına doğru koşar adımlarla ilerledi.

Hızlı olmak zorunda olduğunu biliyordu. Köşeyi dönerken, geriden birinin "Draco!" diyerek Draco'nun yanına gittiğini duymuştu. Ses büyük ihtimalle Narcissa'ya aitti. O olmasa bile birinin gelmiş olması, o kadar heyecanlanmasını sağlamıştı ki. "Umarım Harry, bu sefer ne yaptığını biliyordur!" derken bir köşeyi daha döndü.

Ginny, Draco'nun Snape'e gittiğini bildiği için Harry'nin yanına gitmeye karar vermişti. Bellatrix'in şu anda onu aramayacağını biliyordu. Şu anda Sirius'a işkence ediyor olmalıydı, ardından ise Voldemort... "Keşke her şey daha farklı olsaydı..." diye iç geçirirken sarmal merdivenlerden aşağıya iniyordu. Tüm bunların nedeninin kendisi olduğunu biliyordu. Her basamakta içindeki acı daha da büyüyordu.

Snape merdivenlerden koşar adımlarla inerken hala Harry'nin planının yolunda gitmesini ümit ediyordu. Sonunda Harry'nin tutulduğu zindanın bulunduğu kata geldiğinde birkaç saniye etrafa bakındı. Yukarıdan bir ses geliyordu ama şu anda ne sesi olduğunu da umursamıyordu. Şu an umursadığı tek şey Harry'nin kurtulmasıydı. Bu resmin nasıl bir işe yarayacağını bilmiyordu ama yaraması için dua ederken hızlı hızlı onun bulunduğu zindana doğru ilerledi. Harry'nin tutulduğu zindana geldi ve asasının bir hareketiyle hızla kapıyı açtı.

Ginny içindeki onca karmaşık duyguyla Harry'nin bulunduğu kata inmeyi başardı. Bunu yapmakla yapmamak arasında kararsızdı hala. Adımlarını çekinerek atıyordu ama kısa bir süre sonra kapının önünde durduğunu fark etti. İçeriden gelen seslere bakılırsa Harry acı çekiyordu. İçinde hiçbir korku olmaksızın, karşısına çıkacak olan kişiden çekinmeksizin aniden kapıyı açtı.

Harry, Snape'i hiçbir şekilde karışmaması için uyardıktan sonra resme odaklanmaya çalıştı. Buradan bir an evvel kurtulmak zorundaydı. Snape ona doğru gözlerini dikmiş bakıyordu. Harry birkaç saniye daha resme odaklandıktan sonra tekrar o acı hissiyle buluştu. Etrafındaki her şey dönerken başındaki sancılar artmaya başladı. Şimdi bir de alnındaki yara izi de yanmaya başlamıştı. Bunların hepsine birden dayanamayıp bağırmaya başladı. Oda dönerken, kapının büyük bir gümbürtüyle açıldığını fark etti.

Ginny, Harry ile birkaç saniye göz göze geldi ama Harry boş bakıyordu ve hala bağırıyordu. Asasını aniden Snape'e doğrultarak "Ona ne yaptın?" diye sordu bağırarak. Harry'yi yıllar sonra tekrar kazanmışken, şimdi bir daha kaybedemezdi.

Snape bir anda yukarıdan gelen sesin ne olduğunu anladı; Ginny aşağı iniyordu. Şimdi ise bu tepkiyi vermesi normaldi. Harry acıya dayanamayıp bağırırken, o karşısında durmuş, elinde asayla ona bakıyordu. Snape daha cevap vermek için ağzını açmadan Ginny'nin asısından çıkan yeşil ışık huzmesi Snape'i buldu. Cansız vücudu o anda yere düşerken, fazla da uzak olmayan bir yerden başka bir erkeğin son haykırışı duyuldu.

Harry birkaç saniye içinde etrafında olup bitenleri hayal meyal görürken, onlara müdahale edemiyordu. Ginny'nin yanına gelip ona sarıldığını hissettiğinde içinde bir huzur hissetti. Odanın dönmesi bir anda durmuştu ama başındaki sancı ve yara izinin yanması hala devam ediyordu. Harry'nin burnundan kan akmaya başladığında kapının önüne gelen Narcissa, Harry ve Ginny'ye bakarak "Oğlumu bu pislik için mi o hale getirdin?" diye bağırdı. Harry'nin duyduğu son ses, üzerine doğru gelen yeşil ışığın sessizliği yaran uğultusuydu.

Harry, gözlerini tekrar açtığında Büyük Salonun ortasında buldu kendini. Bunu beklemiyordu açıkçası. Resimde büyük salonda değildi, şu an neresi olduğunu hatırlamıyordu ama resme göre başka bir odada, kafası önde bir şeylere bakıyor olmalıydı. Büyük Salonda'ki dört bina masası yoktu. Onun yerine yüz tane

kadar daha küçük masa vardı. Hepsi tek bir yöne bakıyordu; hepsinde bir öğrenci oturmuş, başı eğik bir parşömen rulosuna yazı yazıyordu. Sınavda olduğunu anladı ama kimin sınavıydı bu? Ve burada ne anyordu?

Harry etrafındaki öğrencilere bakınmaya başladı, tanıdık birileri olmalıydı ve oradaydı işte, tam arkasındaki bir masadaydı. Harry gözlerini dikip ona baktı. Snape'in gençlik yıllarıydı bu. Saçı her zamanki gibi düz ve cansızdı, yağlıydı. Bir anda nerede olduğunu anladı. Snape'in düşünselindeydi. Beşinci okul dönemine geri dönmüştü. Snape bu düşünseline girdiği için ona kızmıştı ama görünüşe bakılırsa kızmadan önce bir de fotoğraf çekmeyi ihmal etmemişti.

Sıraların baktığı yönden gelen Profesör Flitwick'in sesi Harry'yi bir anlığına ürküttü. "Beş dakikanız kaldı!" Harry, babasının buralarda bir yerde olması gerektiğini biliyordu ve sonunda onu da görmeyi başarmıştı. Flitwick biraz evvel onun yanından geçmişti. Harry koşar adımlarla babasının karşısına geçti ve onun, on beş yaşındaki haline baktı.

Onu ilk görüşü değildi ama içinde büyük bir heyecan duydu. İçinde bir anda geçen sefer duymadığı bir merak hissi duydu. Snape'in bu anıyla ne işi olabilirdi ki? Hatırladığı kadıyla mutlu bir anı değildi. Bir anda her şey kafasında dank etti. Anısı kötü olmasına rağmen içinde annesi vardı. Onu bunun için öldürebilirdi ama bunu yapmasına gerek yoktu. Onu tehdit etmenin yeterli olacağını öğrenmişti. Bu sefer çok dikkatli olmalıydı. Bu gelgitler onu çok yormaya başlamıştı. Tüm bunları düşünürken geçen zamanın farkına bile varmamıştı. Arkasından gelen Profesör Flitwick'in sesi tekrar onu ürkütmüştü. "Tüy kalemlerinizi bırakın lütfen!" Harry düşüncelerinden sıyrılırken Flitwick ciklercesine "Stebbins, sen de bırak! Lütfen ben parşömenlerinizi toplarken yerinizde kalın! Accio!" dedi.

Yüzden fazla parşömen rulosu havaya fırlarken Harry olacakları tekrar hatırladı. Flitwick onları taşıyamayıp düşecekti ve ön sıralardan iki öğrenci onu kaldıracaktı ki öyle de oldu.

"Teşekkürler... teşekkürler," diye soludu Profesör Flitwick. "Pekala, millet, gidebilirsiniz!"

Harry burada daha fazla kalmasının gereksiz olduğunu biliyordu ve Düşünseli'nden ayrıldı. Şimdi tekrar Snape'in odasındaydı. Snape Harry'nin karşısında durmuş onu izliyordu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama o anı beklediğini biliyordu. Babasının, Snape'in donunu çıkarmakla ilgili tehdidini beklediğini biliyordu. Harry'nin düşünselinden nasıl çıkacağını bilmiyor olmalıydı ki yüzündeki şaşkınlık bunu belli ediyordu.

Snape, Harry'nin kendini düşünselinden ayırdığını gördüğünde şoka uğramış gibi oldu. Onun bunu yapabildiğini bilmiyordu. Aniden asasını çekti, "Eğleniyor musun?" Harry'ye hiçbir şey yapmayıp sadece bakıyordu ve asasını ona doğrultmuştu. "Demek öyle... hoşça vakit geçiriyordun ha, Potter?"

Harry geçmişte burada korkudan ne dediğini şaşırdığını hatırladı ama bu sefer öyle olmayacaktı. "Benim resmimi neden çektin, Snape? Önce bunu açıklamalısın! Hem bu ne saçma bir düşünce? Neden eğleneyim? Biliyorum ki babam ve arkadaşlarının sana yaptığı şeyler iğrençti! Emin ol ki bu yaptıkları şey bence iğrenç."

Snape'in beyni deli gibi çalışıyordu. Potter onun resim çektiğini nereden biliyor olabilirdi ki? Sonuçta, Düşünseli'nin içindeydi ve burayla hiçbir bağlantısı yoktu. Karar vermesi uzun sürmedi, çocuğun dediklerini inkar etmeliydi, Potter hiçbir şey öğrenmemeliydi yok, zaten yeterince rezil olmuştu bir de çocuğun serserim Gryffindor yüreğinin yumuşamasına, ona yaklaşmasına izin vermezdi. "Ne saçmalıyorsun yine Potter? Orada beni izlerken hafızanı mı kaybettin yoksa? Gördüğün gibi senin resmini çekmiş değilim! Ve diğer söylediklerinin de yalandan ibaret olduğundan eminim! Sen ve babanı övmeyişin... ona karşı beni savunman... galiba öldüm ben Potter. Ama karşımda sen olduğuna göre ve hala saçmaladığına göre ölmemişim demektir!" diye inkar etti.

Harry bunları söylemek istemiyordu. Resmi çektiğini biliyordu ama bunu uzatmaya gerek yoktu. Fakat gördükleriyle eğlenmediğini bilmesi gerekiyordu. "Tamam Snape," dedi. Sesi titriyordu, bunun nede olduğunu bilmiyordu ama sesi titriyordu. Onun kendini yanlış anlamasını istemiyordu "şu resim davasını

kapatalım ama inan ki orada gördüklerimle eğlenmiyordum ki ayrıca daha seni havada asılı tuttukları zamana gelememişti-" Harry bir anda ne dediğinin farkına vardı ve sustu.

Snape kafasını iki yana salladı "Öncelikle, Profesör Snape, çocuk. Ayrıca beni astıkları zamana gelmediysen, olayı nereden biliyorsun- ah tabi ya senin o budala vaftiz baban anlatmıştır, değil mi? Ne de olsa Snape'le alay etmek onların yapabildikleri en iyi şeydi! Düşündüm de, yapabildikleri tek şeydi de ondan."

Harry normal bir zamanda olsa onun böyle konuşmasına izin vermezdi. Onların neler yaptığını ikisi de biliyordu ve şimdi bununla ilgili tartışmaya gerek yoktu. "Snape," Harry bir an sonra Snape'in bakışlarıyla birlikte hatasını fark etti "Profesör Snape, beni yanlış anlamakta inat ediyorsunuz. Ben gerçekten gördüklerimle eğlenmiyordum. Size gördüklerimin iğrenç olduğunu söyledim. Daha ne istiyorsunuz? Size sarılıp 'Gördüklerim iğrençti! Sana bunu nasıl yapabilmişler?' deyip ağlamamı mı?"

Snape'in gözleri öfkeyle kısıldı, bir an Harry'nin dediklerini düşündü. Gerçekte düşündüklerini belirtmemesi gerektiğini kendisi de biliyordu. Şimdiye kadar sakladıklarını Harry'nin karşısında belli ederse duymayan kalmazdı. Hele o budala Black bir duyarsa buraları ayağa kaldırabilirdi. Dumbledore'un kulağına gidebilirdi ve dahası, eğer Karanlık Lord, Harry'nin beynine girse tüm olanları öğrenebilirdi. Harry'ye yıllardır öyle davranmasının nedeni de buydu zaten. Harry'ye sadece bakabiliyordu, her zaman olduğu gibi soğuk bir şekilde. Suratındaki her bir mimik her zamanki gibi sertti ama cevap veremiyordu.

Harry neden yaptığını bilmeksizin Snape'in asasını indirdiğini görünce ona sarılmak için hamle yaptı. Bunu neden yapıyordu, hem de Snape'e. Ona sarılınca kalbinin ne kadar hızlı attığını hissedebilmişti. Birkaç saniye Snape'in onu fırlatmasını bekledi ama bu asla olmadı.

Snape, Harry ona sarılırken kendini donmuş gibi hissetti. Kalbi patlayacakmış gibi hızlı çarpıyordu. Harry'nin sıcak kollarını belinde hissederken kayıtsız şartsız, hiçbir şey söylemeksizin donakalmıştı. Bunu yapmamalıydı, ona engel olmalıydı. Ama asla bunu yapamadı. Harry'nin elleri bir anda belini sıkarken Snape ne yaptığını bilmeksizin ona sarıldı. Bir anda Harry'ye baktığında, belini canının acıdığından sıktığını fark etti.

Harry bu acıya hala alışamamıştı. Acısından Snape'in belini sıkarken, derin bir sancıyla birlikte burnundan kan geldi. Bunun birazdan geçeceğini biliyordu. Gececeği için sevinirken kendi beline dolanan Snape'in kollarını hissetti bir anda.

Snape, Harry'ye yardım etmek istiyordu ama Harry'nin ellerinden kendini kurtaramıyordu. Harry'nin acıdan titrediğini hissedebiliyordu. Harry'nin titremeleri azalırken onun sadece gözlerine bakabiliyordu.

Harry, Snape'i bırakmak istiyordu ama yapamıyordu. Elleri kenetlenmiş gibiydi. Ağızını açıp konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Sadece onun gözlerine bakarak anlayabilmesini dileyebiliyordu.

Snape onun gözlerine bakarken, aklına bir anda Lily geldi. Harry'yi sadece ona benzettiği için mi, yoksa başka bir şey için mi seviyordu, bilmiyordu. Harry'nin yeşil gözlerine bakarken onun bedeninin de eli gibi gevşediğini fark edip bir anda panikledi. Bu da ne demek oluyordu? Sağ Kalan Çocuk, Seçilmiş Kişi, Harry ölemezdi, ölmemiş olmalıydı, şimdi değil. Kendine zorlukla hakim olup onu yavaşça yere yatırırken içinde tarif edemediği bir korku hissi vardı. Ona yardım etmesi gerekiyordu, yardım etmeliydi ama nasıl. İksir şişelerinin ona yardımcı olacağına umarak telaşlı adımlarla iksir dolabına ilerledi.

Harry, Snape'in gözlerine odaklanmışken onun belini son kez sıktı ve bir anda siyah gözlere bakarak geçmişe gözlerini kapattı. Geleceğe yolculuğa başlarken Snape'in hızla kendini yere bırakıp iksir dolabına koştuğunu seçebildi. Geçmiş aniden etrafında hızlandı ve Harry onu takip edemeyince gözlerini karanlığa yumdu.

Harry gözlerini açmakta zorlanıyordu. Bu geçişlerde artık daha da ustalaşmıştı. Buna sevinmeli miydi yoksa üzülmeli miydi bilmiyordu, artık sadece bitmesini istiyordu. Hafifçe kıpırdandığında üzerinde birinin kolunu hissetti. Harry gözlerini ovuştururken biri suratını, suratına bastırarak onu öptü. Harry de ona karşılık

veriyordu. Onu öpen kişinin kim olduğunu bilmiyordu ama yatağında olduğuna göre ve onu öptüğüne göre, karşılık vermesi en doğru olanı olmalıydı.

Tabii gözlerini açtığı anda gördüğü kişi Snape olmasaydı. Harry irkilerek onu kendinden uzaklaştırdı.

İrkilerek yataktan kalkarken yanına önce yorgani almayı düşündü ama bunun gereksiz olduğunu biliyordu. Snape'e olağanca öfkeyle bakıyordu. Eğer yanında asası olsaydı onu bu yaptığı için lanetleyebilirdi bile. "Ne yapıyorsun Snape?"

Snape şaşkınlıkla Harry'ye bakıyordu. Bu da neydi? Sabah şakası falan mı? Yıllardır böyle uyanmamışlardı? Harry neden ondan kaçmıştı, yoksa dün gece ona fazlamı gelmişti? Harry'ye gülümseyerek baktı. "Ne mi yapıyorum, Harry?"

Harry sadece sinirle nefes verebildi. Onu suçlayamazdı sonuçta. Bunların tek suçlusu kendisiydi. Sinirini yatıştırmak zorundaydı. Snape'in karşısında çıplık duruyordu ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Ayrıca onun da çıplak olduğunu biliyordu. Yataktayken tenini hissetmişti. Koşar adımlarla ardından banyonun bulunduğunu düşündüğü bir kapıya doğru yöneldi.

Snape, Harry'ye ne olduğunu merak ediyordu ama bu konunun üstünde de durmak istemiyordu. Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yataktan kalkarak onun yanına gitti ve boynunu öptü.

Harry, Snape'in boynunu öpmesiyle birlikte bir anda ona döndü ama yapmak istediği bu değildi. Snape'e döndüğü anda göz göze geldiler. Harry anında bir adım geri kaçarken, Snape onu kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti.

Harry öfkeyle Snape'e "Dokunma bana, Snape!" dedi.

Snape'in suratı bir anda yıllar öncesinde olduğu gibi soğuk bir hal alırken Harry'ye neler olduğunu da merak etmiyor değildi. Şimdi soru sorma sırası Snape'teydi. "Neler oluyor, Harry?" diye sordu.

Harry, onun söylediğine inanamamıştı. Kendini ayıltmak için kafasını hızla iki yana salladı, ardından salladığı kafasını durdurarak ellerinin arasına aldı ve yere çömeldi. Buna katlanması imkansızdı. Snape'leydi. Şimdi de karşısında tüm çıplaklığıyla durmuş, neler oluyor diye soruyordu ama bunları onun yüzüne vuramazdı, sonuçta hepsinin nedeni yine kendisiydi. "Hiç bir şey hatırlamıyorum. Olan bu."

Snape bir an duraksadı. Bu neler saçmalıyordu? Hatırlamıyor muydu? Tüm o yaşadıkları şeyleri nasıl untabilmişti? "Pekala, Harry. Sana ne olduğunu bilmiyorum ama iyi olduğuna eminsin, değil mi?"

Harry hiçbir cevap vermeksizin sustu. Bu geleceği kendisi yaratmıştı. Şimdi biraz da olsa yaşadıkları hakkında düşünmeye ihtiyacı vardı ama karşısında çıplak bir Snape dururken bunu yapması imkansızdı. Kafasını kaldırıp onun kuzgunu siyah gözlerine bakarak "Ben çok iyiyim Severus, biraz yalnız kalsam iyi olur." dedi ve başını yine önüne eğdi.

Snape ona ne olduğunu bilmek istiyordu ama onun canını daha fazla da sıkmak istemiyordu. Elbet anlatacağını biliyordu. Hiçbir söz söylemeksizin arkasını döndü ve eşofmanını giyerek odadan çıktı ve aşağı kata inerken Harry'ye ne olmuş olabileceğini düşündü.

Harry geçmişte neyi değiştirdiğini anlamıştı, Snape hakkındaki düşüncelerini ve Snape'in kendisi hakkındaki düşüncelerini. Kahretsin ki bu onların sevgili olmasını sağlamıştı. Bir şekilde Sirius'un ölmesini engellemiş olmalıydı ve Snape'in ihanetini de durdurmuştu. Peki ya diğerleri ne olmuşlardı? Hermione, Ron, Ginny, Neville? Snape'in ihanetini engellemiş olmasına kaydı düşünceleri tekrardan. Yedinci yıla daha hiç dönmemişti. Snape'i yedinci yıllarındayken bir kere görmüştü o da beş yıl öncesiydi. Savaşta ihanet ettiği gece... Dumbledore'un ölü olduğu yıllar, arkadaşlarını kaybettiği yıllar... Hermione ve Ron o zamanlar Snape yüzünden ölmüşlerdi. Tabii şimdi bu son geçmişi değiştirdiğinden beri olanları bilmiyordu. Onun ihanetini engellemişti ama nasıl? Snape'i ihanete sürükleyen bir şeyler olmuş olmalıydı ve bunlar beşinci yıldan sonra olmalıydı... Yedinci yılda olma imkanı yoktu. Hogwarts'ın müdürü olmuştu ve Harry'yi seviyordu

sonuçta hiçbir nedeni yokken, sadece güç için Harry'ye ihanet etmezdi, Snape bu değildi. Ne olduysa altıncı yılda olmuş olmalıydı. Bunu bulması ve Snape'in ihanetini durdurması gerekiyordu.

Tekrar arkadaşlarını düşündü. Savaşta ölmüş olma ihtimallerini kafasından sildi çünkü Snape bundan hiç bahsetmemişti. Büyük ihtimalle Ron ve Hermione evlenmişlerdi. Acaba düğünleri nasıl olmuştu? Harry bunları kaçırmıştı, her birini. Her şeyi öğrenmek istiyordu, kime ne olduğunu bilmek istiyordu ama bunun gereksiz olduğunu da biliyordu. Sonuçta bu yaşadıkları birazdan sonlanacaktı. Bunu nasıl yapacağını biliyordu. Gitmek istediği zamanı aklında kurmuştu bile. Şimdi tek yapması gereken o zamanı gözünün önüne getirmektir. Bunu yapabilmek için esasına ihtiyacı vardı. Yavaşça ayağa kalktı ve yatağın yanındaki koltuğa birer paçavra gibi fırlatılmış olan eşofmanının cebindeki esasını aldı. Aklına yedinci yılını getirerek bir resim oluşturdu. Şimdi tek yapması gereken o resme odaklanıp buradan kurtulmaktır.

Aradan birkaç dakika geçmesine rağmen hiçbir şey olmuyordu. Harry artık pes ederken bir anda odanın kapısı çaldı ve Snape gülümseyerek içeriye girdi "Kahvaltı hazır, yiyip çıkalım mı? Dumbledore'un barbekü partisine geç kalmak istemezsin, ha?"

Harry ona gülümseyerek bakan Snape'e gülümsedi. Ne de olsa şu an aralarında suçsuz olan oydu. "Tamam Severus, geliyorum..." dedi ve onun peşinden aşağıya indi.

Kahvaltılarını ederken Snape ondan gözünü bir saniye bile ayırmamıştı. Sonunda kahvaltılarını bittiğinde Harry'nin yanına oturdu. "Harry, tam olarak neyi hatırlamıyorsun?" dedi yavaşça. Onu sıkboğaz etmek istemiyordu ama bunu bilmeliydi, önemli bir şey olabilirdi.

Harry ona bakmaksızın elindeki çatalını tabağında gezdirdi. Hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Snape'in anısını gördüğü günden bu güne olan hiçbir şeyi, savaşı, ondan sonrasını ve yaşayanlara neler olduğunu... hiçbir şeyi! "Senin anına girdiğim akşamı hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu sakince.

Snape kafasını olumlu bir şekilde sallarken ağzına birkaç parça jambon atıp çiğnerken "Evet!" dedi.

Harry onun bu haline gülümsedi. Onun hiç böyle olabileceği aklına gelmemişti. Konuya geri döndü tekrar. "O akşamdan sonrasını hatırlamıyorum... mesela biz ne zaman buna başladık?" dedi çekinerek. Gelecek cevabı aslında bilmek istediğini sanmıyordu ama sormuştu bir kere ve artık kaçış yolu da yoktu.

Snape'in bir anda dünyası allak bullak oldu. Harry neredeyse hiçbir şeyi hatırlamıyordu ve bunu doğal bir şey gibi gülerek söylemişti. Merlin aşkına o deliriyor olmalıydı. Kendi sandalyesinden kalkarak onun yanındakine oturdu ve yavaşça onun beline sarıldı. "O zaman savaştan sonraki geceyi anlatayım sana..." dedi.

-Flashback-

Eve hakim olan sessizlik korkutucu olmaktan çok uzaktı. Herkes uyuyordu, sonunda, ancak geceyi henüz tamamlamamış biri vardı galiba. Kimseyi uyandırmamaya gayret ederek parmak uçlarında merdivenleri inen Harry, hole gelince bir an duraksayarak etrafına bakındı.

Şu anda onu gören biri on sekizine yeni girmiş olan herhangi bir delikanlı olduğunu düşünürdü ama Harry aslında sıradan olmaktan çok çok uzaktı, bu gece o bir kahramandı, yıllarca süren esarete son vermiş, kimsenin adını bile ağzına alamadığı Voldemort'u öldürmüş ve koca bir savaşı bitirmişti. Bu gece, karanlık ve sessiz evde, mutfakta inen çocuk muzaffer bir kahramandı.

Mutfak kapısını sessizce açıp içeri girdi. Kutlamalar çok uzun bir süre devam etmişti, herkes anca yatmıştı ancak onun uykusu yoktu ve biraz yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Horlaması iki ev öteden duyulan Ron'un yanında düşünmek zaten büyük bir lükstü ama Harry'yi mutfaka indiren sebep bu değildi. Huzurlu ve yumuşak bir koltuk, kilerden yürütülen bir şişe Ateşviskisi ve sessizlik. İşte ihtiyacı olan tam da buydu.

Bu gece talihli gecesi değildi anlaşılan. Yanmayan şöminenin karşısındaki masaya oturmuş ve dolu bardağını hızlı bir şekilde bitirmekte olan adamı görünce buz kesti, bu tesadüf Felix'in etkisinin geçmesinden sonraki aksiliklerden bile daha kötüydü neredeyse, zira mutfakta kendi başına oturmuş; karanlığın ve sessizliğin tadını çıkaran kişi Harry'nin şu anda görmeyi hiç istemediği biriydi.

Snape.

Snape açılan kapı sesiyle dönerek Harry'ye baktığında bir an sessizlik oldu. Ardından bakışlarını elindeki bardağa çevirdi, Harry ile ilgilenmeyeceği belliydi.

Harry bir an yukarı çıkma seçeneğini değerlendirdi, sonra boş verdi, Snape'in kendisinin kaçtığını düşüneneğinden emindi ve bu fikir ne kadar gülünç ve anlamsız olsa da Harry onun böyle düşünmesine izin vermeye hiç niyetli değildi.

Tezgaha gidip kendine büyük bir bardak aldı, masaya ilerleyip yarısına kadar boşalmış şişeyi Snape'in önünden çekerek bardağı ağzına kadar doldurdu.

Snape ona bakmamakta ısrarcı görünüyordu, şu anda kendi dünyasında kaybolmuş gibi bir hali vardı. Siyah gözleri Harry'nin alışkın olduğu gibi nefretle dolu değildi, dalgındı, masanın çiziklerle dolu yüzeyine bakarken aslında çok, çok uzaklardaydı.

Harry istemeden şişeyi masaya biraz sert koyunca Snape en sonunda başını kaldırmaya tenezzül etti. Kısa bir an Harry'ye baktı ancak bu akşam alay etme yeteneğini kaybetmiş gibiydi, bir şey demeden tekrar masaya odaklandı.

Harry rastgele bir sandalye çekip otururken Snape'in cübbesinin ilerideki koltuğa atılmış olduğunu göz ucuyla fark etti, şimdi karşısında oturmuş olan adamın üzerinde siyah bir gömlek vardı, kan lekeleri yoktu üzerinde, herhalde Karargah'a gelmeden önce üstünü değiştirmeye fırsat bulmuştu.

"Senin bir derdin olduğunu bilmiyordum," dedi Harry, neden konuştuğunu kendi de bilmiyordu ama canı konuşmak istiyordu. Hey, bugüne bugün kahramandı o, Voldemort'u öldürmüştü, canı ne isterse yapardı ve şu anda canı Snape'e sataşmak istiyordu.

Snape kafasını kaldırmadı, duyduğuna dair bir belirti de göstermedi. Harry dudaklarına zalim bir gülümseme kondurarak devam etti.

"O cüppenin senin derin olduğunu varsaymıştım hep, altında ikinci bir deri olduğunu bilmiyordum, şaşırtıcı oldu. Yoksa deri değiştirme zamanın mı geldi?"

Snape'in ona dönen siyah gözlerinde kayıtsızlık vardı.

"Evet, bugün derimi değiştirme günümdü, ben de bunu kutluyordum zaten," dedi bardağını kaldırarak. "Yine de çok umutlanma Potter, nasıl olsa sabaha derim eski haline döner, siyah ve boş bir kabuğa. Ne istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum," dedi Harry omuz silkerek. "Sadece cüppeni çıkarman dikkatimi çekti, yataarken çıkartmadığına bahse girebilirdim oysa."

Snape'in dudaklarında soğuk bir tebessüm belirdi.

"Üzerimde cüppe olup olmamasının bir anlamı var mı Potter? Yüzümdeki deriler yetmez mi sana?"

Harry onu temkinle inceledi. "Ne kadar içtin sen?"

Snape gözlerini tekrar masaya dikti. "Şu saatte seninle oturup sohbet edebildiğime göre bir yerde ölçüyü kaçırmış olmalıyım Potter. Ah, unuttum, artık sana Potter demek saçma değil mi? Muhteşem Kahraman'la,

Seçilmiş Kişi'yle, burnu ve egosu artık aynı boyda olan biriyle konuştuğumu unutmuşum, kusura bakma." Kadehini kaldırıp Harry'yi selamladı. "Sana içiyorum büyük kahraman."

"Anlaşıldı sen gerçekten çok sarhoşsun." Harry kendi kadehinden bir yudum alırken devam etti. "Neden bu kadar içtiğini merak etmedim desem yalan olur. Nasıl desem, kutluyor değil de yas tutuyor gibi bir halin var."

Snape'ten soğuk bir kahkaha koptu. "Kesinlikle haklısın Potter, Karanlık Lord'un ölümünün yasını tutuyorum. Keşke o da burada olup bizimle bu zaferi kutlayabilseydi."

"Karanlık Lord?"

"Sakin tanımadığını söyleme Potter, bir duysa inan çok üzüldü. Aslında bir anlamda senin yakının oluyor kendisi, hem akrabasınsın hem de o senin kanını, sen de onun ruhunu taşıdın. Aslında ikiniz aynı kişisiniz demek yanlış olmaz."

Harry, içinde büyüyen öfkeyi zorlukla bastırarak sakın bir sesle konuştu.

"Bu durumda, Karanlık Lord'a da aşık mıydın Snape?"

Snape başını kaldırıp ona baktığında siyah gözlerinde Harry'yi ürküten bir ışık yanıp söndü.

"Aşk? Ben ve aşk? Güldürme beni, Potter. Benim aşık olabileceğime, öyle bir budalalığa düşebileceğime nasıl ihtimal verirsın? Hayır, kabahat bende aslında, kalkmış sende akıl arıyorum. Aptallığın inanılmaz."

Harry kışkırtmaya kanmayarak sakın bir şekilde içkisini yudumladı.

"O zaman fotoğraf hobin var Snape. Önüne gelenin resmini çekiyor musun?"

Snape direk lafı yapıştırdı. "Hayır Potter. Küstah, saygısız ve kibirli budalaların resmini çekiyorum sadece-"

"Ve kismete bak ki, tanıdığın tek küstah, saygısız ve kibirli budala benim öyle mi?"

Snape'in dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Öyle."

"Anlıyorum," dedi Harry, eğlendiğini gizlemeye çalışmıyordu bile. Snape'in şu anda aklının yerinde olmadığı belliydi ve Harry onu birazcık hırpalamak istiyordu. "Ve sırf bu nedenle bir albüm dolusu Potter fotoğrafın var."

"Kendini o kadar yüksekte bulma Potter. Başkaları için ne olursan ol, benim için her zaman kibirli ve şımarık bir velet olarak kalacaksın."

Harry tek kaşını kaldırdı. "Velet mi? Ben on sekiz yaşıdayım Snape."

"Aklın altı yaşıda Potter."

Harry pes etti. "Neden benimle uğraşıyorsun? Hayatımın en güzel yıllarını çalan canavarı öldürdüm, artık kendime ait bir hayatım var ve istediğimi yapabilecek durumdayım. Neden hala benimle uğraşıyorsun?"

"Sen başlattın."

"Ben bir şey başlatmadım."

"Hafıza Büyüsü mü yedin, yoksa mercimek tanesi kadar olan beynin sonunda sulandı mı Potter? Ben burada kendi kendime otururken kim gelip sataştı?"

Harry konuyu değiştirmenin ikisinin de hayrına olacağına kanaat getirdi, geręi neden hala oturduğunu kendi de bilmiyordu.

"şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Snape gözlerini elindeki boş bardağa dikti.

"Gidip Black'i uyandıracağım ve ona sarılacağım, sonra da beraber dondurma yemeye gideriz, elbette sizin salak cini de unutmamak lazım, onu da götürürüz. Sen de gelmek ister misin Potter?"

Harry kahkahasını zorlukla tuttu. "Bu saatte ne yapacağını sormadım Snape. Gelecekte ne yapmayı planladığını soruyorum. Savaş bitti, artık sen de özgürsün."

Snape ona boş gözlerle baktı. "Gelecek mi?"

Harry kendini sabırlı olmaya zorladı. "Yani, ileride ne yapmayı düşünüyorsun? Herkesin planları var, en basitinden Ron bir hafta uyuyacak, sonrasında Seherbaz olmayı planlıyormuş, geręi bana kalırsa o sonsuza kadar uyur ama mesele Ron değil. Okul da bitti, tatile mi gideceksin? Aklında başka şeyler mi var, onu soruyorum."

Snape şişeyi önüne alıp bardağını tekrar doldururken belli belirsiz mırıldandı.

"Sabah Hogwarts'a dönerim-"

"Ama okul bitti, kimse yok ki?"

"Sabah Hogwarts'a dönerim- ve Potter bir soru soruyorsan cevabını dinlemeyi öğren artık, yazı orada geçiririm, seneye de öğretmenliğe devam ederim."

Harry dehşete düşmüştü. "Bu kadar mı? Yani onca çalışıp çabaladığın her şeyi yaptın, bir savaşın bitmesini sağladın ve gelecekle ilgili aklından geçen tek şey bu mu? Ne bileyim biraz güneş görmeyi falan düşünmüyor musun?"

"Her şeyi yaptım, evet," dedi Snape acı bir sesle. "Her şeyi yaptım, başkaları için ve artık kendimleyim."

"Sen hep kendinle değil miydin?" Harry'nin ses tonu onu mantığa davet eder gibiydi. "Hep kendi içine dönüktün, hep yalnızdın zaten."

"Değişen bir şey yok Potter." Snape'in siyah gözleri ruhunu okumak istercesine Harry'nin gözlerine dikilmişti. "Yine yalnız değil miyim?"

Harry onun bu cümlesiyle konuşmayı nereye getirdiğini anlayıp dudaklarını ısırđı, tam da zamanı, tebrikler Harry.

"Ben, sanırım gidip yatsam iyi olacak."

"Senden beklenmeyecek kadar zekice bir fikir Potter. Bence de git yat ve beni rahat bırak."

Harry ayağa kalktı. "Zaten bıraktım farkındaysan. Senin hayatına da yanına da sokulmadım hiç bir zaman. Seni rahat bıraktım."

Snape başını tekrar masaya eğdi. "Mantıklı bir davranış biçimi Potter. şimdi git."

Harry başını kapıya çevirdi, sonra dayanamayıp tekrar oturdu.

"Beni sevdin mi?" diye sordu ürkek bir şekilde ama merak ediyordu.

Snape soğuk soğuk güldü. "Az önce kimseyi sevmeyeceğim konusunda fikir birliğine vardığımızı sanıyordum Potter."

"Hiçbir yere varmamıştık ve sorumun cevabı bu değil. Beni gerçekten sevdin mi?"

Snape başını kaldırıp ona bakarken Harry, içine işleyen siyah gözlerin içinde kayboldu.

"Neden soruyorsun Potter? Biraz daha alay konusu mu lazımdı? Saçım, burnum, kıyafetlerim yetmedi mi?"

Harry'nin gözleri büyürken yüzü kıpkırmızı mırıldandı. "Ben, şey, hiç bir zaman-"

"Zekama hakaret etme Potter. Bu odada aptal olan tek kişi sensin. Şimdi git ve beni rahat bırak."

"Soruma cevap vermedin."

"Senden nefret ediyorum, oldu mu? Git şimdi."

Bir an sessizlik oldu. İkisi de birbirlerine bakmayı reddederken Harry karşısında oturan adamı düşündü, bir savaşın galiplerinden biri ama yalnız, yorgun ve mutsuz. Üstelik Harry'nin onunla alay ettiğini de biliyordu. Sevdigi adamın onunla alay- hayır, Merlin aşkına.

"Snape bana bak." Snape ona bakmayı reddederken Harry masanın üzerinden uzanıp onun kolunu tuttu. "Yüzüme bak."

Snape usanmış bir tavırla onu tersledi. "Beni biraz olsun rahat bırakmaya ne dersin Potter? Söz dinlemeyi öğren artık. Ve kolumu bırak."

"Özür dilerim! Kötü bir amacımız yoktu, biz kendi aramızda şakalaşıyorduk sadece, ciddiden bir art niyet-"

"Şakalaşmayı çok seviyorsunuz o zaman." Snape'in gözlerinde buzdan alevler parlıyordu. "Yedi yıl süren bir şaka, ilginç."

"Kötü bir niyetimiz yoktu, gerçekten. Sen gıcık adamın tekiydin, biz de- Neyse ne, olan oldu ama inan seni üzmem istemedim."

Snape'in gözleri öfkeyle parladı. "Bu saçma sapan fikirlere nereden kapıldığını bilmiyorum Potter ama sen beni üzebilecek bir konumda değilsin."

Harry onun kolunu serbest bırakıp sandalyesine çökerken yeşil gözlerinde üzüntü vardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Seni incitmek istememiştım, şimdi anlıyorum hatamı, sen bana öyle-"

"Ben sana hiçbir şey hissetmedim ve hissetmiyorum Potter. Bir bardakla sarhoş oldun sen. Gidip yat artık, kendini daha fazla küçük düşürme."

"Kendimi küçük düşürsem ne olur?" dedi Harry gergin bir tonla. "Umursamazsın, yani bizim Snape umursamaz-"

"Umursamıyorum da, sadece canımı sıkıyorsun."

Yeniden sessizlik mutfağa hakim olurken Harry şişeyi önüne çekti.

"Fazla içiyorsun," dedi Snape onun doldurduğu bardağa bakarak. "İçkiye dayanıklı olmadığın belli Potter ve ben senin ayık haline katlanamazken bir de sarhoş haline hiç tahammül edemem."

Harry konuşmuş olmak için konuştu, kendini bu durumdan kurtarmak istiyordu. Snape'i bu durumda bırakıp gitmek içinden gelmiyordu ama konuyu değiştirmesi iyi olurdu.

"Ben Seherbaz olmak istiyorum," dedi kararlı bir tonla.

Snape alayla güldü. "Şimdiye kadar yendiğin Kara Büyücüler yetmedi galiba Potter."

"Voldemort sonuncu olmayacak," dedi Harry. "Nasıl olsa ileride güç sahibi olmak için başkalarına acı vermeyi umursamayan biri gelecek."

Snape sessizleşti ama Harry'nin onun peşini bırakmaya niyeti yoktu.

"Hiç hayalin falan yok mu senin? Hani savaş bitse yaparım dediğin?"

Snape bıkkın bir tavırla söylendi. "Tek hayalim savaşın bitmesiydi Potter. Ama dur, bir hayalim daha var, o da bir gün senin yüzünü görmek zorunda kalmamak, ki seni nasıl olduğuna şaşırsam bile mezun edebildiğimize göre bu hayalimin de gerçekleşmesinin yakın olduğunu umuyorum."

Harry kahkahalarla güldü. "Evet yokluğumda resimlerime bakıp hasret giderirsin."

Snape öldürücü bir nefretle parlayan gözlerini Harry'ye dikti. "Senin derdin ne? Bütün büyücü dünyası önünde diz çökmüşken benden ne istiyorsun?"

"Beni seviyorsun."

"Bundan sana ne!? Sevip sevmemem seni zerre kadar alakadar etmez Potter, bu benim kendi içimde halledebileceğim bir sorun."

Harry kırılgan bir şekilde yanıtladı. "Beni sevmek senin için bir sorun mu?"

Snape öfkeyle tısladı. "Elbette sorun. Sen hiç kendine dışarıdan bakmayı denedin mi Potter? Ne kadar küstah ve kibirli olduğunu, ne kadar şımarık olduğunu biliyor musun?"

"Ama beni seviyorsun."

"Sana ne!? Bilmediğin şeylere burnunu sokma Potter ve emin ol ben bilmediğin şeylerin başında geliyorum." Kısa bir süre duraksadı. "Benden uzak dur."

"Ben bir şey-"

Snape'in gözleri mutfağı loşça aydınlatan bütün ışığı emercesine yoğun bir nefretle doluydu.

"Amacın ne bilmiyorum, Potter, ama ben senin oyuncağın olacak değilim. Git kendine-"

Harry dişlerini sıkarak ayağa kalktı. "Senin derdin ne biliyor musun? Kendi kendine yettiğini sanan zavallı şovenistin birisin. Yaşamaktan korkuyorsun, hayattan korkuyorsun, değişikliklerden korkuyorsun. Şu anda burada oturmanın nedeni de bu aslında, Voldemort öldü ve hayat tekrar başlıyor ama sen bundan kaçıyorsun. Herhalde Voldemort'un yaşamasını yeni bir hayat kurmaya mecbur kalmaya tercih ederdin."

"Sen ne saçmaladığının farkında mısın Potter? Bir saattir burada beni kışkırtıp duruyorsun, yine elimden geldiğince sabırlı davranmaya çalışıyorum ama sen inatla ilgi istiyorsun. Koca dünyanın ilgisi sana yetmedi mi? Bir ay boyunca manşetlerden inmeyeceksin, herkes seninle röportaj yapmak için evin çevresini saracak, gelen tebrik mektuplarına cevap vermen aylarını alır, yetmiyor mu? Ne istiyorsun, önünde diz çökmemi mi? Aşkımı ilan etmemi mi? Karşıma geçip alayla gülesin diye," Snape'in dişleri sımsıkıydı, dudaklarının arasından ısıltı andıran bir sesle konuşuyordu, "sırf biraz daha eğlenesin diye kalbimi avuçlarına mı bırakayım? Paramparça edip çöpe atarsın diye. Hem de yıllar sonra yeni yeni atıyorken?"

Snape'in sesi fısıltı düzeyine indi. "O kadar zamandır biliyordun, kör değilim ben ama oralı olmadın. Şimdi benden ne istiyorsun?"

İşte sorulacak en zor soruyu sormuştu çünkü Harry bile bu sorunun cevabını bilmiyordu. Masada oturan, yüzü beyazlamış, gözleri içten içe parlayan bir alevle tutuşan Snape'e bakarken ne istediğini kendi de bilmiyordu, hatta konunun nasıl olup da ikisine döndüğünü hiç bilmiyordu. Sadece... biraz yalnız kalmak istemişti.

"Sanırım gidip yatsam iyi olacak," dedi monoton bir sesle. Snape tekrar ilgisini masaya odaklarken bardağını doldurup başına dikti, tekrar şişeye uzanırken Harry çoktan onun yanına ulaşmıştı.

"Yeter," dedi üzüntülü bir sesle. "Gerçekten çok içtin." Snape ona aldırmadan bardağını doldurmaya odaklanırken Harry onun kolunu çekti. "Yeter dedim."

"Beni rahat bıraksana sen, Büyük Kahraman. Gidip arkadaşlarının yaptığını yap ve uyu. Git başımdan."

Harry ona dönen solgun tenli yüze bakarken ne yaptığını fark etmeden Snape'in kolunu bıraktı. İkisi gergin sessizlikte bir an bakışırken Harry elini çekine çekine onun yüzüne götürdü.

"Umutun yok," diye fısıldadı. "Ne istediysen hayat onu senden bir şekilde çalmış. Bu nedenle umut etmeye cesaretin yok, hayal etmeye de. Hayatın sana sunduklarıyla yetinmeyi tercih etmişsin." Snape onun temasıyla gözlerini yumarken Harry parmaklarını onun çenesinde gezdirdi, çok içmişti, başı dönüyordu. Ne yaptığını bilmiyordu ama Snape'in dudaklarının bu temasta gevşemesi ve kasılmış olan omuzlarının rahatladığını fark etmek içinde bir şeyleri kımıldattı.

Snape gözlerini açıp ona bakarken Harry çok hafifçe gülümsedi, yüreği çarpa çarpa eğilip onun dudaklarını kendi dudaklarına hapsetti.

Snape kendini ondan kurtarmaya çalıştı. "Sen sarhoşsun, Merlin aşkına, bırak beni çocuk."

"Evet," diye onayladı onu Harry, "sarhoşum." Snape'in itirazlarına aldırmadan tekrar eğilerek -bu defa kararlıydı- dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Snape kımıldamadı. Tepki veremedi, Harry'yi uzaklaştırmak için kalkan kolu havada kalarak birkaç saniye dondu.

Harry onun tepkisizliğinden yılmadı, dilini onun alt dudağının üzerinde gezdirirken fısıldadı. "Belki de ihtiyacın olan şey budur, biraz umut."

Snape onu belinden yakalayıp kucağına düşürürken Harry nefesini tuttu. Bunu yaptığının az sonra pişman olacaktı, zira dudaklarını parçalayan dudaklar ve dişler nefes almasını zaten engelliyordu.

"Kalk," diye tısladı Snape. "Hemen kalk kucağımdan ve bu işe bir son verelim."

Harry onun saçlarını kavrayıp inatçı başı kendine çekerken holde bir gürültü oldu.

Harry hemen Snape'in kucağından kalkıp, ona sarılmış olan kollardan uzaklaşırken nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Snape'in durumunun ondan farklı olduğu söylenemezdi, pençe pençe kızarmış yüzünü masaya eğerken gözlerini kapatıp kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

Kıpkırmızı gözlerle içeri giren Sirius ikisini masada karşılıklı otururken bulunca afalladı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Snape cevap vermeden hızla masadan kalkıp cübbesini koluna alarak mutfaktan çıkınca cevap vermek Harry'ye kaldı.

“Konuşuyorduk. Sen neden uyumadın?”

Sirius kafasını kaşıdı. “Uyudum aslında ama canım bir içki istedi.”

Harry gülererek masadaki boş şişeyi ona gösterdi. “Kilerden alman lazım. Hem büyüyle çağırabilirdin, neden mutfığa indin ki?”

Sirius ona göz kırptı. “Remus uyudu.”

Harry kahkahasını bastırarak masadan kalktı. “Sen de fırsat bu fırsat içeyim dedin. Neyse ben yatıyorum Sirius, sana iyi geceler,” saatine baktı, “saat dörde geldiğine göre iyi sabahlar.”

Sirius asasıyla kilerden bir şişe içki çağırırken Harry yavaş adımlarla merdivenleri çıktı.

Kendi katına gelince durmadı, hafızası onu yanıltmıyorsa Snape şu anda Regulus Black’in odasında olmalıydı. Bu gece onun için o odayı hazırlatmışlardı, zaten ev oldukça kalabalıktı. Harry evi öylesine iyi biliyordu ki, gözleri kapalı yolunu ezbere bulabilirdi. Sessiz adımlarla küçük koridoru geçerken uyuklayan portreleri uyandırmamaya çalıştı, nereye gittiğinin bilinmesini istemiyordu ama ne istediğini biliyordu. Az önce onu parçalayan, eriten, soluksuz bırakan dudakları istiyordu ve bu gece onun gecesiydi o halde istediğini alacaktı.

Snape kapıyı vurulur vurulmaz açtı. “Ne? Potter sen ne arı-”

Harry onu hızla odaya itince sözü yarım kaldı. Harry asasını çıkarıp kapıyı kilitler ve Sessizlik Büyüsü yaparken Snape yavaş yavaş büyüyen bir öfkeyle ona baktı

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun Potter?”

Harry’nin gözleri alev alev yanıyordu. “Yarım kalmış işlerden hoşlanmam ve sen az önce bir işi yarım bıraktın.”

“Sarhoşsun sen.”

Harry onu onayladı. “Evet sarhoşum, bu da demektir ki sabah beni öldüremeyeceksin.” Hızla ilerleyip Snape’i duvara yapıştırdı, onun yarı yarıya açmış olduğu gömleğin yakasından gözüken göğsüne baktı.

“Hiç de fena değilmişsin Snape.”

Snape onu itmeye çalıştı. “Kendine gel Potter. Benim, Snape unuttun mu yoksa?”

Harry sesini alçalttı. “Kim olduğunu gayet iyi biliyorum Snape ve doğruyu söylemek gerekirse daha önce kim olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım zaten.” Onu duvarla kendisi arasına sıkıştırıp saldırırken bir elini aşağılara götürüp onu kavradı.

Harry aradığını bulup sıkınca Snape’in dudaklarından boğuk bir çığlık koptu ama hala direnmeye çalışıyordu.

“Potter, saçmalama, git lütfen. Tamam sabah konuşuruz ama şimdi git.”

Harry’nin dudakları onun boynuna inerken fısıldadı. “Konuşmak isteyen kim? Uslu dur yoksa tecavüz ederim.”

Snape onu omuzlarından kavrayıp kendinden uzaklaştırdı. “Kendinde değilsin. Ne yaptığını bilmiyorsun. Bırak beni.”

Harry hala elinde tuttuğu ve dokunuşuyla daha da sertleşen organı kumaşın üstünden okşadı. “Kendimdeyim Snape. Ben, Kahraman Potter’ım, kibirli, burnu büyük ve küstah. Kim bana karşı koyabilir

ki? Büyük Potter karşında durmuş sana kendini sunarken sen bile onu reddedecek kadar aptal olamazsın Snape."

Tekrar onun boynuna eğildi ama omuzlarını pençe gibi kavrayan eller onu uzaklaştırdı. "Uzat-"

"Git gönlünü başkasıyla eğlendir Potter."

"Seninle eğlenmek istiyorum ve eğlendireceğim de." Sesi boğuklaştı. "Seni istediğimi görmüyor musun?" Omuzundaki ellerden birini sökerek aşağıya götürdü.

İnce ve uzun parmaklar onu sımsıkı kavrayınca ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını unuttu. Gözleri kararırken dizlerinin bağı çözüldü.

Snape göğsüne düşen siyah saçlı başa bakarken tısladı. "Bu odada tek aptal var Potter, o da sensin."

Harry'yi belinden tutup yatağa sürükledi.

"Şimdi sana aptallığının bedelini ödeteceğim."

Tuzağa düşen avına saldıran yırtıcı bir kuş edasıyla Harry'nin üzerine eğilirken Harry gözlerini yumdu.

Snape sabah uyandığında çıplaktı ve... yalnızdı.

Çabuk bir duş alıp giyinirken çocuğun aklının galiba sonunda başına geldiğini düşünüyordu. Gerçi bunun onca şey yaşandıktan sonra olması talihsizlikti ama Potter zararın neresinden dönerse kardı.

Mutfığa indiğinde aptalı orada buldu, diğerleriyle beraber kahvaltı masasını hazırlıyordu. Snape, geldiğini fark etmeyen Harry'yi izlerken içinde bir sıcaklık duydu; gece onun altında inleyen, çığlık atan, yalvaran delikanlı ile masaya çatalları dizen, Granger ve Weasley'in tabakları yerleştirmesine yardım eden uykusuz çocuk arasında hiç bir benzerlik yoktu ama Snape yine de kendini iyi hissediyordu. Bir gece bile olsa.. Bir gece bile olsa istediğini almıştı.

Harry sabahın bu saatine yakışmayacak bir kahkahayla elindeki bıçakları Sirius'a uzatırken kapıya döndü. Snape'i gördüğü anda sessizleşirken Snape de bir anda dondu. Hayır, sakın bir şey söyleme. Vaftiz baban beni öldürür, sarhoşluğuma bakmaz.

Harry ona sadece bir an baktıktan sonra elindekileri bırakıp Snape'e ilerlerken Snape büyük bir cesaret örneği gösterip kımıldamadan ona baktı. Domatesleri doğrayan Mrs. Weasley, Fred ve George'a laf yetiştirmeyi kesip kafasını kaldırdığında mutfakta bir sessizlik oldu.

Harry herkesin onları izlediğinin bilincinde Snape'in yanına vardığında Snape onun gözlerini okumaya çalıştı ama ah, son zamanlarda bu öyle zorlaşmıştı ki. Onun asasını çekmesini beklerken gözlerini kaçırmadı ama bir sonraki hareketi gerçekten beklemiyordu.

Harry parmak uçlarında yükselip kollarını Snape'in boynuna doladı, şaşkınlıkla açılan siyah gözlere aldırmadan dudaklarını dişlerinin arasına aldı. Kalbini durduran bir zevkle başı dönerken arkada kınlan tabak sesini umursamadı, Sirius'un portakal suyu sürahisini düşürmesine aldırmadı, Ginny'nin çırpıtığı yumurtaların tabaktan akmasını fark etmezden gelerek, karşılık alma umuduyla Snape'i uzun uzun öptü.

Bir çift kol beline dolanıp onu kendine çekerken, bir çift sıcak ve ıslak ve istekli dudak onun dudaklarını hapsederken Harry biraz daha yükselerek ona sımsıkı sarıldı.

En sonunda ayrılmayı başardıklarında Snape'in gözlerinde sessiz bir tedirginlik vardı. Harry gülümseyerek onun elini avucuna alarak mutfığa döndü.

"Sanırım size söylemem gereken bir şey var." İnce ve uzun parmaklar onunkileri sıkarken Harry'nin gülümsemesi genişledi.

“Size söylememiz gereken bir şey var.”

Sonunda Snape anlatmayı bitirdiğinde Harry irkilerek bir kabustan uyanmış gibi hissetti. Snape ile yıllardır yatıyordu, bunu düşünmek bile kendisini öldürmesine yetebilecek bir şeydi. Harry irkilerek Snape'in elini, dolamış olduğu belinden uzaklaştırırken Snape'in yüzüne bakamıyordu bile.

Snape, Harry'nin bunları nasıl unuttuğunu hala anlayamıyordu. O gece başka bir şey mi olmuştu? Neden hatırlamıyordu? Bunları Dumbledore'a danışması gerekecekti. Bu hatırlamama konusunda onu daha fazla sıkıştırmak istemiyordu. “Artık gitsek iyi olacak.” dedi.

Harry, Snape'le göz göze gelmemeye dikkat ederek “Seninle cisimlenebilir miyim? Nereye gideceğimizi de tam olarak hatırlamıyorum da.” dedi.

Snape sadece gülümsedi ve elini tutması için Harry'ye uzattı. Harry ise elini tutmak yerine koluna sarıldı ve cisimlenmelerini bekledi. Snape'in derin bir şekilde nefes aldığını duyduktan hemen sonra her yer karardı ve ikilinin etrafındaki baskı artmaya başladı. Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi hissediyorlardı. Bu hissin hemen arkasından kulaklarını patlayacakmış gibi hissettiren bir çınlamayla birlikte kendilerini Dumbledore'un sahildeki evinin önünde buldular.

Ev çok büyük değildi. İki katlıydı. Dışı açık ve koyu kahve tonlarında boyalıydı. Dışardan Kovuk'un daha bakımlısına benziyordu. Harry içeriyi çok merak ediyordu ama şimdi bunu yapması bütün dikkatleri üzerine çekebilirdi. Harry hala Snape'in koluna sarıldığının farkına vardığında kendini aniden ondan geriye çekti. Etrafına bakmaya başladı. Herkes neredeydi?

Evin arka tarafından koşarak gelen, dört yahut beş yaşlarındaki kızıl saçlı, çilli bir çocuk dikkatini çekti. Çocuk kollarını açmış Harry'ye doğru geliyordu. Hemen ardından gelen kahverengi saçlı genç bayanı tanıdı, Hermione. Çocuk kendini bir anda Harry'nin kollarına fırlatarak “Harry amca nerede kaldın?” diye sordu.

Harry kızıl saçlı çocuğu kollarında havaya kaldırarak “Geldim işte küçüğüm.” dedi ve gülümsedi.

Hermione, Harry'nin kucağından çocuğu alırken “Selam, Harry!” dedi. Ardından Snape'e dönerek “Hoşgeldin, Severus!” dedi.

Harry gülümseyerek Hermione'ye sarıldı. Hermione bir şey anlamazken, Harry'nin içinde kopan fırtınalardan da haberi yoktu. O yaşıyordu. Yaşıyordu ve mutluydu. Ron'la evlenmiş olmalıydı değil mi? Kızıl saçlı ve çilli bir çocuğu vardı sonuçta. Sonunda Hermione'ye sarılmayı bıraktığında çocuk koşarak “Hermione teyze, ben amcamın yanına gidiyorum!” diye bağırdı.

Snape, Harry'nin Hermione'yle konuşacağı çok şey olduğunu biliyordu. Böyle bir durumda onları yalnız bırakmalıydı ve Harry'ye fark ettirmeden Dumbledore'la da konuşmalıydı ki Hermione olayı onu bayağı bir oyalayacağına benziyordu. Hermione'ye gülümsedi “Ben Denis'in peşinden gideyim... düşer falan!” dedi ve cevap vermesini beklemeden yanlarından ayrılarak Denis'in ardından, barbekünün oraya gitti.

Harry vakit kaybetmeden Hermione'ye döndü. “Şimdi sana bir şey söyleyeceğim ve sakın olacaksın!” dedi.

Hermione gülümseyerek “Yoksa, Snape hamile mi?” diye sordu.

Harry bunu düşünmek bile istemezken “Hatırlamıyorum!” dedi. Hermione bunu tam anlamayarak -doğrusu yanlış anlayarak- Harry'ye şaşkınlıkla bakınca Harry söylediğini düzeltti “Beşinci yılı hatırlıyor musun... O yılın ortasından itibaren hiçbir şeyi hatırlamıyorum!” dedi.

Hermione'nin yüzündeki ifade sabitlenmişti. Mimikleri hareket etmiyordu ve gözleri boş bakıyordu. Harry elini onun gözünün önünde gezdirince aniden bir adım daha Harry'ye yaklaştı ve “Sen ne dediğinin farkındasın değil mi, Harry?” dedi. Onun beş yıl önce, Snape'le birlikteliğini açıkladığında delirdiğini düşünmüştü ama şimdi tamamen kafayı yediğini düşünüyordu. Bunun başka açıklaması olamazdı. Tabii Snape onun hafızasını bilerek silmediyse...

Harry için bu hafıza olayı her gün olan bir şey gibiydi artık. Nede olsa her geçmişe gidip geleceğe dönüşünde bunu yaşıyordu ama diğerlerinin bunu bilmesi imkansızdı. Hermione'nin gözlerine bakarak "Beni iyi dinlemelisin, Herm." dedi. Hermione sessizce onu dinlerken Harry söyleyeceği şeyleri kafasında tasarlardı. "Şimdi her şeyi boş ver ve bana şunu söyle, evlendin mi?"

Hermione suratına tokat yemiş gibi hissediyordu. Önce hafızasını kaybettiğini söylüyordu şimdi de evlenip evlenmediğini soruyordu. "Harry ne saçmaladığının farkında mısın? Önce hayatının bir bölümünü hatırla."

Harry bunu duymak istemiyordu. Bazı şeyleri öğrenmeliydi. Burada neden tıkalı kaldığını da bilmiyordu ama eğer -şimdilik- dönmeyi başaramıyorduyorsa diğerlerine olanları öğrenmek istiyordu "Ya sen soruma cevap verir misin? Hafızamla ilgilenmeyi bırak ve sorularımı yanıtlamaya bak. Şimdi Ron veya sen biriyle evlendiniz mi?"

Hermione ona donuk bir bakış attıktan sonra "Hayır!" dedi.

Harry, Hermione'nin gözlerine bakmayı sürdürerek "Denis?" dedi.

Hermione gülümsedi. Onun ne düşündüğünü anlamıştı. "Hayır Harry, Denis ne Ron'un ne de benim çocuğum. Bill ve Fleur'ün çocuğu. Bugün onlar gelemediler ve Ron, Denis'i de yanında getirmek istemiş. Fleur'ün ikinci hamileliği ağır geçiyor olsa gerek, uzun süredir evden çıktığını görmedim. Bill de genelde onun yanında oluyor." Konuşmanın başında gülümserken şimdi tam tersi suratı asılmıştı.

Harry kafasını önüne eğdi. Bill'i ziyaret etmiş miydi acaba? Böyle bir durumda onun yanında olduğunu göstermiş miydi? Hermione, Harry'nin koluna girerek onu düşüncelerinden sıyırdı ve birlikte arka bahçeye doğru yavaşça yürümeye başladılar.

Severus, herkese yarım yamalak selam verdikten hemen sonra barbekünün başındaki Dumbledore'un yanına geldi. Sesindeki endişe hissedilebiliyordu. "Albus, seninle Harry hakkında konuşmalıyım!" dedi.

Dumbledore düşünceli bir biçimde Snape'e birkaç saniye baktıktan sonra Sirius'a dönerek "Sirius, barbeküye birkaç dakika bakar mısın?" diye sordu.

Sirius gülümsedi "Tabii ki de Albus," ardından Snape'e döndü "önemli bir şey yok değil mi?" diye sordu.

Snape, Sirius'la konuşurken eskisinden daha sakindi ve aralarındaki sürtüşmeler de gün geçtikçe azalmıştı. Artık neredeyse hiç yok denebilecek durumdaydı. Ama bu onların arkadaş oldukları anlamına gelmiyordu. Gayet resmisdiler. Snape, Sirius'un gözlerine bakarak "Ah, sorun yok. Her şey yolunda. Peki ya sizin şu Şaka Dükkanı ne durumda, Sirius? En son oraya ortak olduğunu duymuştum."

Sirius olabildiğince resmi bir şekilde Snape'in sorusunu yanıtladı. "Olabildiğince iyi Snape. Evet kısa bir süre önce ortak oldum onlara." Barbekünün başına geldiğinde Dumbledore'a göz kırptı ve ikisinin gidebileceğini işaret etti.

Snape tam giderken arkasını döndü ve sırf Sirius'u kıskırtmak ve biraz gülümsemelerini sağlamak için "Bu arada dikkatli ol Sirius, buradakilerin geneli açlar ve eğer etleri yakarsan seni kızartıp yerler." dedi.

Sirius sadece gülümseyerek Snape'i geçiştirdi ve önündeki barbeküye döndü. Oradan uzaklaştıklarında Dumbledore telaşla "Harry'ye ne oldu? Nerede o?" diye sordu.

Snape'in de sakin olduğu söylenemezdi ama Dumbledore'a göre daha rahattı. "O burada Albus, ön tarafta Hermione'yle konuşuyor ama olan şu ki okuduğu beşinci yıldan itibaren neler olduğunu hatırlamıyor!"

Dumbledore hiçbir şey söylemiyordu. Sadece düşünüyordu. Bu neden olmuş olabilirdi. Zaten Harry'de bir gariplik olduğunu sezmişti. Savaşın sonraki günlerde herkese Severus'la sevgili olduklarını söylediğinde anlamıştı. Bunu tam olarak kanıtlayamadığı için müdahale etmemişti ama Harry'de bir gariplik olduğunu biliyordu. Beşinci yılın sonunda yanına gelip bir yüzük bulacağını ve onu takmamasını söylemişti. O çocuğa beşinci yılında bir şeyler olmuştu ama ne? Dumbledore düşünceleriyle boğuşurken Snape'in sesi onu

hayata geri döndürdü "Harry geliyor, bizi yan yana, diğerlerinden ayrı görürse anlayabilir!" dedi ve onun yanından uzaklaştı.

Ron, Harry gelirken ayağa kalktı ve gülümseyerek "Gözümüz yollarda kalmıştı" dedi. Arkalardan bir ses "Hey Harry, vaftiz baban olarak sana hemen buraya gelmeni emrediyorum" dedi eğlenceli bir tonla.

Ron, Harry'den ayrılıp Sirius'a dönerek "Sen önce üzerindeki şu et kokusunu gider Sirius!" dedi ve hepsi güldüler.

Harry, Sirius'a gülümsedikten sonra Ron'a döndü. "Konuşmak ister misin?"

Ron, Harry'nin gözlerine baktı birkaç saniye boyunca. Onu aylardır görmüyordu ve ilk sorduğu bu mu olmuştu? Konuşmak ister misin? Seni özledim bile dememişti. Ron suratı donuk bir şekilde konuştu. "Bence-"

Lupin'in sesi Ron'un konuşmasını kesti bir anda "Ron, Denis hiç uslu durmaz mı? Ah, Harry hoşgeldin!"

Ron, Harry'ye hiçbir şey demeden Denis'in yanına giderken Harry gülümseyerek "Selam Lupin!" dedi.

Lupin ona sarıldıktan sonra "Nerelerdeydin? Aylardır ortalıkta yoksun?" diye sordu.

Harry birkaç saniye boş gözlerle Lupin'e baktı. Aylardır yok muydu? Neden? "Ah, biraz meşguldüm... Bilirsin..." diyerek geçiştirdi ama Lupin'in ne bilmesi gerektiğini kendisi de bilmiyordu.

Lupin, bir anda Harry'ye bakmayı bırakarak evden bahçeye doğru gelen sarışın genç adama seslendi "Draco, Harry gelebildi sonunda!"

Harry arkasını dönmeden birkaç saniye duraksadı. Draco mu? O da mı buradaydı? Ve Lupin ona adıyla seslenmişti! Yavaşça yüzünü Draco'ya dönerken Draco gülümseyerek "Nerelerdesin Harry? Yoktun buralarda!" diyerek Harry'nin yanına geldi.

Harry zor da olsa gülümseyerek "İşlerim vardı Malf- Draco. Ama artık sizinleyim gördüğün gibi." dedi.

Draco bunun üzerine gülümseyerek "Dumbledore'a iyi ki şu barbekü fikrini vermişim. Yoksa geleceğin yoktu." dedi.

Harry gülümseyerek onu geçiştirdi "Ben bir Ron'a bakayım." dedi ve yanlarından ayrıldı. Hızla deniz kenarında duran Ron'a doğru ilerledi. Orada durmuş, sadece kayalara vurup parçalanan dalgaları izliyordu. Adımlarını yavaşlatarak yanına geldi. Sesini olabildiğince yumuşattı "Denis nerede?"

Ron onun yüzüne bakmadan cevapladı "Evde, oyuncaklarıyla oynuyor."

Harry bir hata yapmış olmalıydı ki Ron böyle davranıyordu. İkisi sessizce durup dalgaların kayalara vuruş seslerini dinlediler. Ron, Harry'ye döndü "Neden?" diye sordu.

Harry buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Ne yaptığını bilmiyordu. Nedenini nasıl bilebilirdi ki? "Ben şey-"

"Tamam, Harry. Lafı uzatmana gerek yok. Tabii sonuçta senin kötü günlerin geride kaldı! Artık bizi görmek istememen, sorunlarımızda yanımızda olmaman doğal! Değil mi Harry?"

Harry hala o soruyla boğuşuyordu. Arkadaşlarından neden uzaklaşmıştı? Neden onları bırakmıştı. Her şey bu kadar güzel giderken niye onlara sırtını dönmüştü. "Ron, o zamanlar geçmişte kaldı... Artık buradayım. Yanınızdayım!" bu sözlerle Ron'u kandırmaya çalışırken aklındaki tek düşünce bir an evvel bunu değiştirmektir.

Hermione ağır adımlarla Ron ve Harry'nin yanına geldi. Üçlü eski duygularını kaybetmiş görünüyordu. Yıllar onlardan birçok şeyi götürmüş gibiydi. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bunu nasıl değiştirmişti ki? Bunu

nasıl becerebilmişti? Üçü birlikte denizin derinliklerine bakarken bir daha hiçbir şeyin aynı olamayacağını düşündüler. İçlerinden biri bunu değiştirmek için elinden geleni yapacaktı, ne olursa olsun.

Harry, Hermione ve Ron'a gülümsedikten sonra onlara sarıldı "Bizi hiçbir şey ayıramaz, tamam mı!?" dedi. İkisinden hiçbir ses çıkmayınca Harry tekrar "Tamam mı?" diye sordu. İki de ona sıkıca sarıldılar. Hermione gözyaşlarını tutamıyordu. Birkaç saniyelik bu kucaklaşma onlara her şeyi geri kazandırmıştı. Harry ikisinden ayrılırken "Sizin için her şeyi yaparım!" dedi ve hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Etrafındaki hiçbir şeyi, hiç kimseyi önemsemeksizin eve doğru ilerledi.

Sirius, Harry'nin arkasından "Harry!" diye seslendi ama Harry onu duymamazlıktan gelerek yoluna devam etti. Bu işkenceye bir son vermeliydi. Güzel günleri hak ediyorlardı, her biri bunu hak ediyordu. Bunun için elinden geleni yapacaktı ve bu son olacaktı.

Koşar adımlarla eve girerken arkasından seslenen hiç kimseyi duymuyordu. Eve girerken kafasının içinde yankılanan tek ses Dumbledore'un "Harry Potter!" diyen sesiydi.

Evin içine girdiğinde etrafa çok kısa bir süre baktı. Ev çok normaldi. Bir büyücünün yaşadığının anlaşılması imkansızdı. Şöyle bir kendi etrafında döndükten sonra ne yapacağını buldu ve cebinden asasını çıkarak havada içi boş bir şişe yarattıktan sonra onu sol eline aldı ve asasını şakağına doğrultuktan sonra geriye doğru çekerek çıkan gümüşü mavi maddeyi şişeye doldurdu. Şimdi oraya cisimlenmeliydi.

Dimdik durdu ve bir anda her yer karardı. Etrafındaki her yönden gelen baskı hissi artmıştı, nefes almakta zorlanıyordu, kulağı patlayacakmış gibi çınlamaya başladı ve ardından hızla nefes alarak ciğerlerini hava ile doldurdu. Gözlerini zar zor açtı ve karşısındaydı. Tüm ihtişamıyla Hogwarts karşısında duruyordu. Geriye dönüşlerinde hep içindeydi ama şimdi... Hızlı adımlarla bahçe kapısına geldi. Kapının büyüğü olduğunu hissedebiliyordu ama büyü'nün onun üzerinde işlemeyeceğini düşünerek kapıyı iterek açtı. Düşündüğü gibi oldu ve şimdi bahçedeydi. Hızla şatonun ana kapısına geldi ve içeriye girdi. Aradan geçen yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. Koşar adımlarla Dumbledore'un odasının yolunu tuttu.

Taş heykelin önüne geldiğinde duraksadı. Parolanın ne olabileceğini düşündü. Bir an bir şey bulunduğunu düşündü ama olabilir miydi ki? Dumbledore ona şifreyi söylemiş olabilir miydi? Emin değildi ama bunu yapmalıydı. Sesi titreyerek "Harry Potter!" dedi.

Taş heykel onu şaşırtarak yana kaydı ve ardındaki sarmal merdivenleri ortaya çıkardı. Harry merdivenleri üçer beşer çıkarak Dumbledore'un odasının kapısına geldi. Kapıyı çalmadan içeriye daldı, sonuçta Dumbledore evinde diğerleriyle birlikteydi. Müdür ve müdireler portrelerinden Harry'ye bakmaya başladılar. İçlerinden birkaçı ona bakıp gülümserken, bazıları da tam tersine ona sırtını dönüyordu. Harry bunun nedenini anlamakta zorlanmadı, Snape. Hiçbirine aldırış etmeden Taş Düşünseli'ni her zamanki yerinden, dolabın içinden alıp masaya doğru taşıdı. Göz ucuyla Fawkes'a baktıktan hemen sonra cebinden şişeyi çıkararak anılarını Taş Düşünseli'nin içine boşalttı. Anılar Taş Düşünseli'nde dönmeye başladılar ve Harry hiç tereddüt etmeksizin, pervasızca bir kendini bırakma duygusuyla, sanki bu yaptığı ona eziyet eden kederini yatıştırıcakmış gibi, daldı. Düşündüğü gibi oldu ve bir anda burnu kanamaya başladı. Şimdi istediği o zamana dönüyordu ve bu sefer her şeyi düzeltecekti. Başındaki sancı arttı ve gözlerini sıkıca yumarak bunun geçmesini bekledi.

Harry tekrar gözlerini açtığı anda olmak istediği yerde buldu kendisini. Yedinci yılın sonu, savaşın son anları... Snape'in düşünseli şişesi elindeydi. Normalde o şişeyi kullanıp, Snape'in gerçekte kim olduğunu anlaması gerekiyordu ama şimdi onu yapmayacaktı. Hesaplamalarına göre gitmesi gereken zamanı biliyordu ve oraya gitmeliydi. Asasını alnına dayadı ve gümüşü mavi sıvımsı bir maddeyi çekerek, Taş Düşünseli'nin içine döktü.

Yapması gerekeni biliyordu, hızla Taş Düşünseli'ndeki sıvıya eğildi ve daldı. Acı hissi tekrar içini doldururken, eskisi kadar şiddetli olmadığını fark etti. Zaman artık çabuk geçiyordu, burnu kanadı ve başındaki acı giderek artarken gözlerini beşinci senesinde açtı. Nerede olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Delilik bu," diye mırıldandı Ron, serbest elini atın boynunda yukarı aşağı hareket ettirerek. "Delilik... görebilseydim keşke-"

"Görmene gerek yok, Ron." dedi Harry gülümseyerek. "Gitmiyoruz!"

Herkes şaşkınlıkla Harry'ye bakarken, Harry onlara geçen seferki konuşmaları yapmanın en doğru şey olacağını düşündü. O arada Ginny'nin de kalbini kırmamalıydı. "Gördüklerim gerçek değillerdi. Bunu şimdi fark ettim." dedi sükunetle.

Ginny ona dik dik bakarak "Sadece bizim de gelmemizi istemediğinden öyle diyorsun değil mi? Ama geleceğiz! Bizi kandıramazsın Harry!" dedi. Onun bunu yapabildiğine inanamıyordu. Küçük değildi, onlar gibi savaşılabildi ama onlar buna inanmamakta ısrarcıydılar. Hatta herkes içeri girip dağıldıktan sonra muhteşem üçlÜ tekrar toplanıp birlikte gideceklerdi ama buna izin vermeyecekti.

Harry bunun geleceğini biliyordu ve hazırlıklıydı, "Hayır Ginny," dedi sükunetle. "ben öyle bir şeyi kast etmedim. Gitmiyoruz dedim sadece, o kadar. Dumbledore'un yakında burada olacağına eminim ve o gelene kadar beladan uzak durmamızın iyi olacağı düşüncesindeyim... Şimdi geri dönelim artık."

Hermione zorla da olsa Testral'inden inerek Harry'nin yanına geldi. Arkadaşına şüpheyle bakarak "Harry, iyi olduğuna eminsin değil mi?" diye sordu.

Harry arkadaşına gülümseyerek "Hiç olmadığı kadar, Hermione" dedi.

Hermione diğerlerine dönerek "Evet arkadaşlar, Dumbledore gelene kadar şatoda kalmamız en iyisi." dedi. Ginny kendisinin güçsüz sanılmasına karşı duyduğu öfke dolu bakışlarla diğerlerine bakıyordu. Düşündüklerinin doğru çıkacağından adı gibi emindi. Herkese teker teker acıyarak baktı. "Ne kadar da budalalar?" diye düşündü. Bir an sonra onların arkadaşları oldukları aklına geldi ama gerçek dostlar bunu yapmazdı.

Okulun bahçe kapısının oradan gelen ayak sesleri hepsinin yüreklerini ağızlarına getirmişti. Harry öne atılarak gelen kişiye doğru ilerlemeye başladı. Dumbledore'un yanına gitti. "Profesör, sizinle bir konu hakkında konuşmalıyım-"

Dumbledore, yanına gelen Harry'ye kısa bir bakış attıktan sonra "Harry şu an acelem var, bunları daha sonra konuşsak olur mu?" diye erteledi.

Harry, Dumbledore'un dikkatini neyin çekeceğini biliyordu "Hortkuluklar hakkında, Profesör!" dedi.

Dumbledore bir anda donakaldı. Harry, Hortkuluk mu demişti? "Harry, seni acilen odama bekliyorum." dedi ve koşar adımlarla şatoya doğru ilerledi.

Harry geçen sefer yaptığı gibi Hermione ve Ron'u yanına çağırdı ama bu sefer arkalarından koşar adımlarla onlara yetişmeye çalışarak gelen Ginny'ye ters bir bakış atmak yerine sadece gülümsedi. Ron bir anda kız kardeşine dönerek "Ginny, bu özel bir konu! Eğer öyle olmasaydı Harry, emin ol ki seni çağırırdı!" dedi.

Ginny, Ron'a ters ters bakarak "Bu seni ilgilendirmez, Ron!" diye çıkıştı.

Ardından Harry onu destekleyen bir ses tonuyla "Evet, Ron," dedi. "bu seni ilgilendirmez ve ben, Ginny'ye gelmesini işaret ettim." dedi.

Ron şaşkınlıkla ona bakarken Harry sadece gülümsemekle yetindi. "Şimdi ben şatoya gireceğim ve sizin burada beklemenizi istiyorum." dedi.

Hermione ve Ginny aynı ağızdan "Neden içeriye gidiyorsun?" diye sordular.

Harry onlara birkaç saniye boş boş baktı ardından "Kısa bir işim var, Dumbledore'la," dedi "gelince anlatırım." Koşar adımlarla şatoya ilerledi. Şimdi Snape'i bulmalıydı. Koridorlarda hızla Dumbledore'un

ofisine doğru ilerledi. Bu sefer başaracağından emindi. Sonunda köşeyi döndüğünde siyah saçlı, kanca burunlu Severus Snape'le karşılaştı.

Harry asasını Snape'in boğazına doğrulttu ve boştaki eliyle bir anda onun asasını da aldı. Ardından hızla eliyle, Snape'in bileğini yakaladı. Yapmak istediği şeyi biliyordu, olması için dua etti ve başardı. Etrafı bir anda kararmaya başladı. Hogwarts'ın duvarları değişti ve bahçede gözlerini açtı.

Dumbledore ve Snape konuşuyordu. Harry onları duymak için yaklaştı. Dumbledore'un bir şeylere sinirlendiği belliydi "...Snape, o çocuğa daha fazla yaklaşmanı istemiyorum! Bazı şeylerin farkındayım ama bunlar hem Harry'yi, hem seni, hem de bizleri tehlikeye atar," Harry, Dumbledore'un bu tarz cümleler kurmuş olabileceğine inanmadı. Snape'i tehdit mi edecekti? Ondan uzak durması için. Bu çok gereksizdi. Ama buna müdahale edecekti sonuçta "Ondan uzak dur Severus! O çocuğun hayatına daha fazla girmeye çalışma! Hele ki daha önce olanlardan sonra!" dedi.

Snape siyah gözlerini kısmış, Dumbledore'a bakıyordu. "Geçen gün reddettiğim görev vardı ya, Albus," sesi her zamanki gibi soğuktu. "onu yapacağım!" Snape derin derin nefes alıyordu. O yaşlı bunağın, bunları söylemeye hakkı yoktu, zaten çocuğun hayatına burnunu sokmuyordu ki.

Siyah gözlerin içinde yanan alevleri görmezden gelen Dumbledore koşar adımlarla şatoya doğru giderken içinde bir huzur hissi vardı. "Snape sonunda görevi uygulayacak," diye düşündü. Kendine uymayan bir konuşma yaptığının farkındaydı ama onu bu göreve başka türlü ikna edemezdi. Snape, başka türlü onu öldürmezdi.

Severus Snape bundan sonra yapacağı şeyi biliyordu. Acı çekmeyecekti artık. Potter yüzünden birçok acı çekmişti ve bu, sonuncusu olacaktı. Şimdi yapılması gereken tek şey, son savaşa kadar ikili oynamaktı.

Harry istediğini almıştı. Dumbledore, kendini öldürmeye Snape'i ikna edebilmek için böyle bir konuşma yapmıştı ama sonucunun ne olacağını tahmin edememişti. Planı yerinde gitmemişti. Şimdi ise Harry'nin kendi planının yolunda gitmesinden başka çaresi yoktu.

Snape'in kolunu tutmayı bıraktığında okulun bahçesi değişti ve tekrar eski halini aldı. Yine koridordaydı ve Snape'in karşısındaydı. Asasını boğazına daha fazla bastırarak "Şimdi Snape, kulaklarını aç ve beni dinle!" dedi tıslarcasına. "Planlarını biliyorum! Voldemort'un yerine geçmek istiyorsun! Kaderin benim ellerimde! Bunu kimsenin duymasını istemiyorsan, savaşta benim tarafımda olursun! Anladın mı?"

Snape boğazına dayanmış olan iki asayı önemsemeksizin soğuk bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı "Sen ne saçmalıyorsun çocuk! Öyle bir amacım olsa şu anda burada olmam, değil mi? Potter, Gryffindor'dan daha fazla puan kırmadan şu asaları üzerimden çek!"

Harry sırttı. Geçen sefer işe yaramıştı ve şimdi de yaramasını diledi ve Snape'in siyah gözlerine dik dik bakarak "Puan mı kırarsın, Snape? Peki bu zamana kadarki davranışların için ben Slytherin'den puan kırayım, ha? Herhalde on beş veya yirmi yıl kum saatinde sıfırı görürdünüz. O eksilerden kurtulamazdınız! En azından sen buradan defolana kadar. Şimdi şu saçmalığı kes! Eğer söylediklerimi dikkate almazsan Snape, sonuçlarına katlanırsın!" Harry sözünü bitirdikten sonra Snape'in asasını koridorun bir köşesine fırlattı. "Şimdi gidebilirsin, Snape!" dedi.

Severus Snape normalde böyle bir şey üzerine susmazdı ama bu sefer susmak zorundaydı. Şu anda böyle bir planı olmasa bile, Potter'ın bunu Dumbledore'a söylemesi her şeyi değiştirebilirdi. Harry'ye tiksiniresine bakarak asasının olduğu köşeye doğru ilerledi.

Harry bu sefer işe yarayacağını biliyordu. Ginny'nin kalbini kırmamıştı ve Snape'i de kendi tarafına çekmeyi başarmıştı fakat burada bitmeyecekti. Koşar adımlarla Snape'in arkasından gitti ve onu bileğinden yakaladı.

Bir anda etraf karardı ve Harry kendisini Hogwarts'ın bahçesinde buldu. Şimdi değiştirdiği gelecekte bir sahne gördüğünü biliyordu. Snape, Dumbledore ile konuşuyordu. Sesinde kararlı bir ton vardı "Hayır Dumbledore, yapmayacağım-"

"Ah, evet, yapacaksın Severus," dedi Dumbledore. "Draco'nun bunu başaramayacağını biliyoruz. Görev sana kalacak... bozulmaz yemin ettiğin için beni öldürmen gerekiyor."

Snape kara gözleriyle Dumbledore'a bakarak "Sağmalyorsun Albus, seni öldürmeyeceğim!" diye itiraz etti tekrar.

Dumbledore her zamanki gibi gülümsedi. "Zaten öldüremeyeceksin, Severus," Konuşurken Snape'in şaşkın bakışlarını gidermek için açıklamasını da yapmayı ihmal etmedi "Beni öldürebilmen için, bunu istemen gerekiyor. Tahminlerime göre, sen bana büyü yaptıktan sonra Bozulmaz Yemin'in şartlarını yerine getirmiş olacaksın. Ben belli bir süre ölü numarası yapacağım... bu durumda eminim ki Voldemort okulun başına, beni öldüren adamı geçirecektir. Ondan sonrasında ise müdür odasına benim bir portrem konulacak ve emirleri o portreden sana vereceğim."

Sahne değişmeye başladı, Dumbledore silahsızlandırılmış olarak Snape'in karşısında duruyordu.

Snape'in tedirgin olduğunu anlayabiliyordu Harry. Eleri titriyordu. Asasını havaya kaldırdı, duyulamayacak kadar kısık sesle "Umarım haklı çıkarsın, ihtiyar," dedi ve hemen ardından tüm nefretiyle kuvvetli bir şekilde "Avada Kedavra!" diye haykırdı. Asanın ucundan çıkan yeşil ışık zamanı dondurarak ilerledi ve Dumbledore'a çarptı.

Harry bu sefer olmuş olmasını dileyerek Snape'in bileğini bıraktı. Snape "Sen ne yaptığını sanıyor-" derken Harry birden yere düştü. Şimdi tekrar geleceğe gidecekti. Buraya geldiği zamana gidecekti. Yedinci yıla gidecekti. Ama şu anda değiştirmiş olduğu yedinci yıla gidecekti. Şimdi sadece değiştirdiği şeylerin işe yarayıp olmasını dileyebiliyordu.

Snape, Harry'ye ne olduğunu anlamak için birkaç kez onu sarstı ama bu hiçbir işe yaramayınca koşarak Dumbledore'un odasına açılan taş heykele gitti. Harry bunları görüyordu. İlk defa geçişlerde neler olduğunu görebiliyordu. Her şey çok hızlı geçiyordu ama arada sahneler görebiliyordu. Dumbledore ve Snape başındaydı şimdi ve onu ayağa kaldırıyorlardı. Etraf karardı ve acı hissi geçerken burnunun kanamasıyla başındaki sancı arttı ve biraz önce değiştirdiği yedinci yılda gözlerini açtı.

Harry şimdi değişen yedinci yıla geri dönmüştü. Taş Düşünseli'nin başındaydı ve Snape'in ihanetini, Dumbledore'un, Fred'in, Lupin'in, Tonks'un ve birçoklarının ölümünü engelleyebilmiş olmayı diledi. Şu andan sonrasında değiştirmemeliydi. Yapması gereken şeyi biliyordu ve bunu yapacaktı. Şato boştu. Kendini bir hayalet gibi hissediyordu yine, çoktan ölmüş gibi. Portrelerdeki insanlar hala çerçevelerinde değillerdi. Görünmezlik Pelerini'ni üzerine çekti ve koşar adımlarla aşağı inmeye başladı, sonunda mermer merdiveni de indi ve Giriş Salonuna varmayı başardı. Ön kapıya gelince Neville'in gelmesini bekledi ama Neville gelmedi. Onu bulmalıydı. Ona Nagini'yi öldürmesini söylemeliydi. Büyük Salon'un girişine şöyle bir gözaltı. Yine pek çok ölü olduğunu görebiliyordu, bir o kadar da yaralı vardı ve herkes birbirini teselli etmeye çalışıyordu. Bir an sonra Neville gözüne çarptı ve koşar adımlarla onun yanına gitti. Harry Pelerin'i çıkarmadan Neville'in kulağına "Ön kapıya gel, Neville!" diye seslendi.

Neville bir anda donup kaldı. Korktuğu her halinden belliydi ama sesi tanıdı. Koşarak ön kapıya geldi "Harry?"

Harry hızla üzerindeki Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı "Neville, yapmam gereken bir şey var. Dinle – Neville -"

"Harry!" Neville birden ürkmüş göründü. "Harry, teslim olmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi eskisi gibi kararlı bir sesle Harry. "Elbette olmayacağım... bu başka bir şey. Ama bir süre ortaklıklarda göremeyebilirsin beni. Voldemort'un büyük yılanını biliyorsun değil mi Neville? Adı, Nagini..."

Neville hızlı hızlı nefes alıyordu "Evet, n'olmuş ona?"

"Öldürülmesi gerekiyor... Bunu, Ron ve Hermione de biliyor ama senin de eline fırsat geçerse -"

"Yılanı mı öldüreyim?"

"Evet, Neville. Yılanı öldür!" diye onayladı Harry.

Neville tereddütsüz bir şekilde "Tamam, Harry." dedi. Harry Pelerin'i tekrar giyerken "Sen iyisin değil mi?" diye sordu.

"İyiym, Neville."

Harry gitmeye hamle ederken Neville tahmini olarak Görünmezlik Pelerini'nin üzerinden onun kolunu yakaladı. "Hepimiz savaşa devam edeceğiz, Harry. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Harry sadece "Evet!" diyebilirdi. Ağzından başka bir cümle çıkmadı. Arkadaşını geride bırakarak yoluna devam etti. Yolda Ginny'yi tekrar gördü. Eve dönmek isteyen kızla uğraşıyordu. Ona burada olduğunu belli edemezdi. Her şeyi şimdi değiştiremezdi. Bunu yapamazdı. Harry hızla Orman'a doğru ilerledi. Hagrid'in kulübesinin yanından geçerken, onun ölmemiş olmasını dileyebiliyordu sadece. Ormanın kıyısına geldiğinde durdu. Snitch'i boynundaki keseden çıkardı ve altını dudaklarına bastırarak "Ölmek üzereyim," diye fısıldadı. Hemen Snitch'in içindeki siyah Diriltme Taşı'nı aldı, gözlerini yumdu ve taşı üç kez elinde çevirdi.

Harry gözlerini açtığında onları yeniden etrafında gördü. Annesi ve babası. Sirius ve Lupin gelmemişti. Harry'nin içinde bir anlık bir umut oluştu, ölmemişlerdi, henüz.

Lily, Harry'ye yaklaşıırken "Öyle cesurca davrandın ki," dedi. Harry yine konuşamıyordu.

"Az kaldı," dedi James "Çok az. Biz... seninle öyle gurur duyuyoruz ki."

Harry bu sefer canının yanıp yanmayacağını sormamıştı, bu duyguyu biliyordu, yaşamıştı. Harry annesi ve babasına özlem dolu gözlerle bakarken "Benimle kalacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Sonuna kadar," dedi James.

Harry annesine dolu gözlerle bakarak "Yanımda ayrılma," dedi usulca. Yavaş yavaş Orman'ın derinliklerine doğru birlikte ilerlediler. Birazdan bir canlının yanında kıpırdaşma sesini duyacaktı ve duydu da. Birden hiç kıpırtısız bir şekilde Pelerin'in altında durdu.

Yaxley'nin kaba sesi duyuldu "Orada biri var."

Dolohov'un sesi bir fısıltı gibi geliyordu "Görünmezlik Pelerini var. Yoksa o-?"

Yakındaki bir ağacın arasından çıkan Dolohov ve Yaxley direkt olarak Harry, Lily ve James'in oraya doğru bakıyorlardı. İkisi de bir şey göremiyorlardı. "Bir şey duydum, orası kesin," dedi Yaxley. "Hayvan mıdır sence?"

"O kafadan çatlak Hagrid, burada bir sürü şey bulunduruyordu," dedi Dolohov, omzunun üstünden geriye bir bakış atarak.

Yaxley kafasını eğip saatine bakarak "Zaman neredeyse doldu. Potter gelmiyor." dedi.

"Lord onun geleceğinden öyle emindi ki! Hiç memnun kalmayacak."

"En iyisi geri dönelim," dedi Yaxley "Bakalım şimdi plan neymiş."

O ve Dolohov dönüp ormanın içine doğru yürüdüler. Harry de arkalarından gitti, aslında gitmeyebilirdi de, sonuçta Voldemort'un nerede olduğunu biliyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra Aragog'un eskiden

yaşadığı yere geldiler. Dolohov ve Yaxley çembere yeniden katılınca Voldemort başını kaldırıp Dolohov'a baktı.

"Potter'dan eser yok, Lordum," dedi Dolohov. Voldemort'un yüz ifadesi değişmedi. Mürver Asa'yı uzun parmakları arasında yavaşça kaydırdı.

Bellatrix titrek bir sesle "Lordum-" dedi ama Voldemort onu susturmak için elini kaldırdı.

"Gelir sanmıştım," dedi Voldemort tiz, berrak sesiyle "Gelmesini bekliyordum. Anlaşılan... yanılmışım," dedi Voldemort.

Harry elinden geldiği kadar yüksek sesle, elinden geldiği kadar güçlü bir şekilde konuştu "Yanılmadın." Diriltme taşını yere düşürürken, annesiyle babasının yok oluşlarını gördü. Şimdi sadece ikisi vardı.

Arkadaki ağaçta bağlı olan Hagrid çaresizce bağırdı. "Harry! Hayır!" Bağlı olduğu ağaçtan kurtulmaya çalışıyordu ama yapamıyordu "Hayır! Sen ne halt-?"

"Sus!" diye bağırdı Rowle ve asasının hafif bir hareketiyle Hagrid'in sesini kesti.

Voldemort başını biraz yana eğmiş, önünde duran çocuğu inceliyordu; dudaksız ağzı fevkalade neşesiz bir tebessümle bükülmüştü "Harry Potter," dedi, çok usulca. "Sağ kalan çocuk." Voldemort asasını kaldırdı. Başı hâlâ, düşündüğünü yapsa ne olacağını merak eden bir çocuk gibi, yana eğilmişti. Harry de onun kırmızı gözlerine baktı ve şimdi olacağını bilerek bekledi. Voldemort'un ağzının oynadığını gördü, çıkan bir yeşil ışık havayı yararak üzerine geldi ve her şey kayboldu.

Gözlerini açtığında yine o parlak sisin içindeydi. Burada olduğuna sevinmişti, hiçbir şeyi değiştirmemişti sonuçta. Doğrulup oturdu. Vücudu yarasız beresiz gibi görünüyordu. Gözünde gözlükleri yoktu. King's Cross'taydı. Etrafına bakındığında yine o garip yaratığı gördü. Küçük bir çocuğun vücuduna sahipti, yerde kıvrılmış duruyordu, teni vicık vicık ve pütür pütürdü, derisi yüzülmüş gibiydi.

"Yardım edemezsin." Albus Dumbledore, neşeli ve dimdik, ona doğru yürüyordu. Üzerinde gece mavisi bir cüppe vardı. "Harry." Kollarını açtı. "Ne mükemmel bir çocuksun. Ne cesur, ne cesur bir adamsın. Gel yürüyelim."

Harry onun peşinden gitti. İleride bulunan iki koltuğa doğru ilerlediler. Dumbledore birine, Harry ise diğerine oturdu. Harry ona bakarak "Ama siz yaşıyordunuz," dedi.

"Ah, evet," dedi Dumbledore sakın sakın.

"O zaman nasıl burada olabiliyorsunuz – Ah tabii ya tüm bunlar beni zihnimde gerçekleşiyor değil mi?" dedi Harry. Kendi sorusunu kendisi cevaplandırmıştı.

"Çok zekisin, Harry. Her zaman olduğun gibi." dedi Dumbledore.

"Dönmem gerekiyor, değil mi?" diye sordu Harry. Bunu yapmalıydı sonuçta.

Dumbledore ona şaşkınlıkla bakarken gülümsedi "Bana sormak istediğin bir şey var mı Harry?"

Harry önce duraksadı, ardından "Hayır, her şeyi biliyorum..." dedi. Birkaç saniye göz göze geldikten sonra "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu

Dumbledore gülümsedi "Tabi ki de, Harry, sonuçta karşımda oturuyorum, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Harry. Bunu başarabilmeyi diledi. Ona dokunduğunda olanları görebilmeyi diledi.

"Sanırım... başarabilirsin, Harry." dedi Dumbledore sükunetle. "Şu anda seninle benim aramda zihinsel bir bağ var Harry ve düşündüklerini yapabileceğine inanıyorum." Yavaşça elini Harry'ye doğru uzattı.

Harry yaptığı şeyden emin değildi. Daha önce hiç denememişti ama yapabilmeyi umut ederek içindeki duygular seliyle Dumbledore'un elini tuttu.

Bir anda etrafındaki her yer değişmeye başladı. Akşamdı ve Hogwarts'ın bahçesindeydi. Biraz ewel elini tuttuğu Dumbledore karşısında durmuş, Snape'le konuşuyordu.

“Hayır Dumbledore, yapmayacağım-” diye reddetti Snape

“Ah, evet, yapacaksın Severus,” dedi Dumbledore. “Draco'nun bunu başaramayacağını biliyoruz. Görev sana kalacak... bozulmaz yemin ettiğin için beni öldürmen gerekiyor.”

Snape “Saçmalıyorsun Albus, seni öldürmeyeceğim!” diye itiraz etti tekrar.

Dumbledore her zamanki gibi gülümsedi. “Zaten öldüremeyeceksin, Severus,” Konuşurken Snape'in şaşkın bakışlarını gidermek için açıklamasını da yapmayı ihmal etmedi “Beni öldürebilmen için, bunu istemen gerekiyor. Tahminlerime göre, sen bana büyüü yaptıktan sonra Bozulmaz Yemin'in şartlarını yerine getirmiş olacaksın. Ben belli bir süre ölü numarası yapacağım... bu durumda eminim ki Voldemort okulun başına, beni öldüren adamı geçirecektir. Ondan sonrasında ise müdür odasına benim bir portrem konulacak ve emirleri o portreden sana vereceğim.”

Bir anda sahne tekrar değişmeye başladı. Dumbledore silahsızlandırılmış olarak Snape'in karşısında duruyordu.

Snape'in tedirgin olduğunu anlayabiliyordu Harry. Elleri titriyordu. Asasını havaya kaldırdı, duyulamayacak kadar kısık sesle “Umarım haklı çıkarsın, ihtiyar.” dedi ve hemen ardından tüm nefretiyle kuvvetli bir şekilde “Avada Kedavra!” diye haykırdı. Asanın ucundan çıkan yeşil ışık zamanı dondurarak ilerledi ve Dumbledore'a çarptı.

Sahne tekrar değişti. Dumbledore sahil kenarındaki evindeydi. Bir portreye bakıp hızlı hızlı konuşuyordu. Harry söylenenleri duymak için daha da yakınına gitti. “Şimdi onun yanına gitmelisin ve savaş başladığında yanında olmalısın. Beni karşısında görünce şaşımayacaktır ve eğer sen onun yanında olursan ihanet ettiğini düşünmeyecektir.” dedi.

Snape'in sesi donuktu. “Pekala Albus, umarım planın işe yarar.” dedi ve sahne tekrar değişirken Harry şimdi nereye gittiğini anlamıştı. Sahne değişti ve şimdi Büyük Salon'un ortasındaydı. Etrafında pek çok yaralı ve ölü vardı. Kurtaramadıkları vardı. Karşısında Dumbledore yerde hareketsiz yatan Sirius'un başucunda McGonagall'la konuşuyordu.

McGonagall, Dumbledore'a dönerek “Albus, sence çocuk başarabilecek mi?” dedi. Sesi titriyordu.

Dumbledore'un sesi her zamanki gibi sükunet doluydu. “Onun başaracağına eminim, Minerva,” dedi ardından Harry'nin durduğu yere bakarak “Bunu yapabilirsin!” dedi.

Sahne tekrar değişti ve Harry, King's Cross'a geri döndü. Dumbledore'un elini bıraktı ve ona baktı. Birkaç saniye birbirlerin öyle baktıktan sonra Dumbledore ona gülümsedi ve parlak sis yeniden inerek onu örterken, sesi Harry'nin kulaklarına net ve güçlü bir şekilde ulaştı “Şatoda seni bekliyoruz.”

Harry yine toprakta yüzüstü yatıyordu. Orman'ın kokusu burun deliklerini doldurdu. Yanağının altındaki soğuk sert toprağı ve düşüşüyle yüzünden fırlamış, şakağını kesen gözlük vidasını hissedebiliyordu. Kıpırdamadı. Onu ölü sanmaları gerekiyordu.

Bellatrix'in “Lordum... Lordum...” diyişini duyuyordu.

“Yeter,” dedi Voldemort'un sesi. Yavaşça ayağa kalkıyordu.

Bellatrix “Lordum, izin verin-” derken Voldemort soğuk ses tonuyla onun lafını kesti.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi. Bellatrix'in uzattığı geriye itti "Çocuk... öldü mü?"

Ortam bir anda sessizleşince Voldemort, Narcissa'yı işaret ederek "Sen," dedi. "Onu muayene et. Ölüp ölmediğini söyle bana."

Narcissa ağır adımlarla Harry'ye doğru ilerledi. Onun yaşayıp yaşamaması umurunda bile değildi. Şu anda tek düşünebildiği Draco'ydu. Yavaşça elini yüzüne değdirdi, gir göz kapağını geri çekti, elini göğsüne indirip kalbini yokladı. Kalbi atıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Saçlarıyla onun yüzünü kapatacak şekilde ona yaklaştı. "Draco sağ mı? Şatoda mı?"

Belli belirsiz bir fısıltıydı bu; kadının dudakları Harry'nin kulaklarından iki üç santim ötedeydi. "Evet," diye fısıldadı Harry yanıt olarak. Aslında onun yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Ama bunu değiştirmemeliydi. Göğsündeki elin kasıldığını hissetti. Kadının tımakları etine girdi, sonra çekildi.

"Ölmüş!" diye seslendi Narcissa bakanlara. Bir anda herkes kutlamaya başlamıştı.

"Gördünüz mü?" diye feryat etti Voldemort. "Harry Potter'ın ölümü benim elimden oldu ve yaşayan hiç kimse artık beni tehdit edemez! Bakın! Crucio!"

Harry bunu bekliyordu. Daha önce yaşamıştı sonuçta. Üç kere havaya atılmıştı yine. Son olarak toprağa düştüğünde açıklık, alaycı gülüşler ve çığılıktan farksız kahkahalarla dolmuştu.

"Şimdi," dedi Voldemort, "şatoya gidiyoruz ve onlara kahramanlarının başına neler geldiğini gösteriyoruz. Cesedi kim sürükleyecek? Hayır- Bekleyin-"

Yeniden kahkahalar koptu. Harry neyle karşılaşacağını biliyordu, Hagrid.

"Sen taşı onu," dedi Voldemort. "Kollarında rahatlıkla görülebilir, değil mi? Küçük arkadaşını yerden al, Hagrid. Gözlüğü- gözlüğünü takın- tanınır halde olmalı!"

Biri Harry'nin gözlüklerini yüzüne çarpıp oturduktan sonra Hagrid onu kucağına alıp taşırken gözyaşları üzerine dökülüyordu.

"Yürü," dedi Voldemort. Ardından, Hagrid, dip dibe ağaçları itip geçerek, ağır aksak Orman'dan geriye doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Hagrid'in at-adamlara bağırışını bekledi Harry birkaç saniye boyunca ve Hagrid "Bane!" diye böğürdü. "Memnun musunuz şimdi, ha, savaşmadığınız için, sizi ödleik beygir sürüsü? Memnun musunuz Harry Potter öl- öldüğü için...?"

"Durun!" dedi Voldemort ve Harry'nin yanına geçti. Sesi büyüyle gürleştirildiği için arazide dev bir dalga gibi yükseldi, Harry'nin kulak zarını patlatacak gibi oldu. "Harry Potter öldü. Kaçarken, yani siz onun için canınızı verdiğiniz sırada kendini kurtarmaya çalışırken öldürüldü. Kahramanınızın gittiğinin kanıtı olarak cesedini getiriyoruz, Dumbledore."

Dumbledore'un sesi sakindi. Harry'nin ölmemiş olduğunu tahmin ediyordu, tabii yakalanmıyorsa. "Sana inanmıyoruz, Tom! Harry'nin ölüsünü getirene kadar da inanmayacağız!"

"Yürüyün," dedi Voldemort.

Hagrid kayıtsız şartsız yürürken "Harry," diye hiçkırkı "Ah, Harry... Harry..."

Biraz daha yürüdükten sonra "Durun." dedi tekrar Voldemort.

Şimdi sadece bekliyordu. İçeriden gelecek kişileri bekliyordu. En önde Profesör McGonagall gelmişti. Kapıda, Harry'nin cansız bedenini Hagrid'in kucağında gördüğü anda "Hayır!" diye feryadı bastı.

Ardından savaştan sağ çıkan herkes, galiplerle yüz yüze gelmek ve Harry'nin gerçekten ölüp ölmediğini kendi gözleriyle görmek için ön basamaklara çıkıyordu. Ron, Hermione ve Ginny'nin sesleri McGonagall'inkinden beterd; Harry şu anda onlara cevap vermek isterdi ama yapamazdı, yapmamalıydı. Dumbledore, Herkesin en arkasında durmuş gördüklerine inanmıyordu. Tamam onu günü geldiğinde kendini feda etmesi için büyütmüştü ama hep bir çıkış yolu olacağını düşünmüştü... böyle biteceğini hiç düşünmemişti.

Herkes bir anda Ölüm Yiyenler'e hakaretler yağdırmaya başladı. "Susun!" diye bağırdı Voldemort. Herkes teker teker sustuktan sonra konuşmasına devam etti "Bitti artık, Dumbledore. Sağ kalan çocuk öldü ve benim ölümsüz olduğum kanıtlandı. Daha fazla kan dökülmeden pes edin! Onu yere koy, Hagrid, ayağımın dibine, ait olduğu yere!"

Dumbledore hiçbir söz söylemiyordu. Şu an hamle sırası Voldemort'taydı. Onun sırasıydı ve o hamlesini yaptığında... "Görüyorsunuz ya?" dedi Voldemort. Dumbledore'a bakıyordu şimdi "Harry Potter öldü! Şimdi anlıyor musunuz, kandırılmışlar? Ta en başından beri, başkalarının kendilerini onun için feda etmelerine bel bağlayan bir çocuktan öte bir şey olmadı o hiç!"

"Seni yendi!" diye bağırdı Ron.

Eğer bunu o söylemeseydi Dumbledore söyleyecekti. "Ronald haklı, Tom. Harry seni yendi!" dedi soğuk ses tonuyla.

"Şato arazisinden sıvışmaya çalışırken öldürüldü," dedi Voldemort. "Kendini kurtarmaya çalışırken öldürüldü-"

Voldemort'un sözü, Neville'in ona saldırısıyla birlikte yarda kesildi. Neville, Silahsızlanmış olarak yere düştü, Voldemort onun asasını bir yana fırlatmış, gülüyordu. "Kim bu?" dedi, yumuşak yılan tıslamasıyla. "Savaş kaybedildikten sonra savaşıma devam edenlerin başına neler geldiğini göstermeye gönüllü olan kim?"

Bellatrix neşeyle cevapladı "Neville Longbottom, Lordum. Seherbazların oğlu, hatırladınız mı?"

"Ah, evet, hatırladım," dedi Voldemort. Başını eğip, silahsız bir şekilde tekrar ayağa kalkmaya çalışan Neville'e baktı. "Ama sen safkansın, değil mi, benim cesur oğlum?"

"Öyleysem n'olmuş?" dedi Neville yüksek sesle.

"Ruh var sende, cesaret var ve asil bir soydan geliyorsun. Senden çok değerli bir Ölüm Yiyen olur. Senin gibilere ihtiyacımız var, Neville Longbottom."

Dumbledore uzaktan sadece olup biteni izliyordu. Neville zeki bir çocuktı ve ona katılmayacağını biliyordu, hele ki annesi ve babasına nasıl davranıldığını gördükten sonra. İçinde bir yerlerde hiçbir şeyin bitmediğini biliyordu, bu savaş daha bitmemişti, kaybedilmemişti.

"Ben sana ancak balık kavağa çıkınca katılırım," dedi Neville. "Dumbledore'un Ordusu!" diye bağırdı ve kalabalıktan bir haykırış yükseldi.

"Çok iyi, eğer seçimin buysa, Longbottom, baştaki planımıza geri dönebiliriz demektir." dedi Voldemort usulca.

Voldemort asasını havada salladı ve pencerelerin birinden Seçmen Şapka, Voldemort'un eline kondu. Dumbledore hala hamle yapıyordu. Zamanı değildi. Şimdi değildi.

"Hogwarts okulunda artık seçim olmayacak," dedi Voldemort, Dumbledore'a bakarak "Bina da olmayacak. Asil atam Salazar Slytherin'in amblemi, kalkanı ve renkleri herkese yeter, değil mi Dumbledore?" Asasını, kaskatı kesilmiş ve hareketsiz kalmış Neville'e doğrulttu, daha sonra Şapka'yı zorla kafasına geçirdi. "Şimdi bu Neville, bana karşı çıkmaya devam edecek kadar akılsız olanların başına neler geleceğini gösterecek," dedi Voldemort.

Dumbledore hareket zamanının geldiğini düşünüyordu. Onun, Neville'i öldüremeyeceğini umuyordu, ne de olsa Harry, onlar için kendini feda etmiş olmalıydı. Yine de bu riski göze alamazdı. Herkesi itekleyerek öne çıkarken Voldemort'un asasının küçük bir hareketiyle, Seçmen Şapka alevler içinde kaldı.

Çığlıklar şafağı yardı ve Neville, oraya çakılmış, kıpırdayamaz halde alev aldı. Harry bunun olacağını zaten biliyordu. Neville kurtulacaktı. Bir anda birçok şey birden oldu. Grawp şatonun kenarından hantal hantal dönüp geldi. Onun çığlığına Voldemort'un devlerinin kükremeleri cevap verdi: bir anda hepsi Grawp'ın üzerine koştular. Dumbledore asasını çıkararak Seçmen Şapka'nın alevini söndürürken bir anda Ölüm Yiyenler saflarını bozdular. Harry cüppesinin içinden Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, üzerine attı ve fırlayıp ayağa kalktı. Tam o sırada Neville de harekete geçti.

Birden hareketlendiğinde Seçmen Şapka, Neville'in kafasından düştü ve Neville onun derinliklerinden ışıldayan, sapı yakut kakmalı gümüş bir şey çıkardı. Gümüş kılıcın savruluşu bir anda hayatı durdurmuş gibi oldu. Neville tek bir vuruşla Nagini'nin kafasını kopardı. Yılanın kafası havaya fırlarken, Voldemort'un ağzı kimsenin duymadığı bir öfke çığlığıyla açıldı ve yılanın gövdesi yere, onun ayaklarının dibine pat diye düştü.

Harry, Görünmezlik Pelerini'nin altından Neville ve Voldemort'un arasına Kalkan Büyüsü yaptı. Ardından Hagrid'in feryadı yükseldi "Harry!" diye haykırdı Hagrid, "Harry- Harry nerede?"

Ortalığa kaos hakimdi. At-adamlar Ölüm Yiyenleri dağıtıyordu, herkes devlerin yerleri döven ayaklarından kaçışıyordu ve nereden geldiği belli olmayan desteklerin gittikçe yaklaştığının sesi duyulabiliyordu. Testral'ler ile Hipogrif Şahgaga, devlerin gözlerini tımalarken, Grawp da onlara vuruyor, yumruklar savuruyordu. Şimdi herkes Hogwarts'a dönmek zorunda kalmıştı.

Halen, Görünmezlik Pelerini'nin altında olan Harry, itile kakıla Giriş Salonu'na girmişti: Voldemort'u arıyordu. Onun odanın öbür tarafından Büyük Salon'a doğru gerilediğini gördü: Dumbledore'a lanetler yağdırırken müritlerine haykırarak talimat veriyordu hâlâ. Şimdi herkes savaşa dahil olmuştu, ev cinleri, at-adamlar ve diğerleri. Ev cinlerinin başlarında ise geçen seferkinden farklı olarak Dobby vardı. "Harry Potter Potter için savaşın. Hayatını bizler için feda eden Harry Potter için savaşın!" diye bağırıyordu.

Savaşın daha bitmediğini biliyordu: Harry düello edenlerin, müdahale etmeye çalışan tutukluların arasından hızla geçti, Büyük Salon'a girdi. Voldemort ve Dumbledore savaşın merkezindeydiler.

Harry, Yaxley'in Geore, Lee Jordan ve Fred tarafından yere yapıştırıldığını gördü; Dolohov'un Flitwick'in marifetiyle, çığlık atarak düştüğünü gördü; Ron ve Neville'in Fenrir Greyback'i yere indirdiklerini, Aberforth'un Rookwood'u Sersemlettiğini, Arthur ve Percy'nin Thicknesse'i devirdiklerini ve Lucius ile Narcissa'nın savaşmaya bile kalkışmadan, bağıra bağıra oğullarını arayarak kalabalığın içinde koşuşturduklarını gördü.

Voldemort şimdi tek başına Dumbledore, Lupin ve McGonagall'la düello ediyordu. Üçü üzerlerine gelen lanetleri savuştururken, Voldemort'un yüzünde soğuk bir nefret vardı.

Harry'nin gözleri Bellatrix'i aradı ve gördü. Ginny'nin yakınından geçen Öldüren Lanet'le birlikte Mrs. Weasley "Kızımı bırak, seni kaltak!" diye bağırarak ona doğru koşmaya başladı.

Bellatrix olduğu yerde hızla döndü, ona meydan okuyan Mrs. Weasley'yi görmüş, kükreyerek gülüyordu.

"Yolumdan çekilin!" diye haykırdı Mrs. Weasley ve kuvvetle asasını sallayarak düelloya başladı. İki kadın da öldürmek için dövüşüyordu.

Şimdi yüzlerce kişi duvarın önünde toplanmış iki düelloyu izliyordu; Voldemort ile üç rakibinin, Bellatrix'le Molly'nin düellolarını. Harry sadece bekliyordu, zamanın gelmesini bekliyordu.

Molly'nin lanetleri etrafında hoplayıp sıçrayan, efendisi kadar deli Bellatrix "Ben seni öldürünce çocuklarına ne olacak?" diye sataştı.

"Sen-bir-daha-çocuklarımıza-dokunamayacaksın!" diye haykırdı Mrs. Weasley.

Bellatrix coşkulu bir kahkahayla güldü ve Harry, Mrs. Weasley'nin laneti atmasını bekledi.

Molly'nin laneti Bellatrix'i sıyrırken arkadan gelen yaralı Sirius'un laneti uzanmış kolunun altından süzülerek Bellatrix'i tam göğsünden vurdu.

Bellatrix'in şeytani tebessümü dondu, kısacık bir anda neler olduğunu anladı ve sonra düştü.

Voldemort ağır çekimle dönmüştü sanki; son, en iyi yardımcısının düşüşüne duyduğu öfke bir bomba gücüyle patlarken Dumbledore, McGonagall ve Lupin, kolları bacakları savrularak, kıvranarak geriye uçtular. Voldemort esasını kaldırdı ve Molly Weasley'ye doğrulttu.

Harry ve Sirius aynı anda "Protego!" diye haykırdılar. İkisinin büyüü ortada çarpışırken Voldemort'un asısından çıkan Öldüren Lanet, Mrs. Weasley'yi tam kalbinin üzerinden vurdu.

Molly Weasley'nin cansız bedeni yere düşerken, Harry'nin üzerindeki Görünmezlik Pelerin'i de yere indi.

Fred, George, Ron, Ginny, Percy ve Mr. Weasley kalabalığın içinden koşarak Mrs. Weasley'nin yanına giderken Sirius ve Harry göz göze geldiler.

Voldemort, Sirius'un bir anlık duraksamasından faydalanarak esasını ona doğrulttu ve bütün öfkesiyle "Avada Kedavra!" diye bağırdı. Yeşil ışık havada süzülürken Dumbledore'un yaptığı Kalkan Büyüsü çok geç kalmıştı. Sirius, Harry'nin yeşil gözlerine bakarken bir anda yere düştü.

Harry acıyla böğürecekken arkasından gelen bir el onun ağzını kapatıp bağırmasını engelledi. Diğer bir el ise onu sarıp, Voldemort'un yanına koşmasını engelliyordu.

Harry çaresizce debelenirken gözyaşlarını tutamıyordu. Hızla arkasına döndüğünde onu tutanın Snape olduğunu fark etti. Kalabalıktan bir anda "Harry yaşıyor!" diye sesler yükselirken Voldemort'un dikkati, diğer herkes gibi Harry ve Snape'in olduğu yere odaklandı.

Dumbledore ve diğerleri savaşmayı bıraktılar. Voldemort, Bellatrix gibi coşkulu bir kahkaha koyverdi. "Sizi aptallar! Harry Potter yaşıyor olabilir!" dedi. Sesi nefret doluydu "Ama benim en değerli adamımın elinde!"

Hermione'nin sesi bir anda Voldemort'u susturmuştu "Artık değil, Tom!" dedi ve ardından tüm gücüyle bağırdı "Avada Kedavra!" Asasının ucundan çıkan yeşil ışık olabildiğince parlayarak, Snape'i sırtından vurdu.

Harry kendisini tutan ellerin gevşediğini hissetti ve bir an sonra Severus Snape'in cansız bedeni yere düşerek, diğerleri gibi soğumaya başladı.

Şimdi ortada sadece Harry ve Voldemort duruyordu. Diğer hiç kimse savaşa karışmıyordu. Harry kafasını döndürmeden kısa bir süre boyunca etrafına bakındı. Remus, Sirius'a sarılmış, onun yaşaması için çaba harcıyordu, ölmüş olmaması için dua ediyordu; Dumbledore gerilerde bir yede durmuş, öylece bekliyordu; Hermione arkasında kalıyor olmalıydı. Voldemort bir yılan tıslamasını andıran gülüşüyle "Kaybettin, çocuk!" dedi. Bir an duraksadı ve ardından, Harry'yi süzdü "Tıpkı o bulanık annene benzeyen gözlerin, tıpatıp babana benzeyişin, Severus'un ihaneti," Sesi şimdi daha derinden geliyordu "ya da hepsinden önemlisi yaşlı bir bunağın her zaman tekrarladığı o 'sevgi' denen deli saçması şey seni kaçınılmaz sonundan koruyamadı, Harry Potter."

Harry hafifçe gülümsedi. İstemeyerek de olsa birçok şey değiştirmişti ama hala beş yıl sonrasına geri dönememişti. İçinde bulunduğu durum düşünmesini aşırı derecede engelliyordu... halbuki aklını bir toparlayabilse, bunların değiştirdiği beşinci yıldan itibaren yaşanması gerekenler olduğu için geleceğe dönemediğini anlayabilecekti. Ama Harry düşünmemeyi seçmişti çünkü yolunu belirlemişti. "Haklısın, Tom. Artık bitirelim şu işi!" dedi ve esasını Voldemort'a doğrultup havada savurdu.

Asanın ucundan çıkan kırmızı ışık olabildiğine solgundu. Voldemort'un "Avada Kedavra!" diye bağıışı, bir anda şatodaki hayatı durdurdu. Harry'nin amacını herkes anlamıştı ama artık ellerinden bir şey gelmiyordu.

Voldemort'un asasının ucundan çıkan yeşil ışık Harry'nin asısından çıkan kırmızıyı delip geçti ve hızla Harry'ye doğru ilerledi. Tüm bunlar olurken Harry, nasıl yaptığını bilmeksizin Ron ve Hermione'yle zihinsel bağlantı kurdu. "Savaş bitti, artık mutlu olabilirsiniz, kardeşlerim." dedi. Voldemort'un vücudunu Harry'nin asısından çıkan cılız ışık çarparken, Harry'nin vücudu da yeşil ışıkla buluştu.

Voldemort hızla yere düşerken Harry'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu sefer acı hissi yoktu, burnu kanamamıştı ve beş yıl sonrasına dönmemişti, dönememişti. Onların mutlu olması için bu yolu seçmişti. Planının bir bölümünü başarabilmişti. Asısından çıkan büyü, Voldemort'un büyüüne tutunmuştu ve onunla birleşerek Voldemort'a çarpmıştı. Şimdi ise tek korkusu, başaramamış olmaktı. Hızla yere doğru düşerken Ron ve Hermione'nin "Harry!" diye bağırışlarını asla duymadı.

Beş Yıl Sonra

Yirmili yaşlardaki kızıl saçlı, genç adam bir odada yalnız başına ağlıyordu. Sesi duyulmasın diye yatağın içine girmiş ve ağzını yastıkla kapamıştı. O gün hâlâ gözünün önünden gitmiyordu. "Anne..." diye fısıldadı çatallaşmış sesiyle. Genç adam yorgunu hızla üzerinden fırlattı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Aradan geçen yıllar onun acısı, diğerleri gibi bir gram bile azaltmamıştı.

Büyücü dünyası beş yıl önce büyük bir trajedi yaşamıştı ve bunun etkileri hâlâ sürmekteydi. Aileler paramparça olmuşlardı. Genç adam odadan gelen tıkırtılar üzerine irkildi ve ışığı açmak için ayağa kalktı. Yavaş ve dikkatlice ilerliyordu. Sonunda ışık açıldığında kalbini yerinden çıkacakmış gibi hissetti.

Annesi ve o karşısında duruyordu. En çok özlediği iki insan, savaşın kaybettirdiği onlarca insandan sadece ikisi. Olduğu yerde donakalmıştı.

Molly Weasley oğluna gülümsedi. "Artık bizim için üzülme, oğlum." dedi. Genç adam onun sesindeki şefkati sezebilmişti.

Saçları her zamanki gibi dağınık durumda olan Harry de gülümsedikten sonra her zamanki ses tonuyla konuştu. "Biz burada iyiyiz, kardeşim. Sadece sizden biraz uzaktayız o kadar," dedi. Onu bir süre süzdü "Kendini harap etmişsin yıllardır, Ron. Lütfen, artık bizler için üzülme..." dedi.

Ronald Weasley kızarmış gözlerinden akan yaşı yavaşça silerken odanın kapısı bir anda açıldı. Uzun boylu genç kadın elinde bir zarfla içeriye girdi. Ron'u bu şekilde görmek içini acıtıyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Elindeki zarfı Ron'a uzatarak "Bu sana," dedi. Sesini biraz daha kıstı "Dumbledore'dan."

Ron önce zarfa, ardından getirene baktı. Dumbledore'un adını dahil duymak istemiyordu. Dumbledore ve diğerleri de bunu biliyorlardı. Ama hâlâ inat ve ısrarla mektuplar geliyordu. İlk zamandan beri yaptığı gibi "Ondan mektup istemiyorum, Ginny. Bunu biliyorsun." diyerek reddetti.

Ginny hiçbir şey söyleyemiyordu. Ron'un düşündüklerini biliyordu, çünkü o da aynılarını düşünüyordu; Dumbledore her şeyin suçlusuydu. Aralarındaki tek fark, Ginny, Dumbledore'dan gelen mektupları okuyordu. En son mektubunu biraz önce almış ve okumuştı.

Miss Weasley,

Şu anda bu mektubu okuduğunuza eminim. Siz, Ronald'ın tam tersine, mektuplarımı reddetmek yerine okumayı tercih ettiniz. Direkt olarak konuya gireceğim, artık çok yaşlandığımı hepimiz biliyoruz. Hogwarts'ta bazı değişiklikler yapmamın zamanı geldi ve bunu layıkıyla yapmak istiyorum. Minerva şu anki müdür yardımcısı olduğundan, benim yerime geçecektir doğal olarak. Onun boşalan görevi hakkında görüşmek üzere sizi Hogwarts'a davet ediyorum. Umarım gelirsiniz. Bu arada ağabeyiniz Ronald'a mektuplarımı iletmeye çalıştığınız için çok teşekkür ediyorum.

Hogwarts'ta görüşmek üzere, Albus Dumbledore.

Ginny kendi mektubunu okuduktan sonra, çekinerek de olsa Ron'un mektubunu vermek için odasına doğru yürüdü. Şimdi odasında, mektubu ona uzatmış okumasını bekliyordu. Düşünceleri ne kadar aynı olursa olsun, bir ez okusaydı mektubu, sadece bir kez. "Ron, bir kere..."

Ron itiraz etmek istedi, haykırmak, Dumbledore'un adına lanetler yağdırmak istedi ama hiç birini yapmadı. İçindeki öfke duygusunu bastırarak annesini ve Harry'yi tekrar düşündü. Beş yılını Dumbledore'a kızarak, hayatını bir eve hapsederek geçirmişti. Bunun yüzünden Hermione'yi de kaybetmişti ama dedikleri gibi hayata geri dönmeliydi. Solgun suratında hafif bir gülümseme belirdi ve Ginny'nin elindeki zarfı aldı. Yavaşça yatağına doğru ilerledi, oturdu ve zarfı yırtarak içindeki kısa mektubu açığa çıkardı. Mektupta yazanlara bakmadan önce, annesi ve Harry'yi gördüğü yere doğru kısa bir bakış attı ve ardından Dumbledore'un mektubuna yöneldi.

Karanlığın ortasında genç bir kadın, koşar adımlarla sokaklarda ilerliyordu. Birinden kaçıyormuş gibi ikide bir arkasına bakıyor, takip ediliyor mu diye kontrol ediyordu. Hermione Granger dalgalı saçlarını savurarak bir köşeden dönerken son kez arkasına baktı. Ara sokağa girdi ve kimsenin onu göremeyeceğini anladığında cisimlendi.

Bu eve gelmeyeli yıllar olmuştu. En son o gece, Harry ve diğerlerini kaybettikleri gece gelmişti. Yine bu evde Ron'la bir daha konuşmama kararı almıştı. Bir anda düşünceleri yine O'na kaydı. Takip edilmemiş olmayı ummaktan başka çaresi yoktu.

Yaşlı adam kayalıkların önünden Hermione'ye el sallayınca, Hermione o yöne doğru ilerledi. Yanına geldiğinde Dumbledore'un beş yılda ne kadar da çökmüş olduğunu fark etti. Belli ki olanlardan ötürü o da kendini suçluyordu. "Evet, Dumbledore, ne oldu? Neden beni alalece çağırdın buraya?"

Dumbledore'un sesi derinden geliyordu "Seninle konuşmasını istediğim birisi var, Hermione."

"Kim?" diye sordu Hermione heyecanla. İçinden o olmaması için dua ediyordu. "Merlin adına lütfen o olmasın."

O sırada bir anda yanlarında beliren Ron'u görünce dua etmeyi bıraktı. Ron onu görünce afallamıştı ama Hermione ona hemen sırtını dönmüştü.

"Hermione?" Ron'un sesi aynı çocukluk yıllarındaki gibi çıkmıştı.

Hermione, Ron'a bakmayı inatla reddediyordu. "Bulanık dedi!" diye tekrarlıyordu içinden.

Ron, Dumbledore'u teğet geçerek Hermione'ye yaklaştı ve omzunu tuttu. "Senden binlerce kez özür-"

"Sakin özür dileyeyim deme, Ronald Weasley," diye tersledi Hermione "Şu elini de çek omzumdan!"

Ron, elini Hermione'nin omzundan yavaşça çekerken "Malfoy nasıl?" diye sordu. Hermione'nin onunla evlenmiş olması gerçeğine katlanamıyordu ama elinden de bir şey gelmiyordu. Sırf inat için onunla evlenmişti, öyle olmalıydı. Hermione, Draco'yu sevmiyordu ki.

Hermione, Ron'a yüzünü dönmemeye kararlıydı. Hafifçe sırttı "Ondan nefret ediyorsun değil mi, Ronald?" diye sordu. "Onunla evlendim diye ondan nefret ediyorsun. Onu seviyorum Ron, onu! Ama sen gelmiş sırf seninle konuşabilmem için," bir an duraksadı ardından sesini kısarak "Buna daha fazla katlanmayacağım!" dedi. Dumbledore'a döndü "Beni bunun için çağırdıysan, Dumbledore, boşuna zahmet etmişsin!"

Dumbledore hiçbir şey söylemeyip, sadece her zamanki gibi hafifçe gülümserken Ron, Hermione'yi bileğinden tuttu ve bir hızla kendine doğru çevirdi. Hermione ona bakmayı reddederken Ron "Yeter artık, Hermione! Bir hataydı, üzgünüm!" diye bağırdı.

Hermione gözlerini açtığında ikisi de bir an duraksadılar ardından Hermione pişman olmuş bir ses tonuyla çok kısık bir şekilde "Çok geç," dedi.

Ron içinde kıpırdanan şeylere engel olamayarak Hermione'yi öpmeye başladı. Hermione ona itiraz etmek yerine karşılık veriyordu. Dumbledore ise suratındaki o gülümseme silinmeden tekrar denize doğru döndü, artık gitme zamanıydı.

O sırada Dumbledore'un bahçesine cisimlenen sarışın adam tüm öfkesiyle bağırırken asasını kaldırdı ve Ron'la Hermione'ye doğrulttu.

Draco Malfoy tüm öfkesiyle ikisine baktı. Ron ve Hermione'nin söyleyebilecek bir şeyleri yoktu. Sadece orada durmuş, Dumbledore'un bir şeyler yapmasını bekliyorlardı.

Draco ikisiyle göz göze geldikten sonra yapmacık bir kahkaha attı "Öyle ha Hermione? Geceler boyunca ağladığın adam bu muydu? İkinize de acıyorum! Ah, aslında doğru olanı buydu, değil mi? Benim soyuma yakışmazdın sen Hermione ve sana yakışanı yaptın!" dedi ve biraz duraksadıktan sonra asasını ikisine doğrultmuş şekilde salladı. Asadan çıkan yeşil ışık havayı yararken Ron ve Hermione sadece birbirlerine sarılabildiler. Ama ışık onlara asla çarpmadı, Dumbledore'un asasından çıkan grimsi şeffaf bir duvar büyüü engellemişti.

Draco alev gibi parlayan gözlerle Dumbledore'a baktı "Sen istedin, ihtiyar! Geçen sefer olmamıştı ama şimdi," dedi ve sözünü tamamlamadan asasından çıkan ikinci yeşil ışık Dumbledore'a doğru ilerlerken Dumbledore, Ron ve Hermione'ye bakarak gülümsedi. Yeşil ışık vücuduna çarptığında yüzündeki gülümseme sabitlendi, Dumbledore'un yere düşüşünü görmeden Ron ve Hermione oradan cisimlendiler.

Draco Malfoy, Dumbledore'un cansız bedeninin yanına geldi yere çömeldi ve onun suratına bakarak "Bunu hak etmiştin, ihtiyar!" dedi. Sesinde hissedilebilir bir öfke hakimdi "Onları yıllardır benden gizli bir araya getirdin ve bu gün, ben bunu kanıtladım," Draco ayağa kalktı ve Dumbledore'un kafasını ayağının altına yerleştirdi "Ben kanıtladım! ben yaptım!" dedi fısıldarcasına. Denize doğru döndü ve içindeki tüm öfkeyi kusarcasına bağırdı "Ben, Karanlık Lord'um!"

son.

SON KADER (ALTERNATİF FİNAL)

Harry yine toprakta yüzüstü yatıyordu. Orman'ın kokusu burun deliklerini doldurdu. Yanağının altındaki soğuk sert toprağı ve düşüşüyle yüzünden fırlamış, şakağını kesen gözlük vidasını hissedebiliyordu. Kıpırdamadı. Onu ölü sanmaları gerekiyordu.

Bellatrix'in "Lordum... Lordum..." diyişini duyuyordu.

"Yeter," dedi Voldemort'un sesi. Yavaşça ayağa kalkıyordu.

Bellatrix "Lordum, izin verin-" derken Voldemort soğuk ses tonuyla onun lafını kesti.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi. Bellatrix'in uzattığı geriye itti "Çocuk... öldü mü?"

Ortam bir anda sessizleşince Voldemort, Narcissa'yı işaret ederek "Sen," dedi. "Onu muayene et. Ölüp ölmediğini söyle bana.

Narcissa ağır adımlarla Harry'ye doğru ilerledi. Onun yaşayıp yaşamaması umurunda bile değildi. Şu anda tek düşünebildiği Draco'ydu. Yavaşça elini yüzüne değirdi, gir göz kapağını geri çekti, elini göğsüne indirip kalbini yokladı. Kalbi atıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Saçlarıyla onun yüzünü kapatacak şekilde ona yaklaştı. "Draco sağ mı? Şatoda mı?"

Belli belirsiz bir fısıltıydı bu; kadının dudakları Harry'nin kulaklarından iki üç santim ötedeydi. "Evet," diye fısıldadı Harry yanıt olarak. Aslında onun yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Ama bunu değiştirmemeliydi. Göğsündeki elin kasıldığını hissetti. Kadının tımakları etine girdi, sonra çekildi.

"Ölmüş!" diye seslendi Narcissa bakanlara. Bir anda herkes kutlamaya başlamıştı.

"Gördünüz mü?" diye feryat etti Voldemort. "Harry Potter'ın ölümü benim elimden oldu ve yaşayan hiç kimse artık beni tehdit edemez! Bakın! Crucio!"

Harry bunu bekliyordu. Daha önce yaşamıştı sonuçta. Üç kere havaya atılmıştı yine. Son olarak toprağa düştüğünde açıklık, alaycı gülüşler ve çığılıktan farksız kahkahalarla dolmuştu.

"Şimdi," dedi Voldemort, "şatoya gidiyoruz ve onlara kahramanlarının başına neler geldiğini gösteriyoruz. Cesedi kim sürükleyecek? Hayır- Bekleyin-"

Yeniden kahkahalar koptu. Harry neyle karşılaşacağını biliyordu, Hagrid.

"Sen taşı onu," dedi Voldemort. "Kollarında rahatlıkla görülebilir, değil mi? Küçük arkadaşını yerden al, Hagrid. Gözlüğü- gözlüğünü takın- tanınır halde olmalı!"

Biri Harry'nin gözlüklerini yüzüne çarpıp oturtuktan sonra Hagrid onu kucağına alıp taşıırken gözyaşları üzerine dökülüyordu.

"Yürü," dedi Voldemort ve Hagrid, dip dibe ağaçları itip geçerek, ağı aksak Orman'dan geriye doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Hagrid'in at-adamlara bağınsını bekledi Harry birkaç saniye boyunca ve Hagrid "Banel!" diye böğürdü. "Memnun musunuz şimdi, ha, savaşmadığınız için, sizi ödleğ beygir sürüsü? Memnun musunuz Harry Potter öl- öldüğü için...?"

"Durun!" dedi Voldemort ve Harry'nin yanına geçti. Sesi büyüyle gürleştirildiği için arazide dev bir dalga gibi yükseldi, Harry'nin kulak zarını patlatacak gibi oldu. "Harry Potter öldü. Kaçarken, yani siz onun için canınızı

verdiğiniz sırada kendini kurtarmaya çalışırken öldürüldü. Kahramanınızın gittiğinin kanıtı olarak cesedini getiriyoruz, Dumbledore.”

Dumbledore'un sesi sakindi. Harry'nin ölmemiş olduğunu tahmin ediyordu, tabii yakalanmadıysa. “Sana inanmıyoruz, Tom! Harry'nin ölüsünü getirene kadar da inanmayacağız!”

“Yürüyün,” dedi Voldemort.

Hagrid kayıtsız şartsız yürürken “Harry,” diye hıçkırdı “Ah, Harry... Harry...”

Biraz daha yürüdükten sonra “Durun.” dedi tekrar Voldemort.

Şimdi sadece bekliyordu. İçeriden gelecek kişileri bekliyordu. En önde Profesör McGonagall gelmişti. Kapıda, Harry'nin cansız bedenini Hagrid'in kucağında gördüğü anda “Hayır!” diye feryadı bastı.

Ardından savaştan sağ çıkan herkes, galiplerle yüz yüze gelmek ve Harry'nin gerçekten ölüp ölmediğini kendi gözleriyle görmek için ön basamaklara çıkıyordu. Ron, Hermione ve Ginny'nin sesleri McGonagall'inkinden beterd; Harry şu anda onlara cevap vermek isterdi ama yapamazdı, yapmamalıydı. Dumbledore, Herkesin en arkasında durmuş gördüklerine inanmıyordu. Tamam onu günü geldiğinde kendini feda etmesi için büyümüşü ama hep bir çıkış yolu olacağını düşünmüştü... böyle biteceğini hiç düşünmemişti.

Herkes bir anda Ölüm Yiyenler'e hakaretler yağdırmaya başladı. “Susun!” diye bağırdı Voldemort. Herkes teker teker sustuktan sonra konuşmasına devam etti “Bitti artık, Dumbledore. Sağ kalan çocuk öldü ve benim ölümsüz olduğum kanıtlandı. Daha fazla kan dökülmeden pes edin! Onu yere koy, Hagrid, ayağımın dibine, ait olduğu yere!”

Dumbledore hiçbir söz söylemiyordu. Şu an hamle sırası Voldemort'taydı. Onun sırasıydı ve o hamlesini yaptığında... “Görüyorsunuz ya?” dedi Voldemort. Dumbledore'a bakıyordu şimdi “Harry Potter öldü! Şimdi anlıyor musunuz, kandırılmışlar? Ta en başından beri, başkalarının kendilerini onun için feda etmelerine bel bağlayan bir çocuktan öte bir şey olmadı o hiç!”

“Seni yendi!” diye bağırdı Ron. Eğer bunu o söylemeseydi Dumbledore söyleyecekti. “Ron haklı, Tom. Harry seni yendi!” dedi soğuk ses tonuyla.

“Şato arazisinden sığılmaya çalışırken öldürüldü,” dedi Voldemort. “Kendini kurtarmaya çalışırken öldürüldü-”

Voldemort'un sözü, Neville'in ona saldırısıyla birlikte yanda kesildi. Neville, Silahsızlanmış olarak yere düştü, Voldemort onun asasını bir yana fırlatmış, gülüyordu. “Kim bu?” dedi, yumuşak yılan tıslamasıyla. “Savaş kaybedildikten sonra savaşımaya devam edenlerin başına neler geldiğini göstermeye gönüllü olan kim?”

Bellatrix neşeyle cevapladı “Neville Longbottom, Lordum. Seherbazların oğlu, hatırladınız mı?”

“Ah, evet, hatırladım,” dedi Voldemort. Başını eğip, silahsız bir şekilde tekrar ayağa kalkmaya çalışan Neville'e baktı. “Ama sen safkansın, değil mi, benim cesur oğlum?”

“Öyleyse n'olmuş?” dedi Neville yüksek sesle.

“Ruh var sende, cesaret var ve asil bir soydan geliyorsun. Senden çok değerli bir Ölüm Yiyen olur. Senin gibilere ihtiyacımız var, Neville Longbottom.”

Dumbledore uzaktan sadece olup biteni izliyordu. Neville zeki bir çocuktı ve ona katılmayacağını biliyordu, hele ki annesi ve babasına nasıl davranıldığını gördükten sonra. İçinde bir yerlerde hiçbir şeyin bitmediğini biliyordu, bu savaş daha bitmemişti, kaybedilmemişti.

"Ben sana ancak balık kavağa çıkınca katılırım," dedi Neville. "Dumbledore'un Ordusu!" diye bağırdı ve kalabalıktan bir haykırış yükseldi.

"Çok iyi, Eğer seçimin buysa, Longbottom, baştaki planımıza geri dönebiliriz demektir." dedi Voldemort usulca.

Voldemort asasını havada salladı ve pencerelerin birinden Seçmen Şapka, Voldemort'un eline kondu. Dumbledore hala hamle yapmıyordu. Zamanı değildi. Şimdi değildi.

"Hogwarts okulunda artık seçim olmayacak," dedi Voldemort, Dumbledore'a bakarak "Bina da olmayacak. Asil atam Salazar Slytherin'in amblemi, kalkanı ve renkleri herkese yeter, değil mi Dumbledore?" Asasını, kaskatı kesilmiş ve hareketsiz kalmış Neville'e doğrulttu, daha sonra Şapka'yı zorla kafasına geçirdi. "Şimdi bu Neville, bana karşı çıkmaya devam edecek kadar akılsız olanların başına neler geleceğini gösterecek," dedi Voldemort.

Dumbledore hareket zamanının geldiğini düşünüyordu. Onun, Neville'i öldüremeyeceğini umuyordu, ne de olsa Harry, onlar için kendini feda etmiş olmalıydı. Yine de bu riski göze alamazdı. Herkesi itekleyerek öne çıkarken Voldemort'un asasının küçük bir hareketiyle, Seçmen Şapka alevler içinde kaldı.

Çığlıklar şafağı yardı ve Neville, oraya çakılmış, kıpırdayamaz halde alev aldı. Harry bunun olacağını zaten biliyordu. Neville kurtulacaktı. Bir anda birçok şey birden oldu. Grawp şatonun kenarından hantal hantal dönüp geldi. Onun çığlığına Voldemort'un devlerinin kükremeleri cevap verdi: bir anda hepsi Grawp'ın üzerine koştular. Dumbledore asasını çıkararak Seçmen Şapka'nın alevini söndürürken bir anda Ölüm Yiyenler saflarını bozdular. Harry cüppesinin içinden Görünmezlik Pelerini'ni çıkardı, üzerine attı ve fırlayıp ayağa kalktı. Tam o sırada Neville'de harekete geçti.

Birden hareketlendiğinde Seçmen Şapka, Neville'in kafasından düştü ve Neville onun derinliklerinden ışıldayan, sapı yakut kakmalı gümüş bir şey çıkardı. Gümüş kılıcın savruluşu bir anda hayatı durdurmuş gibi oldu. Neville tek bir vuruşla Nagini'nin kafasını kopardı. Yılanın kafası havaya fırlarken, Voldemort'un ağzı kimsenin duymadığı bir öfke çığlığıyla açıldı ve yılanın gövdesi yere, onun ayaklarının dibine pat diye düştü.

Harry, Görünmezlik Pelerini'nin altından Neville ve Voldemort'un arasına Kalkan Büyüsü yaptı. Ardından Hagrid'in feryadı yükseldi "Harry!" diye haykırdı Hagrid, "Harry- Harry nerede?"

Ortalığa kaos hakimdi. At-adamlar Ölüm Yiyenleri dağıtıyordu, herkes devlerin yerleri döven ayaklarından kaçışıyordu ve nereden geldiği belli olmayan desteklerin gittikçe yaklaştığının sesi duyulabiliyordu. Testral'ler ile Hipogrif Şahgaga, devlerin gözlerini tımalarken, Grawp da onlara vuruyor, yumruklar savuruyordu. Şimdi herkes Hogwarts'a dönmek zorunda kalmıştı.

Hâlâ, Görünmezlik Pelerini'nin altında olan Harry, itile kakıla Giriş Salonu'na girmişti: Voldemort'u arıyordu. Onun odanın öbür tarafından Büyük Salon'a doğru gerilediğini gördü: Dumbledore'a lanetler yağdırırken müritlerine haykırarak talimat veriyordu hâlâ. Şimdi herkes savaşa dahil olmuştu, ev cinleri, at-adamlar ve diğerleri. Ev cinlerinin başlarında ise geçen seferkinden farklı olarak Dobby vardı. "Harry Potter Potter için savaşın. Hayatını bizler için feda eden Harry Potter için savaşın!" diye bağıyordu.

Savaşın daha bitmediğini biliyordu: Harry düello edenlerin, müdahale etmeye çalışan tutukluların arasından hızla geçti, Büyük Salon'a girdi. Voldemort ve Dumbledore savaşın merkezindeydiler.

Harry, Yaxley'in Geore, Lee Jordan ve Fred tarafından yere yapıştırıldığını gördü; Dolohov'un Flitwick'in marifetiyle, çığlık atarak düştüğünü gördü; Ron ve Neville'in Fenrir Greyback'i yere indirdiklerini, Aberforth'un Rookwood'u Sersemlettiğini, Arthur ve Percy'nin Thicknesse'i devirdiklerini ve Lucius ile Narcissa'nın savaşmaya bile kalkışmadan, bağıra bağıra oğullarını arayarak kalabalığın içinde koşuşturduklarını gördü.

Voldemort şimdi tek başına Dumbledore, Lupin ve McGonagall'la düello ediyordu. Üçü üzerlerine gelen lanetleri savuştururken, Voldemort'un yüzünde soğuk bir nefret vardı.

Harry'nin gözleri Bellatrix'i aradı ve gördü. Ginny'nin yakınından geçen Öldüren Lanet'le birlikte Mrs. Weasley "Kızımı bırak, seni kaltak!" diye bağırarak ona doğru koşmaya başladı.

Bellatrix olduğu yerde hızla döndü, ona meydan okuyan Mrs. Weasley'yi görmüş, kükreyerek gülüyordu.

"Yolumdan çekilin!" diye haykırdı Mrs. Weasley ve kuvvetle asasını sallayarak düelloya başladı. İki kadın da öldürmek için dövüşüyordu.

Şimdi yüzlerce kişi duvarın önünde toplanmış iki düelloyu izliyordu; Voldemort ile üç rakibinin, Bellatrix'le Molly'nin düellolarını. Harry sadece bekliyordu, zamanın gelmesini bekliyordu.

Molly'nin lanetleri etrafında hoplayıp sıçrayan, efendisi kadar deli Bellatrix "Ben seni öldürünce çocuklarına ne olacak?" diye sataştı.

"Sen-bir-daha-çocuklarımıza-dokunamayacaksın!" diye haykırdı Mrs. Weasley.

Bellatrix coşkulu bir kahkahayla güldü ve Harry, Mrs. Weasley'nin laneti atmasını bekledi.

Molly'nin laneti Bellatrix'i sıyrırken arkadan gelen yaralı Sirius'un laneti uzanmış kolunun altından süzülerek Bellatrix'i tam göğsünden vurdu.

Bellatrix'in şeytani tebessümü dondu, kısacık bir anda neler olduğunu anladı ve sonra düştü.

Voldemort ağır çekimle dönmüştü sanki; son, en iyi yardımcısının düşüşüne duyduğu öfke bir bomba gücüyle patlarken Dumbledore, McGonagall ve Lupin, kolları bacakları savrularak, kıvranarak geriye uçtular. Voldemort asasını kaldırdı ve Molly Weasley'ye doğrulttu.

Harry tam hamlesini yapacakken birden önünde yerde yatan birine çarptı ve Voldemort'un büyüünü engelleyemedi. O sırada Sirius'un yapmış olduğu büyüyü gördü ve sevindi. Üzerindeki Görünmezlik Pelerini'ni attı ve Voldemort'un önüne çıktı. Şimdi ortada sadece ikisi vardı. Voldemort dudaksız ağızyla sırtırken Harry, Sirius'a karışmamasını işaret etti.

Voldemort, Harry'le yilandili konuştu. "Kaybettin, çocuk! Her şey bitti!"

Harry gülerek geçiştirdi onun dediklerini "Neden çataldili konuşuyorsun, Tom? Her şey bitmedi, aslında benim ve diğerlerinin hayatı yeni başlıyor! Körsün, Tom, gözünün önünde olan biten hiçbir şeyi göremedin." dedi Harry sükunetle. Voldemort'un gülümsemesi giderek silinirken Harry sataşmaya devam etti "Hortuluklarının hepsini yok ettik ve bu nedenle şu an benim karşımda bir ölümlüsün, sevginin gücüne birazcık inansaydın ya da yaptığın hataları tekrarlamasaydın buradaki insanlara neden zarar veremediğini anlardın; annemin ban yaptığını, ben de onlar için yaptım. Ah ayrıca en çok güvendiğin adamının, sevdiği kadını öldürdüğün için sana ihanet ettiğini de göremedin. Sevgiyi hiçbir zaman fark etmedin!"

Voldemort birkaç saniye duraksadıktan sonra, bu durumda olunabilecek en sakin ses tonuyla konuştu "Ah, şu Severus meselesi... Aptal biri için mi yapmış, bana ihanet etmiş? Ama bak bir işe yaramadı, Potter. Sonuçta o burada değil ve ben senin karşıdayım. Bu düello'nun sonucunu herkes biliyor, Potter. Şansın artık sana gülmeyecek." dişlerini sıktıktan sonra kendini tutamadı ve bağırdı "Artık-annene-ve-babana-kavuşacaksın-çocuk!"

Voldemort'un asasından çıkan yeşil ışık ve Harry'nin asasından çıkan kırmızı ışık ortada çarpıştılar ve etrafa dağıldılar. Birbirine kenetlenmiş büyülerin çarptığı duvarlar büyük hasar alırken Harry, büyüyü Voldemort'a yöneltmeye çalıştı. Yapamıyordu. Voldemort'ta aynı şeyi Harry için yapıyordu.

Harry'nin arkasından gelen iki adet büyü Voldemort'a ilerlerken dikkati dağıldı ve bir anda asası üzerindeki hakimiyeti kaybetti. Harry bu fırsattan yararlanarak asalarındaki birleşmiş büyüyü Voldemort'a yönlendirdi. Voldemort boş gözlerle Snape'e bakarken bir taş misali yere düştü ve karartmaya çalıştığı hayata gözlerini yumdu.

Herkes sevinç çılgınlıkları atarken Harry zamanın geldiğini anladı. Şu an istediği tek şey onlarla konuşabilmektir. İkisini düşündü. Eskisi kadar olmasa da yine de acı veren anlar başlarken Harry, Ron ve Hermione'yle zihinsel bir bağlantı kurduğunu anladı. Acı çekerken "Ne dersem diyeyim, her şeyi tam beş yıl sonra, bu güne kadar erteleyin," dedi ve burnundan gelen kanla birlikte geçmişe son kez gözlerini yumdu.

Beş Yıl Sonra

Harry gözlerini açmakta zorlandı. Bulunduğu ortamın gürültülü olduğu belliydi. Gelen dalga seslerine bakılırsa deniz kenarındaydı ama neredeydi? Ellerini gözlerine götürdü ve biraz ovuşturduktan gözlerini açtı. Etrafında tanıdığı, tanımadığı onlarca insan vardı. Geneli güzel giyinmişlerdi. Kendi kıyafetlerine bakındı, siyah bir smokin giymişti. Beyaz gömleği ışıktaki parlıyordu.

Ne için buradaydı peki? Uzaklarda bir köşede Sirius ve Remus'un Dumbledore'la konuştuklarını gördüğünde koşar adımlarla onlara doğru ilerledi. Yanlarına geldiğinde hepsi ona gülümsediler. Harry gülümseyerek "Neler konuşuyorsunuz bense?" diye sordu.

Dumbledore, Harry'ye birkaç saniye düşünceli bir şekilde baktı. Ardından gülümseyerek "Ah, Sirius'u Hogwarts'ta öğretmen yapmayı düşünüyordum da... Remus'tan izin koparmaya çalışıyoruz" dedi.

Remus gülümseyerek dalga geçti "Ah hayır, Albus, Sirius'u bu okulun kollarına bırakamam... sonra evin yolunu unutabilir"

Herkes kahkaha atarken Harry "Ron'u gördünüz mü?" diye sordu.

Sirius, Remus'un beline kolunu doladıktan sonra "İçeride hazırlanıyor. Kolay değil, Hermione'yle evleniyor sonuçta." dedi ve tekrar güldüler.

Harry normalde olsa bu muhabbeti bırakmak istemezdi ama bu onların günüydü. Evleniyorlardı. Onu dinlemişler ve beş yıl beklemişlerdi. Harry suratında şapşal bir gülümsemeyle Ron'un yanına gitti.

Ron telaşa kabinden dışarı çıktığında, Harry'yi görünce sevindi "Harry, nerelerdesin? Olmuş değil mi? Yakışmış. Yani onun yanında çirkin olmayacağım değil mi?"

Harry şaşkınlıkla ona bakıyordu. Neden bu kadar heyecan yapmıştı ki? "Ah, her şey çok güzel, Ron. Hadi gel diğerlerinin yanına gidelim. Tören birazdan başlayacak değil mi?"

Ron telaşlandı bir anda "Ne demek 'değil mi?' Harry, töreni sen planladın. Birazdan başlayacak, değil mi?"

Harry bir terslik olmamasını umut ederek "Elbette." dedi ve ikisi birlikte davetlilerin yanlarına gittiler. Fleur, kucağında sarışın bir bebekle ortalarda geziniyordu. Harry'nin tahminlerine göre iki ya da üç aylıktı. Bill ve Mr. Weasley, Mr. Granger'le bir köşeye geçmiş, harareti bir şekilde konuşurken, Mrs. Weasley, dünürü Mrs. Granger'la konuşuyordu. George ve Fred ellerinden beşer kutuyla birlikte insanların yanına gidip, bir şeyler satmaya çalışıyorlardı. Harry'nin gözleri üç kişiyi aradı ama hiçbirisi ortada yoktu. Ardından aklına Ginny'nin, Hermione ve gelinlikle uğraşıyor olması ihtimali geldi.

Mr. Granger koşar adımlarla davetlilerin arasından ayrılıp bir odaya girdi. Harry onun, Hermione'yi almaya gittiğini anladı ve Ron'u sürükleyerek pederin önüne götürdü. Düğün marşı çalarken Hermione, babasının refakatinde Ron'a doğru ağır adımlarla gelmeye başladı. Bembeyaz, uzun ve dar bir gelinlik giymişti. İncecik tül den yapıma duvağın ardından belli belirsiz görünürken suratı gülücükler saçıyordu etrafa. Sonunda Ron'un yanına geldiğinde babasının kolundan çıktı ve Ron'a döndü.

Peder, Ron ve Hermione'ye kısaca baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Hermione Jean Granger, Ronald Bilius Weasley'yi hastalıkta ve sağlıklıta, iyi günde ve kötü günde, ölüm sizi ayırana dek eşin olarak kabul ediyor musun?"

Hermione tereddütsüz bir şekilde "Evet!" dedi ve kalabalıktan büyük bir uğultuyla birlikte alkış sesleri çıktı.

Tüm sesler kesildiğinde peder, Ron'a dönerek "Sen Ronald Bilius Weasley, Hermione Jean Granger'ı hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ölüm sizi ayırana dek eşin olarak kabul ediyor musun?"

Ron'un suratı bir anda buruştu. Herkes endişeyle ona bakıyordu. Vaz geçip geçmediğini anlamının tek yolu onun ağzından çıkacak olan kelimeydi ve Ron gülümseyerek "Evet!" deyince herkesten sevinç naraları yükseldi.

Kalabalık tekrar sessizleşince Peder "Yüzükler," dedi.

Ginny yüzüğü Hermione'ye uzatırken Harry Ron'un yüzüğünü nereye koyduğunu bilmiyordu. Ama bilmesine gerek yoktu. Harry, Hermione'nin birçok tanıdığının muggle olduğunu bildiği için herkesin ortasında büyü yapmaması gerektiğini biliyordu ve elini pantolonun cebine soktu ve asasını tutarak içinde "Accio yüzük!" dedi ve hiç kimsenin fark edemeyeceği hızla yüzük birden Harry'nin eline geldi. Alelacele yüzüğü Ron'a uzattı.

Ron'un ağzı kurumuştu. Söyleyecek çok şeyi vardı ama bir anda Hafıza Büyüsü yemiş gibi hepsini unutmuştu. Yavaşça gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında Hermione'nin ona gülümsediğini gördü. Harry'nin uzattığı yüzüğü uzanıp aldı ve Hermione'nin sol elini avucuna alarak "Seni seviyorum, Hermione Granger. Ve bu yüzükle sana olan aşkı mı mühürlüyorum. İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırmaya dek seni seveceğime yemin ediyorum" dedi ve yüzüğü Hermione'nin parmağına taktı.

Hermione, Ron'a gülümsedi ve onun sol elini avucuna alarak "Ronald Weasley, yıllarca yaptığın şapşallıklara rağmen seni hâlâ deli gibi seviyorum ve bu insanların önünde sevmeye devam edeceğime yemin ediyorum. Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, ölüm bizi ayırsa bile seni sevmeye devam edeceğim," dedi ve yüzüğü Ron'un parmağına taktı.

Peder gülümseyerek "Ve ben de kilisenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum," dedi. "Gelini öpebilirsin."

Ron, Hermione'yi kollarının arasına aldı ve onlarca alkışın arasında öptü. Birbirlerinden ayrıldıktan sonra koşarak herkesin arasından geçtiler ve Ron'un bayağı bir süslenmiş olan mor Vosvos'una bindiler ve hızla oradan uzaklaşırlarken Hermione elindeki gelin çiçeğini havaya fırlattı.

Çoğu genç kız çiçeğin peşinden koşarken Ginny, Harry'nin yanına geldi. "Ee nasıl gidiyor?"

Harry boş boş gülümsedi sadece. Ginny de ona gülümsedikten sonra "Neyse ben gideyim, Andrew beni bekler." dedi

Harry o an Andrew'in kim olduğunu merak etti ama birkaç saniye sonra bu merakının yersiz olduğunu fark etti. Ginny'nin hayatına dahil değilken onun mutlu olduğu belliydi. Ginny koşar adımlarla uzun boylu, esmer, mavi gözlü sevgilisinin yanına gitti. Onun boynuna sarıldı ve öpüştüler. Harry onları izlerken, Ginny'le geçirdiği günler aklına geldi. Bir gelecekleri olmaması onu üzüyordu ama sonuçta böyle de mutlu olabiliirdi. Herkes mutlu olabiliirdi.

Bunları düşünürken kalabalığın dışında kalan siyah saçlı, siyah gözlü Severus Snape'i fark etti. Gözleri bugün onu aramıştı ama görememişti ki şimdi oradaydı. Suratındaki beyaz ton gitmişti ve artık eskisinden daha fazla gülüyordu ama neden herkes gibi o da mutlu olmayasındı ki. Kendisinin de mutlu olacağını biliyordu.

Harry ağır adımlarla herkesin arasından geçerek ilerledi ve Snape'in yanına geldi. Ona söylemek istediği çok şey vardı ama söyleyemiyordu. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar. Yeşiller siyahların içinde hapsolmüştü. Harry onun anlamasını ümit ederek Snape'in elini tuttu ve hafifçe sıktı.

Severus Snape ilk başlarda korkuyla yaklaşırsa bile o da Harry'nin elini hafifçe sıktı. Birkaç dakika öyle sadece el ele geçtikten sonra Harry'nin kendisini bir yere çektiğini fark etti. Hiçbir şey söyleyemiyordu, söyleyemiyordu. Bu ona göre değildi ama konuşamıyordu. Harry onu dalgaların çarpıp dağıldığı kayalıklara getirmişti.

İkisi de birbirlerine bir şey demiyorlardı. Sadece sessizce birbirlerine bakıyorlardı. Harry bunu yapmak istediğini fark edince Severus'a sarıldı ve onu öperken neden bu kadar zamandır beklediğini düşünmeye çalıştı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Severus eliyle yavaşça Harry'nin yüzünü okşadı "Harry, ben-"

Harry onun konuşmasına izin vermedi. "Sus, Severus, artık bahanemiz yok." dedi ve onu tekrar öptü.

son.